

Rose

Walk on Water

워크 온 워터

เล่ม 1

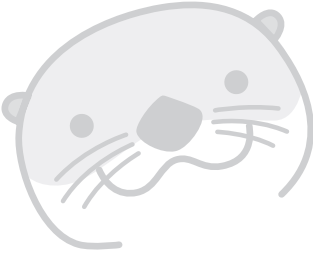
Jangmokdan

장목단

เซียม

นิชา

แปลา

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

มีหนังสือมากมายที่พูดเกี่ยวกับความรัก แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจความรักอยู่ดี

- จางมกตัน

คำนำสำนักพิมพ์

ในชีวิตของคนเรานี้ บางครั้งการตัดสินใจกระทำเรื่องบางเรื่อง ในชั่ววูบก็สามารถส่งผลต่ออนาคตไปทั้งชีวิต เหมือนอย่างเอ็ด ทัลบอต นายเอกของเรื่อง *Walk on Water* ที่อยู่ในมือผู้อ่านเล่มนี้

เอ็ดแค้ไปนั่งในบาร์และได้ยินคนคุยกันเรื่องการถ่ายคลิบโซโล่ จากนั้นจึงตัดสินใจพาตัวเองเข้าสู่แวดวงหนังไปด้วยการคลิกเข้าไปที่ เว็บไซต์เกลินแม็คควีนดอตคอมเพียงแค่ว่าครั้งเดียวเท่านั้น ก็ส่งผลให้เขา ได้พบกับโลกใบใหม่ และที่แห่งนั้นมีเกลิน แม็คควีน เจ้าของบริษัท ผลิตสื่อสำหรับผู้ใหญ่รอคอยเขาอยู่

เราคงไม่สามารถบอกได้ว่าการตัดสินใจของเอ็ดในครั้งนี้เป็นเรื่อง ที่ผิดหรือถูก การกระทำต่างๆ ของแต่ละตัวละครในเรื่องเกิดขึ้นกับผู้ที่ มี วิทยุฉันทะสม ทั้งนี้ เราไม่สนับสนุนการกระทำทางเพศที่อยู่ภายใต้ เงื่อนไขของการบังคับหรือไม่สมยอม

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนิยายเป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้น ตัวละคร เหตุการณ์ และสถานที่ ไม่มีอยู่จริงตามที่ปรากฏ หวังว่าผู้อ่านทุกท่าน จะได้รับความสนุกสนานและเพลิดเพลินจากการอ่านนิยายเรื่องนี้

Rose

Trigger Warning: 25+ ผู้อ่านควรใช้วิจารณญาณในการอ่าน

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย)

Depression (ภาวะซึมเศร้า) Explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย)

Gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)

Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)

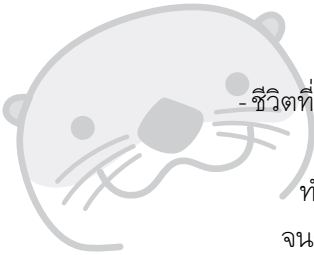
Questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย)

Rape/Non-con/Dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม)

Unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตอนที่ 1

เส้นทางแห่งความบ้าบิ่น

-ชีวิตที่ผู้คนสรรเสริญและคิดว่าเป็นความสำเร็จ
เป็นแค่ชีวิตรูปแบบหนึ่งเท่านั้น
ทำไมเราจึงให้ค่าชีวิตเพียงหนึ่งเดียว
จนต้องสละชีวิตในรูปแบบอื่นๆ กันล่ะ -

เฮนรี เดวิด ทอโร

ผมขยี้เส้นผมแบบลวก ๆ และลูบใบหน้าแห้งกร้านด้วยฝ่ามือ ความรู้สึกเปียกชื้นทำให้ใบหน้าที่ร้อนผ่าวเย็นลง ได้กลิ่นแชมพูจาง ๆ จากมือของตัวเอง ผมเพิ่งจะอาบน้ำมาไม่ถึงสี่สิบนาที สถานที่ที่จะไปนั้นอยู่ใกล้บ้านเสียจนหยดน้ำบนเส้นผมสั่นยังไม่ทันแห้งสนิทด้วยซ้ำ ผมรู้สึกประหลาดใจนิดหน่อยเมื่อมาถึงสถานที่ตามที่อยู่ เพราะสำนักงานนั้นดูดีเกินคาด ผมจินตนาการถึงบันไดเหล็กสนิมเขรอะ ล้อมรอบด้วยกำแพงอิฐแดงกับอาคารต์น่าสงสัยที่เต็มไปด้วยชายหญิงขายบริการและยาเสพติด แต่สำนักงานกลับอยู่ในคฤหาสน์ที่หรูหราเสียจนความตั้งใจของผมผู้ซึ่งออกจากบ้านมาด้วยความมุ่งมั่นจะไปสู่หลุมพรางดำมืดเกิดสั่นคลอน

เมื่อผมลงจากรถแท็กซี่ หญิงสาวที่นั่งอยู่บนบันไดหินแกรนิตเงาแวบด้านหน้าก็ลุกขึ้นทันที

“เฮ็ด?”

หญิงสาวที่เรียกชื่อผมด้วยรอยยิ้มนั้นผมเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรกทำไมถึงมีผู้หญิงอยู่ในสถานที่แบบนี้กันนะ แถมยังเป็นผู้หญิงที่รู้ชื่อของผมด้วย เมื่อเห็นว่าผมกำลังมองด้วยแววตาขุ่นงง เธอก็ยิ้มจนเห็นแนวฟันที่เรียงเป็นระเบียบ

“เจนนี คีตัน ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“...คุณมารับผมหรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

ผมจับมือที่ยื่นมา มือเล็กๆ นุ่มนุ่มของเธอให้ความรู้สึกที่ดี

“ว้าว คุณตัวสูงจังเลยค่ะ”

หญิงสาวที่แนะนำตัวว่าชื่อเจนนีพูดพลางเงยหน้าขึ้นมองผมชัด ๆ ผมไม่รู้จะตอบอย่างไรดีจึงได้แต่มองเธอเงิบ ๆ โดยไม่พูดอะไร ในใจคิดว่า ส่วนสูงแค่หกฟุตไม่ใช่รูปร่างที่น่าชื่นชมอะไรขนาดนั้น ก่อนจะเบนสายตาหนีดวงตาที่เหลือบมองมาของเธอ

“ร้อนไหมคะ”

“ครับ”

“ตามมาสิคะ ฉันจะหาเครื่องดื่มเย็นๆ ให้คุณ”

ผมพยักหน้าแทนคำตอบ เจนนีพิมพ์พาลางเงยหน้ามองผมด้วยสายตาแปลก ๆ

“ดูเหมือนจะเป็นสตรีท¹เลยแฮะ”

ไม่รู้ว่เธอพูดคนเดียวหรือตั้งใจพูดให้ผมได้ยินด้วย แต่ผมก็ไม่ได้ตอบอะไรออกไป เพราะผมเป็นสตรีทอย่างที่เธอพูดจริงๆ

ภายในไม่กี่หรรษา แต่ก็ไม่ได้เรียบง่าย มันดูคล้ายบ้านของชาวนิวยอร์ก มีฐานะที่เห็นผ่านตาบ่อย ๆ ตอนทำงานเป็นบอดี้การ์ด เมื่อออกจากลิฟต์มาก็รู้สึกตื่นตาตื่นใจขณะมองดูสตูดิโอที่เชื่อมต่อกัน คงจะเป็นเศรษฐีลิณะภายในห้องที่เชื่อมต่อกับลิฟต์โดยไม่มีทางเดินกันนั้นดูดีมาก หน้าต่างกระจกมีขนาดใหญ่และเงาวับ ห้องก็ตกแต่งแบบที่เห็นได้ในนิตยสารตกแต่งบ้าน

“รอตรงนี้นะคะ”

ผมพยักหน้าพาลางนั่งลงบนโซฟา มันไม่ใช่โซฟาหนังราคาถูก ๆ แต่เป็นโซฟาหนังควาย เมื่อผมนั่งลงบนโซฟาที่มีความยืดหยุ่นและเงยหน้ามองหญิงสาว เธอก็เอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม

¹รสนิยมทางเพศของผู้ที่ชอบเพศตรงข้ามกับเพศสภาพของตัวเอง

“คุณจะทำอะไรดีคะ”

“ผมขอกาแฟดีแคฟ² ครับ”

ดูเรื่องมากเกินไปหรือเปล่านะ ผมเหลือบมอง แต่เหมือนว่าเธอจะไม่ได้สนใจ กาแฟก็ได้อยู่หรอก แต่เครื่องดื่มกาแฟอื่นจะทำให้หัวใจเต้นแรงจึงช่วยไม่ได้ เธอเปิดตู้รีอของและเริ่มชงกาแฟตามที่ผมขอ ผมมองด้านหลังของหญิงสาวพลางลูบไบหน้าแห้งกร้านด้วยมือหยาบกระด้าง

ผมรู้ว่ามันออกจะรู้ตัวซ้ำเกินไปสักหน่อย ที่เธอเรียกผมว่า ‘เอ็ด’ แทนที่ที่เห็นผมลงจากแท็กซี่ นั่นก็เพราะรูปถ่ายไม่มีรูปที่ผมส่งให้พวกเขา นั่นเอง

ผมส่งรูปมาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว จุดเริ่มต้นมาจากการได้ยินคำพูดเรื่อยเปื่อยของพวกผู้ชายที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ในบาร์ที่ผมกับเพื่อนร่วมงานแวะไปบ้างบางครั้งเมื่อคิดถึงเบียร์หลังเลิกงาน ผู้ชายคนนั้นพูดย้ำหลายรอบว่าตนเองเป็นสเตอร์ทอย่างแน่นอน ขณะที่กำลังชักชวนคนที่ดูเหมือนจะเป็นเพื่อนหรือไม่ก็เพื่อนร่วมงาน

เมื่อไม่กี่วันก่อนเขาถ่ายคลิปโซเชียลสำหรับกลุ่มเกย์ มันทำให้เขาหาเงินได้จำนวนมากเลยทีเดียว คราวนี้เขาใช้เงินไปกับการเปลี่ยนรถ และพูดว่าหากนายสนใจก็ลองทำดูได้ คนที่ได้ฟังเรื่องราวสงสัยว่าเขาร้อนเงินหรือ และถามเกี่ยวกับความอันตรายของงานอย่างละเอียดพร้อมทั้งทำสีหน้าเหยเก แต่ชายหนุ่มคนนั้นตอบอย่างไม่พอใจนักว่าไม่มีอะไรอันตราย ดูท่าคนที่ถ่ายทำคลิปนั้นจะมีแฟนสาวที่อาศัยอยู่ด้วยกัน

ผมไม่ได้ยินเรื่องราวหลังจากนั้นอีก เพราะย้ายโต๊ะพร้อมกับเพื่อนร่วมงานที่ทำงานในบริษัทรักษาความปลอดภัยเดียวกัน แต่เรื่องของผู้ชายคนนั้นก็ยังคงติดอยู่ในหัว กลายเป็นผมที่ถูกชักนำ ไม่ใช่เพื่อนของเขา

---

² กาแฟที่ผ่านการสกัดเอาสารกาเฟอีนออกไปปริมาณมาก

ระหว่างทางกลับบ้านผมนึกถึงรถยนต์มือสองที่ส่งเสียงดังและสตาร์ทไม่ติดอยู่บ่อยๆ กับอพาร์ทเมนต์ราคาถูกที่เหลือระยะเวลาในสัญญาเช่าอีกไม่นานเท่าไรขึ้นมา และยังมีถึงเงินเดือนอันน้อยนิดของผมทั้งหมดไปกับหนี้บัตรเครดิตที่สถานะติดลบจนถูกธนาคารปฏิเสธทุกครั้งทีขอกู้อะไรใหม่

เมื่อกลับถึงบ้าน ผมเปิดกูเกิลค้นหาเว็บไซต์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับที่ผู้ชายในบาร์คนนั้นพูดเอาไว้ เว็บไซต์ส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าดูได้ถ้าไม่จ่ายค่าสมาชิก มีหลายเว็บไซต์ที่รับสมัครนายแบบและออ디션 แต่ผมปิดทิ้งไปเกือบหมดเพราะหน้าเว็บไซต์ไม่น่าดูนักและมีมลแวร์มากมาย นอกจากนี้เพราะต้องดูภาพเปลือยของพวกผู้ชายจึงเริ่มรู้สึกท้อใจใส่ปั่นป่วนราวกับถูกบังคับให้เห็นในสิ่งที่ไม่อยากเห็น ผมนึกสงสัยว่าเกย์ที่สำเร็จความใคร่ขณะดูรูปเหล่านี้เป็นคนพวกไหนกันแน่ ผมพิจารณาเกี่ยวกับพวกเขาอย่างจริงจัง เปิดหน้าเว็บหลายครั้งและกังวลว่างานนี้คงไม่ใช่ทางของผม ผมสะดุดตาเข้ากับ <GlenMcQueen.com> ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่ดูค่อนข้างจะสร้างสรรค์ มันแตกต่างกับหน้าจอที่เต็มไปด้วยผู้ชายท่าทางเหมือนคนติดยาในเว็บไซต์ที่เห็นก่อนหน้านี้ พวกชายหนุ่มหน้าตาดี ยืนเปิดเผยเรือนร่างช่วงบนอันสมบูรณ์แบบ พวกเขากำลังเล่นฟุตบอลหรือไม่ก็ว่ายน้ำ ดูเหมือนผมจะมาผิดที่ แต่แล้วก็เห็นคำเตือนขนาดใหญ่เขียนด้วยตัวอักษรสีเหลืองด้านล่างของเว็บไซต์

*[เว็บไซต์นี้มีภาพเปลือยของผู้ชายและมีการกระทำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ รวมไปถึงกิจกรรมทางเพศสำหรับเพศเดียวกัน หากท่านอายุต่ำกว่า 18 ปีหรือต่อต้านพฤติกรรมเหล่านี้ กรุณาออกจากเว็บไซต์]

ผมเป็นหนึ่งในคนที่รู้สึกต่อต้านพฤติกรรมเหล่านี้ตามคำเตือนที่ว่านั่น แต่ก็คลิกปุ่มเอ็นเทอร์โดยไม่ลังเล

คนที่เปิดเผยว่าตนเองเป็นสตรีทกำลังจูบกับผู้ชาย แต่ไม่มีภาพโชว์ของลับหรือการร่วมเพศทางทวารหนักแบบในเว็บไซต์อื่นๆ

เมื่อลองพิจารณาถึงเงินในกระเป๋า ถ้าเป็นสถานที่ที่ดูดีแบบนี้ มัน

ก็อาจจะลองดูสักครั้งดีไหม หลังจากส่งอีเมลสมัครเป็นนายแบบด้วยเนื้อหาสั้น ๆ แล้ว ไม่กี่ชั่วโมงต่อมาผมก็ได้รับการตอบกลับ พวกเขาบอกให้ถ่ายรูปโคลสอัปหนึ่งรูปและรูปเปลือยท่อนบนหนึ่งรูปแนบรวมไปกับรูปถ่ายเต็มตัวลงในอีเมล ผมคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาทันที แม้จะบ่นพิมพ์คำว่าจำเป็นต้องทำขนาดนั้นด้วยหรือก็ตาม

ผมถ่ายรูปไปหน้า รูปเปลือยท่อนบนหน้ากระจกในห้องน้ำและรูปเต็มตัวที่สวมเสื้อผ้า สีหน้าในรูปดูที่มึนตึ๋นหน่อย แต่ผมไม่ได้สนใจผมส่งอีเมลไปและได้รับการตอบกลับทันที หลังจากนั้นเรื่องราวก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็วจนมาถึงสถานการณ์ในตอนนี้

ในขณะที่ผมกำลังนั่งตีหมาแพะเจียบ ๆ หญิงสาวคนเดิมก็เดินเข้ามา นั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้าม ปิดผมสีน้ำตาลอ่อนและกะพริบดวงตาสีเขียวมองมาที่ผม เจนนี่เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาก่อน

“นั่นเป็นแพ็กแฮ็ก³ แบบที่คุณกำลังคิดอยู่ตอนนี้นั้นแหละค่ะ”

ผมซึ่งกำลังตีหมาแพะร้อน ๆ ตกใจกับคำพูดของเจนนี่จนเพดานปากเกือบจะถูกลวก อันที่จริงผมไม่ได้คิดอะไรเลย แค่รู้สึกสับสนที่เธอเปิดเผยว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่นิยมชายรักชาย แต่ดูท่าแล้วเจนนี่จะไม่คิดแบบนั้น

“ไม่ตกใจเลยหรือคะ”

“...”

ถึงจะไม่ได้แสดงสีหน้า แต่ผมก็ตกใจนะ เพียงแต่รู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องพูดออกไป

“นั่นแค่บอกรู้ เพื่อคุณกำลังคิดว่าทำไมถึงมีผู้หญิงอยู่ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยผู้ชายแบบนี้”

“เต็มไปด้วยผู้ชายหรือครับ”

“อ้อ...ตอนนี้ทุกคนอยู่ชั้นล่างค่ะ กำลังจะขึ้นมา พวกเขามาช้าเพราะต้องขออุปกรณ์นิดหน่อย ก็เลยให้ฉันมาก่อน”

---

³ Fag hag คำศัพท์สแลงของเกย์ ใช้เรียกผู้หญิงที่เป็นเพื่อนสนิทกับเกย์หรือไปเช็กชวลชอบใช้เวลาหรือเที่ยวเล่นกับเกย์

เมื่อผมพยักหน้า หญิงสาวก็ลุกขึ้น

“รอสักครู่ นะคะ เดี๋ยวฉันมา”

เวลาผ่านไปครึ่งใหญ่ เจนนี่ซึ่งลงลิฟต์ตัวที่เชื่อมต่อกับสตูดิโอหายไป
ชั้นล่างก็ยังไม่กลับมา ต่างจากที่บอกเอาไว้ นอกจากกอลอกตาไปมากับ
ตุ้มกาแพให้หมดถ้วยแล้วก็ไม่มีอะไรให้ทำอีก ดังนั้นผมจึงลุกขึ้น

ถึงแม้ภายในห้องกว้างที่เปิดเป็นห้องเดี่ยวนั้นจะไม่ได้เปิดไฟ แต่
ก็สว่างจ้าเพราะแสงแดดยามบ่ายลอดผ่านหน้าต่างกระจกเข้ามา มีโซฟา
กับเก้าอี้ตัวยาว รวมไปถึงเตียงนอนและเฟอร์นิเจอร์จตุรัสไว้ทั่วห้อง
ดูสะอาดกสบาย แต่กลับให้บรรยากาศเหมือนไม่มีใครอาศัยอยู่ ดูแล้ว
ราวกับห้องตัวอย่าง

ผมค่อยๆ เดินพลาจลูปโต๊ะไม้หรรษาด้วยปลายนิ้วและสัมผัสโซฟา
หนังควายทหนาหน ถัดจากโทรทัศน์ที่อยู่ห่างจากหน้าต่างมีตู้ที่เต็มไปด้วย
หนังสือและวิดีโอกับดีวีดีทุกประเภท ผมมองหนังสือที่อัดแน่นเต็มตู้
จากนั้นก็ดึงออกมาดูหน้าปก ส่วนใหญ่เกี่ยวกับการสอนหรือความรู้เบื้องต้น
เรื่องการผลิตภาพยนตร์

การผลิตภาพยนตร์นั้นหรือ แน่แน่นอนว่าหนังโป๊ก็จัดอยู่ในประเภท
ของภาพยนตร์สำหรับผู้ใหญ่ ผมเสียบหนังสือเล่มหนากลับเข้าไปบนชั้น
ถัดมาเป็นดีวีดีที่ผมไม่คุ้นชื่อและไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลยถูกสอดเอาไว้
ท่าทางเจ้าของสถานที่จะชอบภาพยนตร์มาก ผมรู้สึกดีที่เรามีส่วนหนึ่ง
ที่คล้ายกัน ผมเคาะกล่องดีวีดีด้วยปลายนิ้วพลาจอ่านชื่อเรื่อง

มันเป็นหนังเก่าหรือเปล่านะ ชื่อเรื่องชัดเจน ถ้าเป็นภาพยนตร์ก็ต้อง
มีผู้กำกับและนักแสดงที่ผมรู้จักบ้าง แต่นี้เป็นภาพยนตร์ที่ผมเพิ่งเคยเห็น
เป็นครั้งแรก ผมหยิบซองสามกล่องในนั้นมาเปิดดู มีเหตุผลที่ชื่อเรื่อง
เหล่านั้นแปลกตา พวกมันคือหนังโป๊เกย์

ชื่อเรื่องชวนให้จินตนาการแปลกๆ ว่า “รอว์มีต”⁴ มีผู้ชายรูปร่างดี
ยื่นเข้าแถวเปลือยท่อนบนอยู่ใต้รูปทุ่งหญ้ายามโพล์เพล้ เป็นความโดดเด่น

⁴ Raw Meat

ที่น่าประทับใจมาก ด้านหลังของกล่องมีภาพเล็กๆ ที่ถูกตัดมาจากในหนังสือบางส่วน ไม่ว่าผมจะเป็นคนเฉยชาแค่ไหน แต่พอได้เห็นภาพแบบนี้ ก็ไม่สามารถทำใจได้ มองดูรูปเล็กๆ ของพวกผู้ชายที่กอดก่ายกันแล้ว ผมก็ได้แต่เก็บมันกลับเข้าชั้นไปด้วยสีหน้าแข็งทื่อ

ปกติวีดีทัศน์ด้านหลังมีรูปของผู้ชายสวมสูทและมีพื้นหลังเป็นสีดำ มันทำให้นึกถึงภาพอาหารค่ำมื้อสุดท้าย ชายหนุ่มที่สวมสูทสีดำกับเนกไทสีฟ้าขาวลอยอยู่ท่ามกลางกลุ่มผู้ชายที่แยกเป็นสองฝั่ง แสดงออกถึงความลัษณ์พันธ์ที่ขัดแย้งและความเกลียดชังของแต่ละคนได้ชัดเจน

ใบหน้าของผู้ชายที่ยกมือทั้งสองเหนือโต๊ะสีขาวดูโดดเด่นที่สุดในบรรดาคนทั้งสิบสาม มุมปากบิดเบี้ยวตรงข้ามกับร่องรอยความเศร้าโศกที่ฉายชัดในดวงตา

ด้วยความคิดบางอย่างที่ผมเองก็ไม่เข้าใจ ใบหน้าที่ตั้งดูดของเขาช่างสมบูรณ์แบบราวกับประติมากรรมของไมเคิลแองเจโล ชื่อของภาพยนตร์เรื่องนี้คือ *จิกโกโล*⁵ นอกจากภาพปกจะทำให้นึกถึงภาพอาหารค่ำมื้อสุดท้ายแล้ว ยังตั้งชื่อเรื่องว่า *จิกโกโล* อีกเนียนะ สีหน้าเหม่อลอยหม่นหมองของชายบนหน้าปกบ่งบอกบางอย่าง เป็นการเย้ยหยันความเคร่งครัดศาสนาหรือเปลาณะ ผมครุ่นคิดพลางพลิกด้านหลังของกล่องแน่นอนว่าด้านหลังก็สนุกสนานกันใหญ่

“...อืม”

ผมเดาะลิ้นเพราะตัวเองคิดมากไปหน่อยว่าหนังปีศาจมีความหมายลึกซึ้ง จากนั้นก็วางมันลงบนชั้นอย่างรวดเร็ว

หน้าปกของวีดีทัศน์ที่อยู่ใต้กล่องเรื่อง *จิกโกโล* เป็นภาพเปลือยที่โจ่งแจ้งที่สุดในบรรดาหน้าปกที่ผมเห็นมาทั้งหมด ชายหนุ่มบนท้ายหนั้นแน่นกำลังคุกเข่าและหันหลังมองมายังกล้องทั้งที่อยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่มรูปหล่อหุ่นดี ชื่อเรื่องว่า *แอดดิคเต็ดทูแอสโฮล*⁶

⁵ *Gigolo*

⁶ *Addicted to Asshole*

แอดดิกเต้ตทุแอลไฮลันหรือ

“...อืมมมม”

น้ำเสียงครุ่นคิดเล็ดลอดออกมาจากลำคอแห้งผาก คนเราจะเสพติดตรงนั้นแบบที่ซื้อเรื่องบอไว้ได้ยังไงกันนะ ผมหลับตาลงและนวดกระบอกตาด้วยปลายนิ้ว ไม่กล้าพอที่จะพลิกดูด้านหลังของกล่องนี้ด้วยซ้ำ

ผมรีบวางกล่องลงบนชั้นหนังสือและสังเกตเห็นโลโก้สีขาวที่จุดบอดสายตา ด้านในวงรีมีโลโก้ ‘แม็คควินเอนเตอร์เทนเมนต์’ เขียนเอาไว้ ไม่ว่าจะ เป็นแอดดิกเต้ตทุแอลไฮลัน จิกโกโล่ หรือรอร์มิต รวมไปถึงเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากนี้อีกหลายเรื่องล้วนมีโลโก้ติดไว้เหมือนกันหมด ดูเหมือนจะสร้างจากบริษัทเดียวกันสินะ ในระหว่างที่กำลังครุ่นคิดก็นึกขึ้นมาได้ว่าเกลินแม็คควินดอตคอมคือชื่อเว็บไซต์ที่ผมคลิกดูเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ชื่อแม็คควินในเกลินแม็คควินคงจะเกี่ยวข้องกับบริษัทนั้น ท่าทางบริษัทจะให้ดีกว่าที่ผมคิด ตอนนั้นเองผมถึงเพิ่งเข้าใจว่าทำไมบริษัทถึงซื้อบ้านอิลลิสน้ำตาลแดงบนที่ดินราคาแพงของนิวยอร์กหลังนี้ได้

“เศรษฐกิจหนึ่งปีนี่เองสินะ”

ผมยกไหล่พลางยื่นมือไปหยิบทีวีดีแผ่นดิน ถัดจาก จิกโกโล่ ก็สะดุดตาเข้ากับชื่อเรื่องที่คุณเคย อย่าบอกนะว่านี่ก็หนึ่งปีเหมือนกัน ไม่ว่าจะแตะตรงไหนก็เป็นกับระเบิดไปเสียหมด ผมขมวดคิ้วพลางดึงกล่องออกมา มันคือ *ลาสต์เยียร์แอตเมเรียนเบด*⁷ ของผู้กำกับอาแล็ง เรน

มันเป็นภาพยนตร์กระแสคลื่นลูกใหม่ที่ทำลายกรอบเดิม ๆ ของภาพยนตร์ เนื้อหาแนวเฉพาะกลุ่มกับภาพवाद้าที่ดงามบนจอภาพยนตร์และบทพูดในเชิงปรัชญาของพระเอกผู้เฉื่อยชาเป็นผลงานที่น่าประทับใจ นอกจากนี้จะเป็นหนังฝรั่งเศส ยังเข้าใจยากเอาเสียมาก ๆ ดังนั้นถึงจะดูหลายรอบก็ยังไม่เข้าใจเจตนาของผู้กำกับอยู่ดี บางทีตัวผู้กำกับก็อาจจะรู้สึกว่หนังของตัวเองเข้าใจยากเกินไปเหมือนกัน

⁷ *Last Year at Marienbad* ภาพยนตร์สัญชาติฝรั่งเศส - อิตาลี ออกฉายในปี ค.ศ. 1961

ตอนที่กำลังก้มดูหน้าปกที่มีรูปด้านหน้าของเดลฟิน เซย์ริก ซึ่งเป็นนางเอก กับรูปด้านข้างที่เหมือนนักสู้ของจอร์จ อัลแบร์ตซ์ซี เย็บๆ ผมก็รู้สึกว่ามีคนกำลังเข้ามาใกล้

“เดลฟิน เซย์ริก ก็สวยดีนะครับ แต่ว่า...”

เสียงแหบต่ำดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อรู้สึกถึงสายตาและหันกลับไป ผมก็มองเห็นผู้ชายตัวสูงกำลังมองมาที่กล่องในมือของผม

“โดยส่วนตัวแล้วผมชอบบทพูดที่โดดเด่นและเฉื่อยชาของจอร์จ อัลแบร์ตซ์ซี มากกว่า เสียงของเขาเซ็กซี่มากเลยละครับ”

ชายแปลกหน้าคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบและสีหน้าเฉยชา

เมื่อเห็นเขา ผมก็นึกถึงปกตีวิตเรื่อง จิกโกโล่ที่เพิ่งเห็นเมื่อครู่นี้ขึ้นมา ผมรู้สึกว่าเขาคงจะเฉื่อยชาและเฉยชาสมกับชื่อจิกโกโล่ที่บิดเบี้ยวและน่าหดหู่ แต่น่าจะต้องปรับความคิดก่อนหน้านี้อะไรเสียแล้ว ผู้ชายคนนี้มีใบหน้าหล่อเหลาก็จริง แต่ก็มึนงงของความน่ากลัวที่พร้อมจะเชือดเฉือนอยู่ ความคิดมากมายแวบผ่านไป แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้น

“เกลิน แม็คควีน ครับ เอ็ดไซม์”

“ครับ”

“ตัวจริงดูดีกว่าในรูปนะครับ”

เขาพูดเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงเฉยชาได้อย่างหน้าตาเฉย ผมทำหน้าที่นึกขึ้นได้ เขาเป็นเกย์จริงๆ ผมตอบกลับอย่างเรียบเฉยพลางคิดในใจไปด้วยว่าเพิ่งมารู้เอาป่านนี้หรือไง

“งั้นหรือครับ”

เขาเอียงคอไปตามลาดไหล่พลางทอดสายตามองผม เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเขาก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“รอนานไหม”

“ไม่ครับ”

“ดื่มกาแฟไหม”

“ผมดื่มไปแล้วครับ”

พอผมยกไหล่ ชายคนนั้นก็ถอยหลังไปเล็กน้อย ผู้ชายที่แนะนำตัวว่า

เกล็น แม็คควีน คงจะเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ และเป็นเจ้าของเว็บเกล็น แม็คควีนดอตคอมและแม็คควีนเอนเตอร์เทนเมนต์ ผมยื่นเหมื่อเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร เขาจับหลังคอและขยับศีรษะช้าๆ ท่าทางคงจะปวดคอ

“เอ็ด ทัลบอต เป็นชื่อจริงใช่ไหม”

“ครับ”

“ไม่ใช่ชื่อจริงจะดีกว่า คุณควรจะคิดชื่อในวงการไว้นะ”

ขณะเงยหน้าขึ้นหวดหลังคอ เขาก็เบนสายตามองลงมาที่ผมพลงพุด ผมก็ไม่ได้คิดจะใช้ชื่อจริงอยู่แล้ว จึงบอกชื่อที่ผมคิดขึ้นได้ระหว่างทางที่นั่งแท็กซี่มาที่นี้ออกไป

“ผมคิดชื่อไว้แล้วครับ ทอมมี่ รอสส์”

“ไม่ต้องคิดนามสกุลก็ได้นะ...อิม”

เขายกไหล่พลงงึกยิ้ม รูปร่างภายนอกและบรรยากาศรอบตัวของเขาไม่ได้ทำให้ผู้คนรู้สึกสบายใจ นอกจากนี้เขาเองก็ไม่ได้พยายามทำให้ฝ่ายตรงข้ามรู้สึกสบายใจอีกด้วย เขาน่าจะพูดอะไรที่นุ่มนวลกับผมซึ่งยืนงงงอยู่บ้าง แต่เขาทำเพียงหยิบกล่องดีวีดีที่ผมถืออยู่ในมือไปพลิกดูและเก็บไว้บนชั้นวางหนังสือ

“ผมคิดมาตั้งแต่ตอนที่ได้รับอีเมลแล้ว ผมแปลกใจนิดหน่อยที่คุณส่งอีเมลมา”

เขาพูดพลงกวาดตามองดีวีดีและหนังสือบนชั้นอย่างละเอียด

“ตอนเข้ามาสมัครเป็นนายแบบ คุณคงจะได้ดูในเว็บไซต์เรามาบ้าง และรู้ว่าไม่ค่อยมีคนเอเชียส่งอีเมลมาในหมวดภาพยนตร์สำหรับผู้ใหญ่แบบนี้เท่าไร”

“...”

ผมยกไหล่กับคำพูดของเขาโดยไม่ตอบอะไร ผมไม่รู้ว่าจะต้องตอบรับอย่างไรและไม่ค่อยอยากจะทำตอบสนองเท่าไรนัก ผมรู้สึกตั้งแต่ตอนที่ดูหน้าโฮมเพจแล้ว ถึงจะมีคนที่ดูเหมือนลูกครึ่งท่ามกลางผู้ชายเป็นร้อยๆ คน แต่ก็ไม่เห็นคนเอเชียแบบผม หรือว่าคนเอเชียก็ถูกแบ่งแยกในวงการธุรกิจแบบนี้เหมือนกัน ในขณะที่ผมกำลังคิดแบบนี้ เขาก็เดินไปนั่งตรงที่เจ็น

เคยนั่งก่อนหน้านี้

“มาทางนี้สิ ผมมีคำถามสองสามข้อ”

ผมนั่งลงตรงข้าม ชายหนุ่มซึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนโซฟานุ่มและแข็งแรงหยิบสมุดบันทึกบนโต๊ะขึ้นมาวางบนขาพร้อมกับจับด้ามปากกา พลังเอ่ยถาม

“สูงเท่าไรครับ”

“หกฟุต”

“ขนาดอวัยวะเพศล่ะ”

“...หกจุดเจ็ด”

“ขริบแล้วหรือยังไม่ขริบ”

ผมมองปากกาในมือของเขาอย่างกระอักกระอ่วนกับท่าทีของชายหนุ่มที่ถามกระทั่งเรื่องการขริบหนังหุ้มปลาย ผมผ่าตัดไปแล้วเมื่อสิบสองปีก่อน ตอนปิดเทอม ผมจับมือของคุณตาเอาไว้และร้องลั่นโรงพยาบาล ผมยังจดจำการอดทนต่อความเจ็บปวดตามคำพร่ำสอนที่ว่าผู้ชายตัดหนังตรงนั้นมาแต่ยุคโบราณเพื่อให้มันดูสะอาดสะอ้านได้อยู่เลย

“ขริบแล้ว”

มุมปากของผู้ชายคนนั้นโค้งขึ้นกับคำตอบที่ชัดเจน เป็นรอยยิ้มแรกที่เขาเผยให้เห็นบนใบหน้าเฉยชา ผมคงต้องเพิ่มรายละเอียดเกี่ยวกับชายที่ผมเพิ่งด่วนสรุปไปอีกสักสองสามข้อ อาจจะเร็วเกินไปที่จะตัดสินจากความประทับใจแรก แต่ผมก็รู้สึกถึงความชั่วร้ายเล็กๆ ในรอยยิ้มมุมปากข้างหนึ่งของเขา

ดูเหมือนว่าผู้ชายอย่างเกลิน แม็คคิน จะมีนิสัยที่ไม่น่าคบค้าสมาคมด้วยเท่าไรในทุกๆ ที่ ไม่ใช่แค่ที่นั่นเท่านั้น นอกจากผู้ชายที่มีบรรยากาศน่าอึดอัดคนนี้จะไม่สนใจผมที่ดูธรรมดาๆ แล้ว เขาเองก็ไม่ใช่คนแบบที่ผมชอบเหมือนกัน ผมไม่ได้อยากจะเป็นเพื่อนกับคนที่โดดเด่นนักหรอก

“เคยถ่ายทำสื่อลามกอื่น ๆ มาก่อนไหม”

“ไม่เคย”

“คุณรู้จักจริงๆ ใช่มั้ยว่าต้องถ่ายทำหนังประเภทไหน”

เขาที่กำลังจดบันทึกเงียบ ๆ มองผมด้วยแววตากังขา คิดว่าผมจะมาจากไม่รู้เรื่องรู้อะไรทั้งนั้นหรือ ตอนที่ผมพยักหน้ารับและตอบสั้น ๆ ว่า ครับ เสียงกระดิ่งก็ดังขึ้นพร้อมกับประตูลิฟต์ที่เปิดออก

“อ๊ะ มาตอนไหนหรือคะเกิ้ลลิน”

“เมื่อกี้นี่เอง”

“ทำไมถึงสัมผัสภาวะนี้เป็นทางการแบบนี้ล่ะคะ เอ็ดเกร็งไปหมดแล้วนะ”

“ผมทำให้คนอื่นสบายใจไม่เป็นหรอก”

เจนนีแคะลิ้นพลางทำปากยื่นกับคำตอบเฉไฉและเสียงหัวเราะแห้ง ๆ เจนนีไม่ได้ขึ้นลิฟต์มาคนเดียว แต่มีชายสองคนขนอุปกรณ์ขึ้นมาด้วย มีไฟและกล่องขนาดใหญ่สองตัว อุปกรณ์เสียงหลายชนิด รวมถึงไมโครโฟน สถานที่ถ่ายทำมีขนาดค่อนข้างใหญ่ ต่างจากที่ผมคิดไว้ว่าบรรยากาศคงจะซอมซ่อ ดูเหมือนจะไม่ใช่การโฆษณาเปล่าประโยชน์ที่เน้นคำว่าวิดีโอ HD ในโฆษณา

ผู้ชายผมหยักศกสีแดงซึ่งกำลังขนย้ายอุปกรณ์เหลือบมองมาที่ผม จากนั้นก็หันไปพูดกับผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้า

“เกิ้ลลิน คุณจะถ่ายทำตรงไหน”

“เอาไปตั้งไว้ข้างหน้าโน้น”

เขาพยักหน้าเปิดปลายคางไปเหนือโซฟาที่ดูนุ่มนวลข้างหน้าต่าง ถึงแม้ท่าทีของชายหนุ่มผู้ใช้คางชี้แทนที่จะใช้มือ นั้นจะดูหึงหึงโยโสมาก แต่ผู้ชายผมหยักศกสีแดงก็ดูจะไม่ใส่ใจนัก

“เอ็ด อีกสักพักเราจะถ่ายทำ คุณพร้อมไหมคะ”

เจนนีที่นั่งอยู่ข้างผมเอ่ยถาม เธอจะมีส่วนในการถ่ายทำด้วยหรือเปล่านะ แต่ผมก็ไม่ได้ถามออกไป เพียงแค่พยักหน้าเท่านั้น

“ผมขอตีม้น้ำลั๊กแก้วได้ไหม”

“อืม ได้สิ”

เธอตอบด้วยน้ำเสียงว่าเรียงพลางเดินไปที่เครื่องกรองน้ำใกล้ ๆ

ผู้ชายตรงหน้าคงไม่มีอะไรจะถามผมแล้ว เขาจึงหันไป ผมเห็นพวกผู้ชายคนอื่นๆ กำลังติดตั้งไฟและเสียบปลั๊กอยู่ข้างๆ โซฟาหนุ่มสีขาวยุโรปต่าง ยังกกลางวันอยู่เลย ต้องใช้ไฟด้วยหรือ แต่พอลองคิดดู แสงคืออยู่ก็จริง แต่ในร่มก็คือในร่ม

ผมอยากได้น้ำเย็น แต่เจ็นส่งชามโม่มาล่อๆ มาให้ ผมจับน้ำอุ่นที่ออกมาจากถุงสามเหลี่ยมพลาสติกดูพวกเขาทดสอบกล่องเสียงๆ รู้สึกถึงสายตาจับจ้องจึงหันไปมองเล็กน้อย เกลิน แม็คควีน กำลังมองมาที่ผม เมื่อเราสบตากัน เขาก็หันไปทางผู้ชายผมหยักศกสีแดงที่ถือกล่องเข้ามา อะไรของเขาทั้งนั้น ผมขมวดคิ้วพลางลูบใบหน้า แต่ไม่ได้ถามอะไรออกไป

“เอ็ด หันมาหาฉันหน่อย”

เมื่อหันไปตามเสียงที่ดังขึ้นโดยไม่หันตั้งตัว บางอย่างสีขาวยังพบบอกก็เข้ามาใกล้ทันที ผมสะดุ้งแล้วหลับตาลงโดยอัตโนมัติ ฟองน้ำสีขาวที่มีบางอย่างอยู่บนนั้นกำลังแตะลงมานบนใบหน้า

“ถ้าดูหล่อขึ้นสักหน่อยก็คงดี ฉันจะแต่งหน้าให้คุณนิดหน่อยให้เข้ากับสีผิวนะค่ะ”

“...”

สัมผัสชวนให้จิกจับบนใบหน้าหายไป หญิงสาวแปร่งเส้นผมที่เกือบจะแห้งสนิทให้ รวมไปถึงการเมกอัพและให้คำแนะนำ ตัวตนของผู้หญิงคนนี้เป็นอย่างไรกันนะ ระหว่างที่กำลังครุ่นคิด เธอก็จัดการกับผมจนเสร็จเรียบร้อย

“นี่! มาทางนี้ครับ”

ชายผมหยักศกสีแดงที่ถือกล่องและต่อนั่นต่อนี่เงยหน้าขึ้นมองผม พลางตะโกนเรียก ผมถอยห่างจากมือของหญิงสาว เมื่อเดินไปหาเขาด้วยความลังเล เขาก็บอกให้ผมนั่งที่โซฟา ดูเหมือนกำลังจะเริ่มแล้ว ผมมองเหม่อไปที่กล่อง

“อีกสักพักเราจะเริ่มกันแล้วนะครับ เตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมด้วย”

ชายสวมหมวกไหมพรมสีดำเดินเข้ามาหาชายผมหยักศกที่กำลังมองเข้าไปในกล่องซึ่งตั้งอยู่บนขาตั้งกล่องอีกที “ไปประมาณนี้ก็กำลังดี ผ่านเกะกะไป ลองแก้ไขที...” พวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ จากนั้นก็หยิบกล่องวิดีโอขนาดเล็กขึ้นมา

“มองมาที่ผมนะครับ”

ผมเงยหน้ามองกล่องที่อยู่บนขาตั้งตามคำสั่งของชายผมหยักศก เขายกหน้าและยิ้มอย่างพอกพอกใจ

“ถ้าันก็มาเริ่มกันเลยดีกว่า ทุกอย่างพร้อมแล้วใช่ไหม”

เกล็น แม็คควีน ผู้เฝ้าดูความวุ่นวายทั้งหมดนี้อยู่เงียบๆ ลากเก้าอี้ไว้หน้าพิงมา เขานั่งกางขาอยู่ในตำแหน่งที่กล่องไม่จับและกอดอกดูผมที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม เงินตอบพลางเสียบสายเชื่อมต่อไมโครโฟนที่ติดตั้งบนเพดานเข้ากับอุปกรณ์

“ค่ะ”

เกล็น แม็คควีน ยกไหล่กับคำตอบของหญิงสาวและบอกว่า “งั้นก็เริ่มได้”

สายตาของผมจับจ้องบริเวณจมูกของเกล็น แม็คควีน ตามความต้องการของตากล้องที่บอกว่าไม่ต้องมองหรือสนใจกล้อง เกล็น แม็คควีน แนะนำให้ผมมองตาเขาแทน แต่ผมไม่อยากรู้สึกกระอักกระอ่วนกับการมองตาผู้ชายในขณะที่กำลังสำเร็จความใคร่ให้ตัวเองหรอกนะ

เขาลูบคางด้วยฝ่ามือหลังจากเอ่ยทักทายพอเป็นพิธี ผมไม่ได้คิดอะไรมากจนถึงช่วงก่อนจะถ่ายทำ แต่เมื่อถึงเวลาเปิดกล่องกลับรู้สึกปากคอแห้งผาก ผมวางข้อศอกบนเข่าและเท้าคางกับฝ่ามือในขณะที่รอให้เขาพูด

“คุณกำลังประหม่าและรู้สึกคอแห้งใช่ไหมครับ”

“อืม...ก็ประมาณนั้นครับ”

เกล็นยิ้มบาง ๆ กับคำพูดนั้น

“ตอนนี้รู้สึกอย่างไรหรือครับ”

“รู้สึกสับสนนิดหน่อยด้วยครับ”

“แต่สีหน้าของคุณดูสบาย ๆ มากเลยนะ”

ผมลูบคางพลางยกไหล่กับคำพูดนั้น บ่อยครั้งที่มักจะได้ยินคำพูดประเภทว่า หน้าตาไร้อารมณ์ซะมัด หรือไม่ก็โดนถามว่าโกรธอยู่หรือเปล่า เพราะใบหน้าที่ดูเหมือนไม่สนใจอะไรนี้แหละ ถึงจะเป็นแบบนั้น แต่ผมก็ไม่ได้โต้แย้งออกไป เมื่อผมไม่ตอบ เขาก็ถามคำถามถัดไป

“อายุเท่าไรครับ”

“ยี่สิบสี่”

“ดี คุณเป็นคนไหนเหรอ”

“อีม ควินล์ครับ”

“คุณมีงานอดิเรกหรือกีฬาที่ชอบไหมครับ ทอมมี่”

“ถ้าเป็นกีฬา ผมชอบสโนว์บอร์ดกับเล่นเซิร์ฟ แล้วผมก็เวทเทรนนิ่งเป็นประจำด้วย”

“ดูเหมือนคุณชอบออกกำลังกายคนเดียวนะ เข้าสังคมไม่ค่อยเก่งละสิ”

ผมเหยียดยิ้มกับคำพูดของเขา ถูกแฉ ผมยกมือขึ้น บีบนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เข้าหากันเป็นช่องเล็กน้อย แล้วตอบว่านิดหน่อย

“งานอดิเรกล่ะ”

“หนังครับ ผมชอบดูหนังมาก”

“อีมมมม”

ชายหนุ่มพยักหน้าพลางวางข้อศอกบนหัวเขาและประสานมือเข้าด้วยกัน เขาอาจจะคิดว่าการดูหนังเป็นงานอดิเรกที่เหมาะสมกับผู้ชายที่เข้าสังคมไม่เก่ง ผมก็ตรึมฝีปากบ้างเพื่อซ่อนความอึดอัดใจ แม้มปากแน่นเมื่อคิดว่ามันอาจจะดูเหมือนว่าผมกำลังรู้สึกกังวล เขายังคงถามคำถามเล็กๆ น้อยๆ ต่อ เช่น ความฝันในวัยเด็ก สมัยเด็กผมเป็นคนแบบไหน ไปจนถึงความสามารถพิเศษ ผมกำลังมองจมูกของเขา แต่กลับรู้สึกได้ถึงสายตาของเกลีน แม็คควิน ที่จับจ้องอยู่บนใบหน้าของผม

“จำได้ไหมครับว่าช่วยตัวเองครั้งแรกตอนอายุเท่าไร”

เป็นคำถามที่จริงจังมาก แตกต่างจากคำถามก่อนหน้านี้

“ประมาณอายุสิบสาม อิม...ประมาณนั้นแหละครับ”

ผมลูบแก้มที่แห้งกร้านพลางตอบคำถาม เหลือบตาขึ้นสบตาเขาแทน
ปลายจมูก แต่เขากลับทำหน้าที่นิ้วคิ้วขมวด

“เดี๋ยวก่อนเทอร์เลอร์ คัต”

เกล็น แม็คคเวิน พุดพลางยกมือขวาขึ้น ผมจำไม่ได้ว่าทำอะไร
พลาดไปหรือเปล่า เมื่อมองหน้าชายหนุ่ม เขาก็พูดพร้อมกับส่ายหน้าช้าๆ

“มันอาจจะยาก แต่ผมอยากให้คุณพูดเยอะกว่านี้หน่อย”

น้ำเสียงของเขานุ่มนวล แต่สีหน้าเคร่งเครียด ทั้งที่ผมคิดว่าตัวเอง
เอาจริงเอาจังแล้ว แต่ดูเหมือนจะยังไม่ถูกใจเขานัก ผมพยักหน้าพลาง
ครุ่นคิดอย่างหนักว่ามีอะไรให้พูดอีกบ้างเกี่ยวกับการช่วยตัวเองครั้งแรก

“ถ้าจะมาเริ่มกันใหม่นะ”

ไฟสีแดงที่กล้องทำงานอีกครั้งและเขาก็ถามคำถามเดิมซ้ำอีกรอบ
เขาอยากรู้ว่าผมช่วยตัวเองครั้งแรกตอนอายุเท่าไรและรู้สึกอย่างไรในวันนั้น
เมื่อลองมองเข้าไปในดวงตาที่จริงจังของเขา ผมก็พอจะเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว
เขาต้องการดึงความลึกลับในตัวผมออกมา

“ผมช่วยตัวเองเพราะเห็นพวกผู้หญิงเปลือยกายจากช่องของตู้ใหญ่
ตอนอายุสิบสาม...ผมก็เลยฝันเปียกในตอนเช้าและรู้สึกว่ามันเป็นความรู้สึก
แปลกใหม่ต่างไปจากที่เคยได้สัมผัสครับ”

เสียงหัวเราะของเขาดังขึ้นเพราะคำพูดยืดเยื้อและตะกุกตะกักของผม

“ผู้ชายส่วนใหญ่น่าจะเห็นด้วยกับความรู้สึกนั้นนะครับ แต่มันก็มี
ข้อแตกต่างกันว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชาย”

ชายหนุ่มหัวเราะเล็กน้อยแล้วถามต่อ

“มีเช็ทซ์ครั้งแรกเมื่อไหร่ครับ”

“ตอนอายุสิบเจ็ด ที่บ้านแฟนสาวของผม เราตีมันกันจนเมา ผม
จำได้ว่า...เธอเข้าหาผมก่อน วันต่อมาเราก็มีเช็ทซ์กันอีกครั้งตอนที่ผม
รู้สึกตัวแล้ว”

ชายหนุ่มระเบิดเสียงหัวเราะ นอกจากนี้คำถามที่เขาขมวดนั้นมันแย่

เสียจนคนฟังยังต้องอับอาย พวกเขาต้องเจาะลึกข้อมูลส่วนตัวของคนอื่น เพื่อใช้สำเร็จความใคร่ด้วยหรือไงนะ ผมเหวี่ยงเปียกชุ่มเพราะพยายามตอบคำถามด้วยความซื่อสัตย์กับการสัมภาษณ์ ซึ่งอ้างถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เมื่อตอบคำถามเกี่ยวกับแฟนสาวที่คบเป็นคนสุดท้ายว่า เธอเป็นลูกครึ่งจีน-อเมริกันที่ตัวเตี้ยและรูปร่างเล็กแล้ว เขาก็พยักหน้าด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ทอมมี่ ลองลุกขึ้นยืนหน่อยสิ”

เมื่อผมลุกยืนตามที่เขาบอก เขาก็สั่งให้ผมถอดเสื้อออก ผมรู้สึกเคอะเขินกับสายตาที่มองมาทางผมเงิบ ๆ ของทุกคนที่นั่งอยู่ในสถานที่แห่งนี้ ขณะที่ค่อย ๆ ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตไล่ลงมาทีละเม็ด ๆ ผมก็นึกเสียใจว่าควรจะสวมเสื้อยืดมา ไม่ใช่เสื้อเชิ้ต

เมื่อผมถอดเสื้อออกและยืนนิ่ง เกล็น แม็คควีน ก็ผิวปากชมว่า “หุ่่นดีจังเลยนะ”

ผมหัวเราะเจื่อน ๆ พลางตอบกลับไปว่า เพราะผมต้องใช้ร่างกายในการทำงาน

“รอยสักเทตินะครับ”

สายตาของชายหนุ่มมองมาที่ใต้หน้าอกด้านซ้าย บริเวณที่หัวใจกำลังเต้นระรัว

“มันหมายถึงอะไรเธอ ดูซับซ้อนจัง”

“ผมวาดมันจากความฝันตอนที่เรียนจบมัธยมครับ อิม แต่หลังจากโตเป็นผู้ใหญ่ผมก็สักลายอื่นทับลงไปบนนั้น”

เขามองร่างกายส่วนบนของผมหนึ่ง ๆ จากนั้นก็พูดขึ้นอีกว่า “กลั่มท้องของคุณก็ดูดี หัวนมที่เต่งตึงนั้นก็สวยงามมาก ผมอยากจะดูมันขึ้นมาเลยละ”

ผมหน้าแดงวาบ นึกสงสัยที่เขาบอกว่าอยากจะดูหน้าอกของผม มันเป็นคำชมหรือการคุกคามทางเพศกันแน่ ชายหนุ่มคลายมือที่ประสานกันไว้ออกและลูบคางสาก ๆ “ถอดท่อนล่างด้วยสิครับ”

แม้จะเป็นคำขอแสนยั่วยวน แต่น้ำเสียงช่างเฉยชาเหลือเกิน ผม

เกล็นน้ำลายพร้อมกับรู้สึกได้ถึงความร้อนผ่าวที่เกิดขึ้นบริเวณใบหู ก้มลง
ถอดรองเท้ากับถุงเท้า จากนั้นก็ค่อยๆ ถอดกางเกงกับกางเกงชั้นในออก
ด้วยท่าที่อืดออดและกองรวมกันไว้ใต้โซฟา รู้สึกได้ว่าเลนส์กล้องกวาด
ไปทั่วร่างตั้งแต่หัวจรดเท้า

“ชนไม่เยอะเท่าไรนี่”

ชนบริเวณนั้นมีน้อยจนเขาแปลกใจ แต่มันก็ไม่ได้ให้ความรู้สึก
นุ่มนวล ผมกระแอมด้วยความประหม่า

“ทอมมี คุณช่วยหันหลังแล้วก็คุกเข่าบนโซฟาได้ไหม”

เมื่อผมหันหลัง เกล็น แม็คควีน ก็พูดต่อ ไม่สิ เอ่ยขอสิ่งที่ยาก
ที่สุดจากสิ่งที่เขาพูดมาทั้งหมด

“ใช้สองมือจับที่แก้มกัน แล้วก็แยกมันออกให้ผมเห็นทั้งหมดชัดๆ
ด้วยครับ”

อะไรทำนองนี้

ความร้อนรุ่มเพิ่มสูงขึ้นราวกับไอน้ำจะพวยพุ่งออกมาจากทั่ว
ทั้งร่าง จินตนาการลามกของพวกเขาเกยนั้นไปไกลเกินกว่าที่ผมจะเข้าถึง
ในขณะที่รู้สึกถึงได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของผู้ชายคนนั้น เมื่อ
หันหลังกลับไปอย่างแข็งที่อราวกับเครื่องจักรที่ขึ้นสนิมก็เห็นใบหน้า
ของเกล็น แม็คควีน

เขานั่งไขว่ห้างเอามือกอดอกพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ ถ้าสตรีท
จะถ่ายฉากช่วยตัวเองสำหรับเกย์ ก็จะต้องเอาชนะความอับอายเหล่านี้
ให้ได้ใช่ไหม เสียงหัวเราะของเขาดังขึ้นเล็กน้อยเมื่อผมมองตาเขาจริงๆ

ถึงแม้จะลังเล แต่ก็มีทางเลือกแค่สองทางเท่านั้น คือลุกขึ้นไป
ลบวิดีโอในกล้องตอนนี้และออกไปข้างนอก หรือจะทำตามคำสั่งเพื่อ
จินตนาการลามกของพวกเขาและรับเงินกลับไป

“เร็วสิครับ”

ผมหันไปตามเสียงเร่งของชายหนุ่ม จากนั้นก็ฝังใบหน้าร้อนผ่าว
ลงบนพนักโซฟา ใช้ฝ่ามือกอบกุ่มบั้นท้ายของตัวเองและแยกมันออก
จากกัน

นี่ผมกำลังทำอะไรอยู่ ทำได้ดีแล้วหรือยังนะ รอจนกระทั่งพนักงาน
โซฟาเปียกเพราะลมหายใจขึ้น ๆ จึงได้ยินเสียงมาจากเบื้องหลัง “ดีครับ”

ผมอ่อนแรงที่มือเมื่อได้ยินเสียงตอบรับของเขา แล้วจึงพลิกตัว
กลับมาครึ่งนั่งครึ่งยืนอยู่บนโซฟา

จะขอให้ทำอะไรน่าหนักใจอีกหรือเปล่านะ เขาหยิบของบางอย่าง
โยนมาให้ผม สิ่งที่เหลือมาตรงปลายเท้าคือขวดพลาสติกใส ๆ ของเหลวใส
ที่กระเพื่อมอยู่ในนั้นก็คือน้ำมัน

“มาเริ่มกันเลย”

ถึงจะไม่ได้พูดตรง ๆ แต่ผมก็เข้าใจความหมายนั้น

ผมเทน้ำมันใส่ฝ่ามือตามที่เขาสั่งพลางแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก
คว่ำแก้มกายปวกเปียกที่ยังไม่มีท่าที่จะตื่นตัวด้วยมือข้างเดียวและเริ่มรูด
ขึ้นลงเบา ๆ ในขณะที่ทุกคนเงยบกริบ ผมถูกปล่อยทิ้งไว้คนเดียวท่ามกลาง
ผู้ชม พยายามจินตนาการถึงร่างเปลือยของหญิงสาวเพื่อสร้างความตื่นเต้น
ฝ่ามือที่กำลังเสียดสีกับแก้มกายชุ่มน้ำมันเริ่มร้อนขึ้น

ผมก้มลงมองแก้มกายแข็งตึงพร้อมกับควบคุมลมหายใจหอบถี่เร็ว
รู้สึกเป็นอิสระจากสายตาชวนอึดอัดใจของพวกเขาที่กำลังจ้องมองอยู่
หลับตาลง เผลอกัดริมฝีปากล่างซ้ำ ๆ มือของผมกำลังขยับเร็วเร็ว แต่แล้ว
ก็รู้สึกถึงสัมผัสที่กอบกวมบริเวณข้อมือ

“เราจะย้ายสถานที่กันนะครับ”

ผมถูกดึงข้อมือมาอย่างเตี้ยงที่คลุมด้วยผ้าปูสีน้ำตาลแดงและนอน
ลงบนตำแหน่งที่ชายหนุ่มต้องการ ตำแหน่งของกล้อง ไฟ และไมโครโฟน
ก็ถูกเคลื่อนย้าย ผมทาน้ำมันลงบนฝ่ามืออีกครั้งเพื่อปลุกเร้าความตื่นเต้น
ขึ้นมาใหม่

ผมไม่ยอมรับรู้ว่ากล้องกำลังแพนไปทั่วร่างของผมอย่างไร ผม
หลับตาลงจมอยู่กับประสาทสัมผัสเพื่อหนีจากสายตานั้นที่อึดอัดใจ ยิ่ง
สัมผัสจากแก้มกายในมือเขาร้อนรุ่มเท่าไร ผมยิ่งขบครามแน่น พยายาม
ควบคุมลมหายใจหอบถี่เร็วเร็ว ปลายทางที่ห่างไกลกำลังใกล้เข้ามาทีละนิด ๆ

ครั้งสุดท้ายที่ผมร่วมเตียงกับผู้หญิงน่าจะประมาณครึ่งปีก่อน

ส่วนครั้งสุดท้ายที่ช่วยตัวเองน่าจะเมื่อสองเดือนที่แล้ว หยาดน้ำสีขุ่น
พุ่งพรวดเป็นสายเหนียวเหนอะหนะ ผมลืมหูลืมตาขึ้นเล็กน้อยลงใช้หลังมือ
เช็ดคราบขาวที่กระเด็นมาจนถึงไหล่แล้ว ผมสบตาเข้ากับเขา ความร้อน
ฉาบบนใบหน้าด้วยความอับอาย ผมจึงพยายามหันไปสนใจตากล้องแทน
“ขอผ้าเช็ดตัวหน่อยครับ”

เมื่อเอ่ยพิมพ์้าเบาๆ และยื่นมือออกไป ชายผมหยักศกสีแดง
ก็โยนผ้าขนหนูสีขาวมาให้ ผมหันหนีหลบเสียงสายตาพร้อมกับเช็ด
ของเหลวที่เปื้อนบนปลายกางเกง และหายใจแทบไม่ทันอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะ
กลับมาเป็นปกติ

“ทำไมเหม่อแบบนั้นล่ะ”

เดเร็คขวดขมับด้วยปลายนิ้ว ผมหันไปทางซ้ายมือ มองเดเร็คที่อยู่
ตรงหน้าอย่างเลื่อนลอย

“ฉันถามว่าทำไมนายถึงเหม่อแบบนั้น”

เดเร็คถามซ้ำอีกครั้ง คิ้วขมวดมุ่น ผมหันหน้าหนี ทอดสายตา
ออกไปนอกหน้าต่างรถ ผมไม่อยากจะอธิบายเหตุผลว่าทำไมตัวเองจึง
เหม่อลอยแบบนี้ และต่อให้พูดไปเขาก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

“ไม่มีอะไรหรอก”

ในที่สุดเดเร็คก็ยอมแพ้เพราะน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความหงุดหงิด
ผมเลี้ยวสายตาที่เต็มไปด้วยความค้างคาใจด้วยการมองบรรดาอาคารสูง
เสียดฟ้าบนถนนต่างรถ ตอนที่ผมตื่นนอนช่วงเช้ามืด นอกหน้าต่าง
เป็นสีเทาทึมๆ แต่ตอนนี้ท้องฟ้าก็ยังคงอึมครึมแม้จะเป็นช่วงบ่ายแล้ว
ก็ตาม ท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าว ดูเหมือนว่าฝนกำลังจะตกในอีกไม่ช้า

“วันนี้เป็นงานนอกสถานที่หรือเปล่า”

“นายฟังการประชุมรอบบ่ายบ้างไหมเนี่ย วันนี้มีงานโปรโมตในอาคาร
บนถนนหมายเลข 55 ไง”

“งั้นหรือ”

ผมเอนศีรษะพิงหน้าต่างรถพลางถอนหายใจเบาๆ สายฝนพรำ

หยุดลงบนกระจกเป็นเส้นบางๆ หากมีการจัดงานกลางแจ้งในวันแบบนี้ โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุก็มีมากขึ้น การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยในการจัดงานนั้นพูดถึงสถานการณ์ที่ต่อเนื่องกันอย่างน้อย สองสถานการณ์ หรือแม้แต่อุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ อาจทำให้แผ่ขยายเป็นวงกว้างจนกลายเป็นเรื่องที่ไม่สามารถควบคุมได้ ความขัดข้องในงานจะทำให้ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมและสื่อมวลชนจนทั้งตำหนิต่างพร้อยไว้ให้ผู้จัด

บริษัท MIP ที่ผมสังกัดอยู่เป็นบริษัทที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย งานรักษาความปลอดภัยคือให้คำปรึกษาด้านความปลอดภัยในงาน ทั้งงานใหญ่และงานเล็กๆ แบ่งหน้าที่ออกเป็นสามส่วน คือ ดูแลแขกวีไอพีทั้งภายใน ภายนอก ดูแลความเรียบร้อยของสถานที่ที่เกี่ยวข้อง และปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในงาน ในกรณีของผมคือ รับผิดชอบเรื่องการดูแลความปลอดภัยในงานเป็นหลัก ผมไม่แน่ใจว่าจะได้รับโอกาสอีกครั้งในชีวิตที่ละทิ้งศิลปะการต่อสู้ทั้งหมดซึ่งเคยได้เล่าเรียนมา เพราะอยากเป็นนักแสดงภาพยนตร์แอ็กชันในสมัยที่ยังไม่รู้ศิลปะประสา

“ลงไปกันเถอะ”

มีอหนาและสากของเดเร็คสะกิดเข้าที่แผ่นหลัง ดูเหมือนเราจะมาถึงในระหว่างที่ผมกำลังจมอยู่ในห้วงความคิด ผมลุกและเดินตามเดเร็คไปด้วยแววตาว่างเปล่า

เราเข้ามาด้านในอาคารเมอร์เซเดสเบนซ์ สาขาสหรัฐอเมริกา ซึ่งอยู่ระหว่างถนนหมายเลข 55 กับถนนหมายเลข 57 มีรถยนต์เงาวัลสองประกายใต้แสงไฟเรียงรายเป็นแถว ผมสวมเอียร์ไมค์เข้ากับหูและเดินไปหาแอสซึ่งเป็นหัวหน้าทีม ผมและเดเร็คยืนอยู่ที่ประตูด้านข้างฝั่งตะวันออกตามคำสั่งของเขา ที่มาตรวจสอบสถานที่จริงและเตรียมแผนรับมือไว้ตั้งแต่เมื่อวันก่อน

“นำส่งสารชะมัด”

เมื่อเปิดปากพูด น้ำเสียงของเดเร็คฟังดูไม่พอใจนัก

“แอสถูกซาราห์จับได้แล้วละ”

“ถูกจับได้หรือ”

“ไม่มีเสียงตอบรับ เมื่อเรามองไปด้านข้าง เดเรคที่สวมแว่นกันแดด ก็กำลังมองมาที่ผม

“นายลืมนไปแล้วหรือไง ให้ตายสิ นักศึกษาหญิงจากมหาวิทยาลัย คิลปะที่ช่วงนี้แอสไปพัวพันด้วยไง ยายผมแดงนั่นนะ”

หลังจากได้ยินคำพูดประชดประชัน ผมก็พอจะเข้าใจได้ว่าเดเรค กำลังพูดถึงอะไร ซาราห์ซึ่งเป็นภรรยาของแอส หัวหน้าที่้ม รู้แล้วลึนระว่า ถูกสามีนอกใจ

“เป็นเรื่องใหญ่แล้วสิ”

“มีเหตุผลที่เขาไม่ถอดแว่นกันแดดออกเลยตั้งแต่เช้านะ ซาราห์ เขียวแกว้ใส่เขา แต่มันกระแตกเข้าเต็มตาเลย”

แอสซึ่งเป็นผู้นำทีมที่ 9 ของ MIP เป็นหัวหน้าของผมกับเดเรค และเป็นลูกพี่ลูกน้องของเดเรคด้วย ผมกับเดเรคเป็นเพื่อนกันมานานพอ ที่จะบอกเล่าความลับส่วนตัวของลูกพี่ลูกน้องได้โดยไม่ตะขิดตะขวงใจ

เดเรคเล่าว่า แอสที่แต่งงานมาห้าปีแล้ว หลังจากชีวิตแต่งงานจิตจาง ลงเรื่อย ๆ เขาก็เริ่มสานสัมพันธ์กับนักศึกษาสาวผมหยักศกสีแดงทรงเสน่ห์ และไม่อาจควบคุมความเจ้าชู้ที่เคยมีสมัยหนุ่ม ๆ ได้

ผมเห็นทั้งสองคนรับประทานมื้อเย็นด้วยกันในร้านอาหาร จึงได้เห็นใบหน้าของนักศึกษาสาวผมหยักศกสีแดงที่แอสตกหลุมรัก สาว ผิวขาวที่มีเสน่ห์ เจ้าของดวงตาสีฟ้าและผมสีแดง ผู้หญิงแบบที่ไม่เคย เยื้องย่างเข้ามาในโลกของผมเลยสักครั้ง เธอมีทั้งความสดใสร่าเริงและ ความงดงามเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา จะว่าไปผมก็รู้จักคนประเภทนั้นอยู่ อีกหนึ่งคน อันที่จริงไม่น่าจะพูดได้ว่าผมรู้จักเขา และเขาก็ไม่ใช่ผู้หญิง เหมือนกับนักศึกษาคนนั้น

ชื่อเทย์เลอร์หรือเปล่านะ ดากล้องที่มีดวงตาสีฟ้ากับผมหยักศก สีแดงผู้จับจ้องสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหวในกล้องตลอดเวลาด้วยใบหน้าที่แสน จริงจัง เขาถ่ายภาพและมองดูผมผ่านกล้องเงียบ ๆ ราวกับเป็นนักถ้ำมอง

โดยไม่มีอาการแทรกแซงหรือบีบบังคับใดๆ เมื่อนึกถึงเทย์เลอร์ผมหยักศก
สีแดงคนนั้นขึ้นมา ผมก็นึกถึงผู้ชายตัวสูงที่ชื่อเกล็น แม็คควีน โดย
อัตโนมัติราวกับพวกเขามีความเชื่อมโยงกัน

“ผมอยากจะดูมันขึ้นมาเลยละ”

ผมกำหมัดแน่นกับคำพูดที่ยังคงวนเวียนอยู่ในความทรงจำราวกับ
ประโยคโฆษณาหลอนหู คำพูดของเขาที่บอกว่าอยากจะดูหน้าอกของผม
ผุดขึ้นมาอยู่เรื่อย ทั้งที่เวลาปกติจุดนั้นเลื่อนรางจนแทบจะไม่มีตัวตน
ผมไม่สนใจด้วยซ้ำว่ามันติดอยู่ตรงส่วนไหนของร่างกาย ผมนึกวนหัว
กับความทรงจำน่าขนลุกที่ทำให้รู้สึกอับอาย

เรื่องราวในวันนั้นไม่ได้จบลงในการถ่ายทำครั้งเดียว หลังจากถ่ายทำ
ฉากสำเร็จความใคร่แล้ว เกล็น แม็คควีน ก็ลากผมที่กึ่งนั่งกึ่งยืนด้วย
สีหน้ากระอักกระอ่วนออกไปนอกอาคาร เทย์เลอร์กับตากล้องอีกคน
และเจนนี คีตัน ซึ่งเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในกองถ่ายหนังไปแห่งนั้น
ไม่ได้ตามพวกเรามาออกมา แต่มีชายหนุ่มแปลกหน้าที่ผมเพิ่งจะเคยเห็น
ตามมาแทน เขายกแผ่นรีเฟล็กซ์สีเงินส่งมาให้ผม

“ผมอยากให้ออกมาเป็นธรรมชาติที่สุด”

เกล็น แม็คควีน พุดพลางปรับรับแสงกล้อง เขาก็ก้มดูกล้อง
เจียบๆ พุดโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองผมซึ่งกำลังเดินไปฝั่งตรงข้ามของ
สระว่ายน้ำ

“ถอดเสื้อออกด้วย”

ผมจับเสื้อและถอดออกทันที จากนั้นก็โยนเสื้อไปให้ชายหนุ่มที่ถือ
รีเฟล็กซ์และโบกมืออยู่ตรงสระน้ำตื้นๆ

หลังจากถ่ายรูปไปสองสามรูป ผมก็ลงไปในสระว่ายน้ำและถอด
กางเกงออก จากนั้นก็ถ่ายรูปต่อทุกๆ ที่ยังนอนอยู่บนพื้นกระเบื้องเปียกๆ
สีน้ำเงิน ในตอนท้ายผมลูบคลำกลางลำตัวด้วยใบหน้าที่แดงก่ำขณะที่พวกเขา
กำลังจับจ้องมาเพื่อให้ผมแข็งตัว หลังจากถ่ายรูปไปหลายสิบรูปในท่าทาง
ที่แตกต่างกัน ดวงอาทิตย์ก็ค่อยๆ ค่อยๆ ต่ำลง

“รับนี้ไปสิ”

ผมรับผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่จากมือของเกลิน แม็คควีน เมื่อเช็ดแก้มที่เปียกด้วยหลังมือพลางเหลือบตามองเขา พวกเราก็กสบตากัน สายตาของเขาค่อยๆ โลม่งโฉบหนี ต้นแขน และผ้าเช็ดตัวที่ปกปิดแก่นกายชูชันของผม

“อยากดูไหม”

เขาชี้หน้าจอแอลซีดีของกล้องพร้อมกับเอ่ยถาม ผมเงาแก้มอย่างเก้อเขินพลางขยับไปยืนข้างเขา บนจอภาพเป็นรูปตอนแรกที่ผมถอดเสื้อออกและยืนอยู่ตรงหน้าเขา

มือของเขาเปิดรูปถ่ายไปเรื่อยๆ แล้วหยุดชะงักกลางคัน ภาพโคลสอัปร่างกายท่อนบนของผมที่นอนอยู่บนพื้นกระเบื้องสีน้ำเงินเปียกน้ำ และกำลังมองเลนส์กล้อง ประกายแสงในน้ำที่สะท้อนเข้ามาทำให้เปลือยตาลงเล็กน้อย ตอนที่ถ่ายภาพนั้น เกลิน แม็คควีน ยืนกางขาคร่อมร่างเปล่าเปลือยของผมเอาไว้และมองลงมาที่ผมพร้อมกับกดชัตเตอร์

“รูปนี้ดูดีมากเลย”

เกลิน แม็คควีน พุดพลางซึ่งรูปถ่าย ชายคนที่ยืนข้างเขามองหน้าจอกับผมสลับกันพร้อมกับพูดขึ้น

“สายตา... เซ็กซี่มาก”

ผู้ชายคนนั้นยื่นหน้าเข้ามา ยิ้มด้วยแววตาแปลกๆ

“ผมรู้สึกตั้งแต่เมื่อกี้แล้วละ คุณไม่ค่อยอายกล้องเท่าไร? เคยเป็นนายแบบมาก่อนหรือเปล่าครับ”

“...ผมเคยทำงานที่คล้ายๆ กันนะครับ”

ผมยกไหล่พลางมองแม็คควีน เขาเหลือบตาที่กำลังดูหน้าจอก้องขึ้นมอง ดวงตาของชายหนุ่มที่กำลังมองมาเป็นสีน้ำตาลอ่อนดูราวกับเม็ดอำพัน มันเป็นดวงตาที่เร้าอารมณ์อย่างน่าประหลาด

“หืม งานที่คล้ายๆ กันแบบไหนล่ะ”

เขาเหยียดยิ้มพลางใช้มือลูบคาง ตอนที่เขามองผมด้วยแววตาคมกริบ และเฉยชาราวกับผู้ล่าที่อยู่สูงสุดของพีระมิดห้วงโซ่อาหาร ผมก็รู้สึกขนลุกขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล

“ก็แค่เคยมีงานเทศน์หน้าห้องสองสามครั้งนะ”

ผมตอบส่ง ๆ เสียงหัวนและหลบตาเขา เกาหลังคอปกลางหยิบเสื้อผ้าที่วางกองไว้บนเตียงอาบแดดโดยแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับสายตาที่มองตามมา ต่อให้เป็นผมที่ไม่ค่อยรู้ลึกรู้สาอะไรก็ไม่กล้าพอจะฟังคนพูดนั้นพูดนี้เกี่ยวกับรูปเปลือยของตัวเองหรอก

ผมปฏิเสธความใจดีของพวกเขาที่ชวนไปกินมื้อเย็นและลงมายังชั้นล่างของอาคาร ทางที่ผมเข้ามาตามคำแนะนำของเจนนีในตอนแรกเป็นประตูด้านหลังของอาคาร เมื่อลงลิฟต์มาถึงชั้นล่างก็ได้เห็นภาพที่ไม่คาดคิด

ชั้นหนึ่งตกแต่งไว้อย่างสวยงามทีเดียว ที่บอกว่าตกแต่งไว้อย่างสวยงามหมายถึงตกแต่งได้สมกับที่เป็นบริษัทผลิตภาพยนตร์สำหรับผู้ใหญ่ มีเชือกสีรุ้งล้อมรอบตามผนังด้านในอาคาร ด้านล่างมีโลโก้ของบริษัทแม็คคีนเอนเตอร์เทนเมนต์ มีก็บริษัทที่อยู่ในเครือกันนะ

นอกจากกลิ่นแม็คคีนดอตคอมแล้ว ผมยังเห็นโลโก้อีกหลากหลายบริษัท การตกแต่งภายในอย่างประณีต ราวกับต้องการจะเน้นให้เห็นว่าที่นี่เป็นบริษัททำหนังไป ผมที่เอาแต่คิดเช่นนี้ก็รู้สึกที่ตัวเองจิตใจคับแคบขึ้นมา

ผมเดินไปยังโต๊ะที่เจนนีบอกไว้ว่าให้ไปรับเงิน ชายคนหนึ่งซึ่งดูก็รู้ว่า เป็นเกย์ สวมเสื้อยืดคอวีผ้าสเปนเด็กซ์ลวดลายชวนสับสนนั่งอยู่ถัดจากประตูกระจกติดฟิล์มสีดำ

เมื่อผมมายืนอยู่หน้าโต๊ะเพื่อรับค่าจ้าง เขาก็กำลังหนีบโทรศัพท์ที่ไว้ที่ไหล่กึ่งยกหน้ามองผม ผมหลบตาพาลางเคาะโต๊ะด้วยปลายนิ้ว ชายคนนั้นพูดเสียงดังขึ้นเล็กน้อยในระหว่างที่กำลังพูดถึงดีไซน์ของกล่องดีวีดีสำหรับภาพยนตร์เรื่องล่าสุด ผมรอให้เขาวางสาย ระหว่างนั้นก็หยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า แต่ก็ไม่มีสายโทร.เข้ามาเลย

“อู๊ย! ทอมมี รอสส์ ไซ้ใหม่”

เมื่อหันไปตามเสียงเรียก เขาคอนนั้นก็วางสายโทรศัพท์ไปแล้ว และกำลังมองมาที่ผม ผมเลิกคิ้วกับคำว่า ‘อู๊ย’ ซึ่งเป็นคำอุทานที่ไม่เหมาะสม

กับผู้ชายเท่าไรนัก ทอมมี รอสส์ เป็นนามแฝงที่ตั้งขึ้นมาเพื่อถ่ายทำ
คลิปโซเชียล พอผมพยักหน้า เขาก็ยกยัมพลางวางแขนลงบนโต๊ะ

“จะให้โอนเงินผ่านบัญชี หรือว่าจะรับจากที่นี่ไปเลยดีละ”

“รับไปเลยครับ”

“อ้อ...ก็นะ นี่ก็แล้วว่าคุณต้องพูดแบบนี้”

ชายคนนั้นขยิบตาพลางชี้มาที่ผมราวกับยิงปืน เขาไม่ได้พูดอะไร
เป็นพิเศษ แต่ก็พอจะรู้สึกได้ว่าเป็นคนช่างพูดช่างคุย น่าแปลกที่เขา
มีรูปร่างหน้าตาเหมือนแจ็ก แบล็ก⁸ เขาตัวไม่สูง แต่มีพุง ผมรองทรงสูง
และคำพูดคำจาเต็มไปด้วยความแสบแสบว คนทั่วไปคงไม่ทำเสียงเล็ก
เสียงน้อยแบบนี้หรอก เมื่อผมมองชายที่น่าสนใจคนนี้ เขาก็เฝ้าคางหนาๆ
บนโต๊ะพลางเอ่ยถาม

“การถ่ายทำวันนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ก็ไม่แยครับ”

ผมนับเงินในซองที่เขายื่นให้ ธนบัตรร้อยดอลลาร์ยี่สิบห้าใบ เป็นเงิน
สองพันห้าร้อยดอลลาร์ตามที่ตกลงกันไว้

“อ้อ คราวหน้าลองทำอย่างอื่นที่ไม่ใช่คลิปโซเชียล อันนั้นง่ายให้
เป็นสองเท่าเลย”

แจ็ก แบล็ก ชูสองนิ้วและโบกมือไปมา เขายังคงทำเสียงเล็ก
เสียงน้อยอยู่ ผมรู้สึกเวียนหัวนิดหน่อย

“จะลองคิดดูนะครับ”

ผมยัดเงินลงในกระเป๋า บอกลาสั้นๆ และหมุนตัวจะออกไป
ด้านนอก แต่ชายคนนั้นทูปโต๊ะด้วยฝ่ามืออวบๆ นั้นดัง ตูบ ตูบ ตูบ
เมื่อหันหน้ากลับไปมอง แจ็ก แบล็ก ก็พูดต่อ

“เมื่อกี้แม่คควีนส่งข้อความมานะ”

ผมที่หันไปมองเขาแค่ศีรษะจึงหันไปทั้งตัวเพราะชื่อที่แบล็กใช้ตั้ง

⁸ ทอมัส จอห์น แบล็ก (Thomas John Black) เป็นนักแสดงชาวอเมริกัน ดาราตลก
และนักดนตรี เป็นชายหุ่นหมื่นห้าตาทะเล้น

ความสนใจของผม

“เขาบอกว่าวันนี้ดีมากๆเลย อืม...คราวหน้าจะติดต่อไป อย่าเมิน
แล้วก็รับสายด้วยนะ”

“จะติดต่อมาหรือครับ”

ผมยกมือเสยผมที่ยังเปียกชุ่มเพราะเพิ่งขึ้นมาจากสระว่ายน้ำ ลูบผิว
แห้งกร้านด้วยฝ่ามือเปียกๆ พลังก้มมองแจ็ก แบล็ก ดวงตาของเขา
หรือลงเมื่อเราสบตากัน

“อ้อ คุณได้ถ่ายคลิปโซโล่ไปแล้ว คราวหน้าลองถ่ายกับผู้ชายคนอื่น
ดูสิ”

“ทำไมถึงจ้องโทรศัพท์อย่างนั้นล่ะ”

ผมที่กำลังแนบแก้มกับหน้าต่างรถอุ่นๆ สะดุ้ง

“ฉันนะหรือ”

“ผู้หญิงคนนั้นที่นายเจอในคลับซักมาหรือไง”

ผมขมวดคิ้วมองเดเร็คที่มองมาอย่างมีเลศนัย

“ไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อย”

เมื่อโบกไม้โบกมือปฏิเสธพร้อมกับถอนหายใจ หมอนั่นก็หัวเราะ
เห็นได้ชัดว่าพยายามจะพูดถึงเรื่องบนเตียงกับผู้หญิงที่กำลังคบอยู่ตอนนี้
เขาชอบบ่นเรื่องอุปนิสัยเล็กๆ น้อยๆ บนเตียง หรือไม่กี่ขนาดหน้าอกของ
ผู้หญิงที่ไม่เหมาะกับขนาดตัว

เขาเริ่มพูดถึงผู้หญิงจากลอนดอนที่ส่งน้ำมูกเหมือนราชินีอังกฤษ
เขาไปร่วมชมการแสดงอันแสนจะแปลกใหม่กับหญิงสาวชาวอังกฤษ แต่
โซว์นั้นเป็นเซ็กส์โชว์ระหว่างผู้หญิงกับม้า

“บ้าไปแล้วหรือไง”

เมื่อผมมองเดเร็คด้วยความตกใจ หมอนั่นก็กระตุกยิ้มพลางยกไหล่

“ผู้หญิงที่ไปด้วยกันชอบมากๆเลยละ ที่จริงฉันเองก็กลัวนะ”

ผมดึงบุหรือออกมาจากกระเป๋าด้านหลังของเสื้อสูทและโยนซองบุหรือ
ใส่หน้าเขา

“นำรำคาญ”

“เฮ้ย! ฉันก็รำคาญเหมือนกันนั่นแหละ ผู้หญิงที่ทำแบบนี้กับม้า เพื่อหาเงินก็น่าสงสารอยู่หรอก แต่ผู้หญิงคนๆ หนึ่งที่ไปกับฉันฉันชอบมากๆ”

เดเร็คไม่พูดต่อและทำหน้าที่เหยเก

“เพื่อเงินแล้วไม่มีอะไรทำไม่ได้หรอก”

บนเส้นทางจราจรที่ติดขัด เขาชะลอความเร็วลงพลาเงอ้อมมือหยิบซองบุหรี่ที่ตักอยู่ใต้ฝ่าเท้าขึ้นมา เดเร็คพูดในขณะที่เก็บมันใส่กระเป๋า ด้านหน้าของตัวเองแทนที่จะส่งคืนให้ผมซึ่งกำลังแบมือรอ

“ฉันก็เป็นห่วง นึกว่าจะใส่เข้าไปหมด แต่ก็ไม่ได้ใส่เข้าไปทั้งหมดหรอก ถ้าใส่เข้าไปหมดนั่นมีหวังตาย...”

“ทุเรศน่า พอได้แล้ว”

ผมแสดงท่าทีไม่พอใจและจ้องหน้าเดเร็ค จากนั้นก็ผลักหัวของหมอนั้นที่กระตุกริมฝีปากด้วยสีหน้าบึ้งตึง เดเร็คยิ้มทั้งที่ยังขมวดคิ้ว

เดเร็คทำอาชีพที่ดูสุขุมอย่างบอดีการ์ด แต่เขาเป็นพวกชอบคุยเรื่องซุบซิบมากกว่าคนอื่น ๆ ทุกเย็นในวันหยุดสุดสัปดาห์ เขาจะลากผมและบรรดาเพื่อนร่วมงานไปบาร์หรือเล่นบิลเลียดหรือไม่ก็ไปบีกเกอร์ถึงเราจะคุยกันเยอะ แต่หัวข้อการสนทนาส่วนใหญ่มักจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาเกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ เมื่อมองดูเดเร็คในบางครั้งก็ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังดูหนังตลกทางเพศ หากพระเจ้ายอมมอบความช่างสังเกตให้หมอนั้นสักนิด ก็อาจจะอัปเกรดจากหนังตลกคุณภาพต่ำมาเป็นหนังตลกร้ายทางเพศแทน แต่น่าเสียดายที่พระเจ้าไม่สิ้นเปลืองพลังของท่านกับเรื่องแบบนี้

ผมกับเดเร็คแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เหมือนที่เคยได้ยินบ่อยๆ มาตั้งแต่สมัยมัธยมจากคนรอบตัว ผมมีนิสัยคิดก่อนที่จะเปิดปากพูดต่างจากเดเร็คที่มีพรสวรรค์ในการพูดจาเกินจริงและตื่นเต้นกับเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ในอดีตผมเคยพูดตะกุกตะกักเมื่อรู้สึกตื่นเต้น ความเร็วในการพูดมักจะตามไม่ทันความคิดอยู่เสมอ

นอกหน้าต่างรถ ความมืดกำลังบดบังพื้นถนน แต่เมื่อกลับสว่างไสว

ไปด้วยไฟนีออน คำคืนที่แท้จริงไม่มีทางมาเยือนสถานที่แห่งนี้

สมัยที่ผมยังเป็นเด็ก ผมเคยอาศัยอยู่กับคุณตาในอพาร์ทเมนต์ ซ่อมซ่อ คุณยายหลังเป่าซึ่งเป็นชาวจีนที่อยู่ข้างบ้านเคยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับมณฑลที่คำคืนไม่เคยมาถึง ก่อนประเทศจีนจะถือกำเนิดขึ้น ก่อนที่คุณยายของคุณยายหลังเป่าจะเกิดนานมาก มีสถานที่แห่งหนึ่ง ถูกเรียกว่าอาณาจักรอัน และทางตะวันออกเฉียงใต้ของอาณาจักรนั้น ก็มีสถานที่ที่เรียกว่ามณฑลไรรাত্রี ที่นั่นดวงอาทิตย์ยังส่องสว่างแม้จะเป็นเวลากลางคืน ดังนั้นชาวอาณาจักรอันจึงตั้งชื่อให้มณฑลแห่งนี้ว่า 'ไรรাত্রี' และถือเป็นสถานที่พิเศษ

จนกระทั่งท่านเสียชีวิตด้วยโรคแทรกซ้อนจากเบาหวานในปีที่ผมอายุได้สิบสอง ท่านรักผมมากเพราะทำให้นึกถึงหลานชายที่ตายไปด้วยอุบัติเหตุ ถึงแม้ว่าผมจะไม่ใช่คนจีน แต่ท่านก็เรียกผมด้วยชื่อที่เหมือนเด็กผู้หญิงว่า เลี้ยวหลัง และเนื่องจากผมใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับท่าน ตั้งแต่หลังเลิกเรียนจนค่ำ ผมจึงคุ้นเคยกับภาษาจีนมากกว่าภาษาเกาหลีที่คุณตาของผมใช้เสียอีก

อย่างไรก็ตาม มณฑลไรรাত্রีที่คุณยายเคยบอกผมนั้นก็ไม่ได้ อยู่ไกลเลย ห้องเล็ก ๆ ซึ่งเปิดไฟทิ้งไว้เพื่อไม่ให้ผล็อยหลับไปจนกว่า คุณตาที่ออกไปทำงานจะกลับมา ก็คือสถานที่ที่ไม่มีเวลาค่าคืนเช่นเดียวกับมณฑลไรรাত্রี

เมื่อคุณตาพารา่งอ่อนล้ากลับมาพร้อมกลิ่นเส้นใยของผ้ากับ กลิ่นน้ำยาฟอกขาวของร้านซักรีด มณฑลไรรাত্রีจึงจะหายไปจากห้อง คับแคบนั้น

ผมยังคงติดนิสัยมาจากตอนนั้น ดังนั้นถ้าในห้องมีแสงสว่าง แม้แต่น้อย ผมจะนอนไม่หลับ ในคืนที่มีแสงสว่างผมรู้สึกเหมือนกับว่า ต้องรอใครสักคนจนไม่สามารถข่มตาหลับได้ ถ้ามณฑลไรรাত্রียังมีอยู่ และผมอาศัยอยู่ที่นั่น ก็คงจะไม่มีวันได้นอนหลับตลอดกาล

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรือ”

เดเร็คพูดพลางลูบแก้มด้วยฝ่ามือ

“ความมืดสนิทในพื้นที่ทะเลทรายตะวันตก เขาเรียกว่าอะไรนะ”

“...”

“ความมืด...จำได้ว่าเคยมีคนทำทัวร์แบบนั้นนะ”

“อะไรนะ”

เดเร็คเลिकิ้วมองผมผ่านกระจกมองหลัง

“เดี๋ยวนี้ไม่ว่าจะไปไหน กลางคืนก็สว่างเพราะมีไฟฟ้าใช้ไหมล่ะ ที่ทะเลทรายตะวันตก มันมีสินค้าที่ระลึกที่ทำให้กลางคืนไม่มีแสงสว่าง แม้แต่แสงจากไฟฉาย ฉันก็เลยอยากลองไปดู”

“นายจะไปทำอะไรที่นั่น”

“ก็ไปดูดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืนหรืออะไรทำนองนั้น เพราะมันมีหลายสิ่งที่เราสามารถรู้สึกได้ในความมืด”

เดเร็คที่ฟังเงียบ ๆ เคา่มือลงบนพวงมาลัยรถยนต์เบา ๆ พลางแค้นหัวเราะ

“เจ้าบทเจ้ากลอนจริง ๆ บางทีนายก็เพื่อเจ๊อะเนี่ย”

เดเร็คจับพวงมาลัยรถยนต์ด้วยสองมือและส่ายหน้า เขาเหลือบมองผมพลางหัวเราะอีกครั้ง มันเป็นสายตาที่สัมผัสได้ถึงความเอ็นดู

“ช่วงนี้นายยังใช้ผ้าปิดตาตอนนอนอยู่หรือเปล่า”

ผมพยักหน้าแทนคำตอบ

“เป็นเจ้าที่มึนที่อ่อนไหวกับเรื่องนั้นแบบแปลก ๆ ลินะ”

“กำลังดำฉันอยู่หรือเปล่าเนี่ย”

“ก็นะ นายต้องรู้สึกถึงจุดสุดยอดที่สมบูรณ์แบบและทำอย่างนั้น จนกว่าจะหมดแรงไปเอง แล้วนายจะไม่บ่นอีกเลยว่ามันไม่หิลิบเพราะสว่าง”

ทำไมบทสรุปของเรื่องนี้ถึงกลายเป็นเรื่องความสุขทางเพศไปเสียได้ ผมฟังประตูดั่งด้วยท่าที่สบาย ๆ พร้อมกับยกมือซ้ายขึ้นมา เมื่อผมชูนิ้วกลางและส่ายไปมาช้า ๆ เดเร็คก็หัวเราะคิกคัก

“อาทิศย์หน้าไปกลับกันใหม่”

“ไม่ละ แล้วผู้หญิงอังกฤษคนนั้นล่ะ...”

พอพูดถึงหญิงสาวที่เหมือนราชินีอังกฤษกระทั่งการสั่งน้ำมูกที่เรา
คุยกันเมื่อสักครู่นี้ ใบหน้าของเดเร็คก็ยับย่น

“บ้าไปแล้วหรือไง นายจะคบกับผู้หญิงที่เอาแต่มองคนมีเช็ทซ์กับม้า
ได้ยังไง”

“ไหนว่าชอบเธอไงล่ะ”

“ก็บอกว่าผู้หญิงคนนั้นเอาแต่จ้องไอ้หน้าของม้าไงเล่า”

เดเร็คฉีกยิ้มพลางถลึงตามองผม เมื่อผมผลักศิระชะของเขา
หมอนนั้นก็หันมามองทันที หลังจากผมหัวเราะลั่น เขาก็ระเบิดหัวเราะ
ออกมาเช่นกัน

เรามาถึงฟลัชซิงในควีนส์ระหว่างที่กำลังหัวเราะและพูดคุยเรื่อง
ไร้สาระกัน เสียงดังสนั่นของรถไฟใต้ดินที่วิ่งผ่านไปก้องอยู่ในหู ตอนที่
ลงจากรถ เดเร็คทำท่ายิงปืนด้วยนิ้วมือพร้อมส่งเสียง “ปัง”

“มะรีนนี่หาเวลาว่างไว้ด้วยล่ะ”

“เวลาว่าง?”

เขาพูดต่อหลังจากแสร้งทำท่าเป่าควันจากปลายกระบอกรบ

“เรื่องของแอสนะ เราควรไปช่วยเป็นพยานเท็จเรื่องนอกใจไม่ใช่
หรือไง”

“พยานเท็จนั่นหรือ”

“ซาราห์ชวนนายกับฉันไปกินมื้อเย็น คงจะถามว่าแอสนอกใจจริงๆ
ใช่หรือเปล่า”

ผมมองเดเร็คที่พูดด้วยสีหน้าหม่นหมองพลางชี้นิ้วกลางขึ้นมา

“ลูกพี่ลูกน้องของนาย นายก็จัดการเองเถอะ”

เมื่อหันหนีก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อจากด้านหลัง แต่ผมก็เดินแคะหู
เข้ามาในอพาร์ทเมนต์ ผมไม่อยากเห็นความสัมพันธ์ในครอบครัวของแอส
ถูกทำลาย แต่ก็ไม่อยากแสดงความน่าเชื่อถือด้านศีลธรรมของตัวเอง
ในเรื่องแบบนี้เช่นกัน

เมื่อเดินทางทางเดินแคบๆ และเปิดประตูเข้าไปในบ้าน ความร้อน

ก็พับดูขึ้นหน้า ผมเปิดหน้าต่างทุกบานและเติมน้ำแร่ในตู้เย็น ก่อนจะเข้าห้องน้ำพร้อมทั้งเจ้าเอ็มพาที่สปรกไปทั้งตัวหลังจากอาบน้ำไปเมื่อหลายเดือนก่อน เมื่อเย็นสะอาดสะอาดหน้ากระจกแล้วก็เช็ดเส้นผมเปียก ๆ ด้วยผ้าขนหนูพร้อมกับอุ้มแมวชนลึบเปียกชุ่มไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง รูปของบรูซ ลี ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นไอดอลของผมติดอยู่บนผนังด้านหลังที่สะท้อนออกมาในกระจก

ขาที่เต็มไปด้วยริ้วรอยของเอ็มพายังคงติดดินไปมาเหนือร่องกล้ำมเนื้อบริเวณกระดูกเชิงกราน เอ็มพา แมวอายุเจ็ดปีเป็นสิ่งเดียวที่ปลอบประโลมจิตใจของผมท่ามกลางมรดกเล็กน้อยที่คุณตาทิ้งไว้ เอ็มพาไม่ค่อยชอบผมสักเท่าไร แต่ผมเอ็นดูมันมากที่สุด

เมื่อผมวางเจ้าเอ็มพาซึ่งตื่นนอนอยากจะหลุดพ้นจากตัวลง มันก็ส่งเสียงรวากับจะต่อว่า ก่อนจะเดินหายไปนอกประตู ผมนั่งลงบนเก้าอี้เดี่ยวและทอดถอนใจเอาไว้ หาริโมตทีวีแล้วกดปุ่มเปิด นึกอยากจะสูบบุหรี่แต่ดันโยนซองบุหรี่ใส่เดเร็คไปแล้ว ผมเลียริมฝีปากพลาถกดปุ่มบนรีโมตเปลี่ยนช่องไปมาอย่างเร็วจุดหมาย กดเปลี่ยนช่องด้วยแววดาวว่างเปล่าอยู่พักหนึ่งจึงกดปิด จากนั้นก็เหลือบมองใบแจ้งหนี้ที่กองพะเนินเต็มโต๊ะ

พวกมันคือราคาที่ผมเลือกจะใช้ชีวิตแบบมนุษย์ที่มีสังคมปกติต่างจากแมวขโมย คนโรคจิต และคนไร้บ้าน นี่เป็นหนึ่งในมรดกไม่ก้อย่างที่คุณตาทิ้งไว้ให้ผมพร้อมกับแมว ผมถอนหายใจเบา ๆ พลาถเหลือบมองโทรศัพท์ที่วางไว้ข้าง ๆ

โทรศัพท์ดังในระหว่างที่กำลังอาบน้ำจึงมีสายที่ไม่ได้รับ หรือจะเป็นแอสซีโทร.มาขอให้ช่วยสมรู้ร่วมคิดต่อจากเดเร็ค ผมยิ้มขมขึ้นพลาถหยิบโทรศัพท์ที่มีถ้อยขึ้นมากดูรายชื่อ แต่มันเป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก มีสายที่ไม่ได้รับอยู่สองสาย แต่ผมไม่ค่อยอยากจะโทร.กลับตามประกาศนไม่ชอบเข้าสังคมตอนนั้นเองก็มีข้อความเข้ามา

[เจนนี คิตัน เองคะ ถ้าเห็นข้อความนี้แล้วโทร.หาฉันด้วยนะคะ :)]

เป็นข้อความสั้น ๆ แสนสุภาพ

ไม่จำเป็นต้องครุ่นคิดถึงการจดจำชื่อของหญิงสาวที่ไม่ได้บันทึก
รายชื่อไว้ในโทรศัพท์อย่างเจนนี คีตัน เลย

ผมอ่านข้อความอย่างเหม่อลอย ตอนที่ตั้งสติได้ โทรศัพท์ก็ดังขึ้น
อีกครั้ง มันเป็นเบอร์ของเธอคนนั้น เจนนี คีตัน

บางอย่างแตกต่างไปจากเดิม ผมลืบลางอย่างซึ่งข้าพหลางเบนสายตา
ออกจากกล้อง กล้องติดตามผมตลอดเวลาและกำลังถ่ายทำ ตอนที่มาที่นี่
เพื่อถ่ายทำฉากช่วยตัวเองเมื่อหลายวันก่อน ผมตอบคำถามไม่กี่ข้ออย่าง
รวดเร็วจนไม่รู้ว่าจะผ่านไปอย่างไรและถ่ายทำในทันทีที่พวกเขาพร้อม
แต่ตอนนี้กล้องกลับตามติดผมตลอดและถามคำถามเล็กๆ น้อยๆ ต่างจาก
ตอนถ่ายฉากโซโล่

เทย์เลอร์ถามคำถามอยู่หลังกล้อง

“ดูเหมือนจะยังตื่นเต้นอยู่เลยนะ ผมไปเอาอะไรมาให้กินสักหน่อย
ดีไหม”

“ถ้ากินเข้าไปคงแน่นท้องแน่ๆ”

“พร้อมจะเจอผู้ชายหรือยัง”

“...ยังเลย”

เมื่อผมส่ายหน้า เทย์เลอร์ที่ถือกล้องก็ยกไหล่พลางหัวเราะ

“ไม่ต้องเขินหรอกน่า”

ตอนที่เงยหน้ามองเขาซึ่งกำลังบ่นพึมพำ เทย์เลอร์ก็ปิดกล้องสำหรับ
ถ่ายทำ และวางกล้องลง

ไม่ทันได้โต้แย้ง เขาก็หยิบช็อกโกแลตบาร์บนโต๊ะและเดินออกไป
นอกประตู เจนนี คีตัน ที่เกลี้ยกล่อมผมอยู่นานสองนานเมื่อคืนนี้ไม่ได้
อยู่ที่นี้ เธอไปลงนามบินเพื่อรับผู้ชายที่จะมาถ่ายทำคู่กับผม

เจนนี คีตัน เป็นนักพูด เธอบอกว่าแม้จะเป็นโลกที่ไม่รู้จัก แต่
การเดินทางไปในโลกใบนั้นจะไม่ส่งผลกระทบเลวร้ายใหญ่โตอย่างที่ผม
เป็นกังวล และเป็นเพียงประสบการณ์ที่แตกต่างจากคนอื่นๆ นอกจากนี้
ตอนที่ถ่ายทำฉากโซโล่คราวก่อนก็ได้รับการตอบรับที่ดีมาก จึงมีกระแส

อยากให้อ้อมมีถ่ายทำตอนต่อไปอย่างจริงจังหลังไหลเข้ามา มันเป็นคำพูดที่ฟังดูเกินจริง ทั้งคำชมและการโน้มน้าวของเธอไม่ได้เข้าหูผมสักนิด สิ่งเดียวที่ดึงดูดใจผมคือจำนวนเงินที่จะได้รับจากการถ่ายทำต่างหาก เงินจำนวนห้าพันดอลลาร์ แน่หนอนว่ามันอาจจะเป็นเงินจำนวนน้อยนิดที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนจากการขายวิญญาณ

ผมนึกถึงแบตเตอรี่ฟลายเอฟเฟกต์⁹ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการตัดสินใจชั่ววูบก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ ใบหน้าของนักแสดงหนังโป๊เกย์ ฮาร์โลว์ ควาดรา¹⁰ ผู้ก่อเหตุฆาตกรรมและทำให้เกิดข้อถกเถียงในสังคมอเมริกัน

แต่ผมก็ตัดสินใจโดยไม่ลังเล แม้ว่าความคิดไร้สาระจะพรุ้งพรูออกมาเต็มไปหมด มันคือจิตใจที่รู้สึกต่อต้านเล็กน้อย ไม่ใช่ทุกคนที่ สุดดมโคเคนจะถูกทำลายตัวตน นอกจากจะไม่มีใครเข้าใจความยึดมั่นในพรหมจรรย์ของผม เมื่อเคยรักนวลสงวนตัวเหมือนสาวพรหมจารีแล้ว ผมยังไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตโดยมีอักษรของคนบาปตรวยอยู่บนหน้าอกเพียง เพราะถ่ายหนังโป๊เกย์ด้วย ยิ่งไปกว่านั้นสถานการณ์ในวันพรุ่งนี้ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง หลังจากถ่ายทำฉากโซโล่ไปเมื่อสองสัปดาห์ก่อน การชำระหนี้ทั้งหมดของหน่วยงานราชการที่ผมผิดผ่อนมาห้าเดือนคือการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดสำหรับผม ทัศนคติในเรื่องศีลธรรมของผมที่เพิกเฉยต่อความเจ้าชู้ของแอสแสดงให้เห็นถึงความยึดหยุ่นในเวลานั้น ไม่มีดินแดนแห่งสวรรค์ให้คนอย่างผมไปเยือนและผมก็ไม่ได้รู้สึกละอายต่อบาปของตนเอง ไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลที่ชัดเจน หากงูย่นผลไม้แสนหวานมาให้¹¹ ผมก็คงจะกัดกินมันโดยไม่ลังเล

หัวของงูเหลี่ยมจัดที่ล่อลวงเอาผู้ไร้เดียงสาเพื่อความพึงพอใจ

⁹ ทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก หรือผีเสื้อขยับปีก สะท้อนถึงดวงดาว หมายถึง การกระทำระดับจุลภาคส่งผลกระทบต่อเนื้อเป็นลูกโซ่ไปจนถึงระดับมหภาค

¹⁰ Harlow Cuadra และคูรัก Joe Kerekes ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตฐานฆาตกรรม Bryan Kocis โปรดิวเซอร์ภาพยนตร์สื่อลามกสำหรับเกย์

¹¹ อ้างถึงตำนานสวนเอเดน อีฟหรือเอวา มนุษย์ผู้หญิงที่หนังสือปฐมกาลบันทึกไว้ถูกซาตานที่จำแลงกายเป็นงูล่อลวงให้กินผลของต้นแห่งสำนึกในความดีและความชั่ว

แสนเจ้าเล่ห์ของตัวเองอยู่ที่ไหนกันนะ

“อาบน้ำก่อนสิครับ”

แม่คควีนกำลังจ้องมาที่ผม

ในตอนนั้นเอง ไม่รู้ว่าทำไมลำคอของผมจึงตีบตันขึ้นมาจนกลืน
น้ำลายไม่ลง

“ผู้ชายที่จะถ่ายทำร่วมกับคุณชื่อไคล์”

ลำคอของเขาขยับขึ้นลงช้าๆ ผมชำเลืองมองการเคลื่อนไหวที่บิบบนแน่น
และค่อยๆ คลายออกนั้น ดวงตาสีอำพันของเขาจ้องมองมาที่ผมโดยไม่กะพริบ

“ตอนนี้เขาใกล้จะมาถึงแล้ว”

เขาพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำและยานคาง ชายหนุ่มซึ่งมองดูผมเงิบๆ
เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ขนตาดำสนิทที่ยาวและหนาเป็นแพะพริบ
และทิ้งเงาเลือนรางบริเวณดวงตา เขามองมาอีกครั้งพร้อมยกยิ้มมุมปาก
พลงงูผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ในมือขึ้น

“ไปอาบน้ำสิ”

เขาพาดผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่สีชาลงบนบ่าของผมและมองผมด้วย
แววตาเฉยชา

“...ครับ”

ดูเหมือนแม่คควีนจะไม่ได้ฟังเสียงในลำคอที่แม้แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจ
เท่าไรนัก เขาวางมือขวาบนไหล่ของผม บิบบเบาๆ และแค่พูดตามปกติ
ว่าไม่ต้องกังวล ผมยืนเกาหัวอยู่หน้าตู้อาบน้ำใสแจ๋วที่เขาพามา มีรูระบาย
หลายรูบนพื้นด้วยโครงสร้างที่เหมือนกับห้องอาบน้ำรวม

“อย่าให้ผมเปียกนะครับ”

แม่คควีนพูดพลงงูผ้าที่ผมถอดทิ้งไว้บนพื้นขึ้นมาวางบนโต๊ะ

“อาบน้ำเสร็จแล้ว มาที่ชั้นสามนะครับ มีบางอย่างที่คุณต้องดูก่อน
จะถ่ายทำ”

เมื่อผมเข้าไปในตู้อาบน้ำและเปิดน้ำ ความสดชื่นก็สาตกกระเซ็น
ออกมา ผมมองกระจกเต็มตัวบนผนังด้านหนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ ในนั้น

มีชายหนุ่มที่หน้าแดงกำเหมือนลูกพีชสุกยื่นอยู่ ถึงแม้ตอนนี้ผมตัดสินใจจะถ่ายทำหนังไป แต่ก็คิดว่าจะไม่ชินที่ต้องเปลือยกายท่ามกลางผู้คนที่สวมเสื้อผ้าครบทุกชิ้น เมื่อมองข้ามไหล่ของผมไปในกระจกก็เห็นเกล็น แม็คควีน กำลังคุยโทรศัพท์ เสียงน้ำดังกลบเสียงจนผมไม่ได้ยินบทสนทนาของเขา

ต้นแขนของผมอยู่ใต้ฝักบัวที่น้ำกำลังไหลโดยระวังไม่ให้หัวเปียกตามคำสั่งของเขา น้ำอุ่นนิดๆ แต่ผมกลับรู้สึกหนาว ผมลูบใบหน้าแดงกำด้วยฝ่ามือเปียกชุ่มพลางพรวดมหายใจที่สะสมอยู่ภายในออกมาเชือกใหญ่ น้ำลายเหนียวคั่งอยู่ภายในปากราวกับรสหวานของผลไม้แห่งปัญญาที่เจ้างูมอบให้หลงเหลืออยู่บนปลายลิ้น

ผู้ชายที่ชื่อโคล์มาถึงหลังจากแม็คควีนออกจากห้องไปคุยโทรศัพท์ที่ไม่ถึงสิบนาที ชายหนุ่มเปิดประตูเข้ามาบนชั้นนี้ด้วยสีหน้าสบายใจและมีชีวิตชีวาเหมือนที่นี้เป็นบ้านของเขาเอง

“อ้าว! ไม่เห็นมีใคร...ไม่ใช่แฮะ”

ผมที่อาบน้ำเสร็จแล้วและยืนอยู่ในตู้อาบน้ำสะดุ้งไหลล้นพลางหันกลับไปมอง ผู้ชายที่เปิดประตูเข้ามาโดยไม่เคาะกำลังเหวี่ยงอก ในตอนที่เขามองมาที่ผมด้วยแววตาประหลาดใจ ผมก็รู้ได้ในทันทีว่าเขาคือคนที่ผมต้องเข้าจากมีเซ็กซ์ร่วมกันในวันนี้

“...”

ถึงแม้ว่าผมกับเขาควรจะต้องสานสัมพันธ์กัน แต่ผมไม่รู้สักมีอารมณ์ทางเพศเลย เพราะเป็นผู้ชายเหมือนกัน ทันทีที่ผมมองชายหนุ่มตรงหน้าที่ผมจะต้องมีอะไรด้วย (ซึ่งผมได้รับคำตอบที่แน่ชัดจากเจเน็คัตันแล้วว่าผมจะเป็นฝ่ายรุกไม่ใช่ฝ่ายรับ) ในเวลาต่อจากนี้ก็ไม่นานเขาก็เอ่ยขอโทษด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วนพลางโบกมือเบาๆ

ผมเช็ดตัวก่อนจะพันร่างกายท่อนล่างด้วยผ้าขนหนูและออกมาจากตู้อาบน้ำ กระทั่งตอนนี้เขาก็ยังคงยืนนิ่งมองผมจากที่เดิม

“ทอมมีใช้ไหม”

“ใช่ครับ”

“อืม ผมชื่อไคล์ แต่ก็ไม่ใช่ชื่อจริงหรอก ผมได้รับการติดต่อจาก
เจนนีเลยลองหาในโฮมเพจดู วันนี้เราจะถ่ายทำด้วยกันใช่ไหมครับ”

ผมพยักหน้าพลางกระชับผ้าขนหนูที่ไต้เอว แม้จะรู้สึกได้ถึงสายตา
ที่มองมา แต่ผมก็หยิบเสื้อผ้าจากโต๊ะขึ้นมาสวมตรงนั้น

ตอนที่หันกลับไป เขากำลังกอดดอกทิวลิปด้วยมือข้างเดียว

“คุณเคยถ่ายฉากแบบนี้มาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่ครับ”

“เคยดูหนังโป๊เกย์ไหม”

“ไม่เคยครับ”

“ว้าว...มือใหม่สินะ”

ไคล์เบิกตากว้าง พุดด้วยสีหน้าเกินจริง ผมถอนหายใจเบาๆ

“เช็กซ์มันก็เหมือนๆ กันนั่นแหละครับ”

ผมหยิบผ้าเช็ดตัวขึ้น ๆ ขึ้นมาเช็ดแขนที่เต็มไปด้วยหยดน้ำ เขา

เล็กคิว

“ก็เหมือนๆ กันจริงๆ แหละ”

ชายหนุ่มที่ยอมรับอย่างว่าง่ายวางกระเป๋าที่สะพายไว้ด้านหลังลงข้าง
ประตูตู้อาบน้ำ ไคล์เอียงศีรษะไปทางไหล่ข้างหนึ่งพลางปลดกระดุมเสื้อ
เขาก็มีหน้าพร้อมทั้งเหลือบตาขึ้นมองและหัวเราะ

“แต่ผมเคยทำแบบนี้กับผู้ชายมาหลายครั้งแล้ว ผมจะช่วยนำ
คุณเอง”

เขายิ้มหยอกล้อด้วยสายตาแปลกๆ เรื่องแบบนี้ต้องมีผู้นำด้วยหรือ
ผมมองชายหนุ่มและพยักหน้า

“แต่คุณอายุเยอะกว่าที่ผมคิดนะ”

เมื่อผมมองเขาด้วยความสงสัย ไคล์ก็พุดต่อพร้อมปลดกระดุม
ไปเรื่อยๆ

“ในโฮมเพจเขียนไว้ว่าคุณอายุยี่สิบสี่”

เขาถอดเสื้อแล้วโยนมันลงบนพื้น จากนั้นก็ปลดหัวเข็มขัด ไคล์

ที่ถอดเสื้อผ้าทั้งหมดโดยไม่ลังเลแย่งผ้าเช็ดตัวชิ้นๆ ไปจากมือของผม

“ถ้าดูแต่หน้า ผมนึกว่าเราอายุเท่ากันนะเนี่ย”

มันเป็นใบหน้าที่ดูแล้วอย่างมากที่สุดก็ไม่เกินยี่สิบสอง ไม่ว่าไคล์ที่กำลังฉีกยิ้มจะอายุเท่าไรก็ตาม

ไม่รู้ว่าเป็นการดูแคลน อยากจะชม หรือว่าเจ้าตัวพุดโดยไม่ได้คิดอะไร ผมจึงพยักหน้าแทนคำตอบ

“เคยมีเช็ทซ์ทางประตูหลังกับผู้หญิงไหม”

ผมนึกวนหัวกับคำถามที่เขาล้อโยนมาพาลงสายหน้า

“ผมดูจากช่วยตัวเองก็พอจะรู้ คุณไม่ค่อยพุดจริง ๆ ด้วย”

ใบหน้าที่อ่อนเยาว์ฉายแววขี้เล่นยิ้มหยอกล้อ เมื่อผมมองเขาที่เข้าไปในตู้อบน้ำและพึมพำว่า “ก็ผมพุดไม่เก่ง” เขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ

หลังจากบอกเขาว่าจะขึ้นไปที่ชั้นสาม ผมก็ออกจากห้องและปิดประตู ฎิบหน้าแรงๆ ด้วยฝ่ามือขณะที่พึงแผ่นดินหลังกับบานประตู เสียงของไคล์ไม่ได้แหลมเล็กขื่นจมุกหรือมีโทนสูงที่มีความยาวคลื่นสั้นเหมือนกับผู้หญิง เขาตัวเตี้ยกว่าผมนิดหน่อย แต่หน้าอกแบนราบกับสันกรามแข็งแรงนั้น มองอย่างไรไคล์ก็เป็นผู้ชาย

หลังจากได้รับโทรศัพท์จากเจเนีน จุดโฟกัสในห้วงความคิดก็ยังคงเลื่อนราง แต่ในตอนนีดูเหมือนว่าจุดโฟกัสนั้นจะชัดเจนขึ้นมา การมีเช็ทซ์กับเพศเดียวกันไม่มีอะไรทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นได้ ไม่ว่าจะป็นเรื่อร้างหรือทางด้านจิตใจ

จะทำได้ดีหรือเปล่านะ ผมคิดถึงใบหน้าที่ของไคล์ที่กำลังออบน้ำอยู่ อีกฝั่งของประตู ถึงจะยังไม่รู้ว่าผมควรจะมื่ออะไรกับคนแปลกหน้าคนนั้น ด้วยความรู้สึกแบบไหน แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่แน่ชัด เอาเถอะ ก็แคใส่เข้าไปขยับแล้วก็เอาออก ผมเดาเลี่ยนกับความจริงที่ชัดเจนและใช้สองมือตบแก้มทั้งสองข้างเบาๆ

ผนังเงาวับเหมือนกระเบื้องเคลือบสีขาว บรรดาภาพวาดหายากราคาแพงที่แขวนประดับผนัง บันไดกว้างวนเป็นเกลียวได้รับการตกแต่งเหมือน

แกลเลอรี ผมมองภาพวาดคลุมเครือที่ผสมผสานกันจนไม่รู้ว่าเป็นไหน คือคน อันไหนคือพื้นหลัง จากนั้นก็เบนสายตาไปที่ราวบันไดด้านข้าง เมื่อยืนหน้าออกไปนอกราวบันไดก็เห็นเส้นที่ขีดเป็นเกลียวเหมือนกระแสน้ำวนลงไปถึงชั้นใต้ดิน

สถานที่แห่งนี้เป็นอาคารสไตล์บราวน์สโตนสูงตระหง่านท่ามกลางตึกต่าง ๆ ที่แน่นขนัด ที่นี่คืออีสต์วิลเลจในแมนแฮตตัน อาคารนี้สร้างขึ้นในลักษณะที่พบได้ทั่วไปบริเวณย่านคนรวยในอัปทาวน์ ให้ความรู้สึกเก่าแก่เหมือนสร้างขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19 แต่ดูจากการที่มีลิฟต์อยู่ภายในอาคารก็น่าจะได้รับการซ่อมแซมในแบบร่วมสมัย ผมขึ้นบันไดพลางนึกถึงราคาอสังหาริมทรัพย์อันมหาศาลในแมนแฮตตันในทางที่เลวร้ายที่สุด มีอยู่สองกรณีคือ เหล่าสมาชิกสหกรณ์ได้รับส่วนแบ่งอาคารจากการร่วมลงทุน หรือไม่ผู้ที่เป็นเจ้าของอาคารนี้ก็หาเงินได้มากมายจากสื่อลามก

มองดูอาคารที่แสงงดงามนี้ ผมก็นึกถึงคนใหญ่คนโตอย่างฮิวจ์ เฮฟเนอร์ ผู้ก่อตั้งนิตยสาร *เพลย์บอย* ขึ้นมา ภาพของเพลย์บอยแมนชั้นที่ทุ่มเงินสร้างเพื่อความมั่งคั่งและเกียรติยศ (ให้เขาซึ่งมีชื่อเสียงในโลกของชายหนุ่มได้ปรี่ตีกับบรรดาสาวสวยและใช้หลีบนอนกับพวกสาวงามมากหน้าหลายตา) ซ้อนทับกับสำนักงานของแม็คควีนเอนเตอร์เทนเมนต์ สิ่งที่น่าขันคือ ผมแทบจะไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเกล็น แม็คควีน และไม่รู้ลึกถึงจินตนาการเกินจริงที่เกี่ยวกับความมั่งคั่งและสาวงามของฮิวจ์ เฮฟเนอร์ จากตัวเขาเลย

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเกล็น แม็คควีน เป็นเกย์ใช้ใหม่

ผมขมวดคิ้วกับความคิดที่ไม่น่าพอใจนักพลางเกาหลังคอกที่คันยุบยิบ ผมขึ้นมาจนถึงบันไดชั้นสุดท้ายของชั้นสาม เผยให้เห็นห้องนั่งเล่นกว้างขวางเชื่อมกับทางเดินสั้น ๆ ซึ่งปูด้วยพรมสีเขียวย่อน เมื่อครุ่นนึกถึงเกล็น แม็คควีน บอกแค่ว่าขึ้นมาที่ชั้นสาม แต่ไม่ได้บอกให้ไปที่ห้องไหนของชั้นสาม ประตูห้องที่มากกว่าสิบห้องถูกปิดไว้ทั้งหมด

ผมถอนหายใจเอือกใหญ่และเดินต่อ ผมเดินเตร่โดยไม่รู้ว่าจะต้อง

เข้าไปที่ห้องไหน แต่แล้วก็ได้ยินเสียงดังมาจากห้องที่สาม มันถูกเขียนไว้ว่าห้องตัดต่อ เมื่อผมเคาะประตู เกล็น แม็คควีน ก็บอกให้ผมเข้าไปข้างใน

ทันทีที่ก้าวเข้าไปด้านในก็สัมผัสได้ถึงลมเย็นๆ ของเครื่องปรับอากาศ เสียงที่ดังจากหลังบานประตูมาจนถึงทางเดินเงียบลง มันฟังดูเหมือนบทสนทนาระหว่างพวกผู้ชาย แม็คควีนหยุดเล่นเสียงซ้ำด้วยการกดเป็นพิมพ์ ผมขำเลื่อมองที่นั่งของเขาแต่ก็ไม่เห็นหน้าจอมอนิเตอร์

“ไคล้มาแล้วนะครับ”

“เจอกันแล้วเหรอ”

“ครับ เขาบอกว่าจะอาบน้ำ ผมก็เลยบอกว่าจะมาที่ชั้นสาม”

ดวงตาของเขาที่กำลังมองมายังผมพร้อมกับพยักหน้าคล้ายจะมีแววขบขัน ผมจึงยิ้มบางๆ แม็คควีนขยับมือด้วยรอยยิ้มที่ลึกซึ้งขึ้นเล็กน้อยราวกับตอบสนองต่อรอยยิ้มของผม

“มานั่งตรงนี่สิ”

เขานั่งเก้าอี้ตัวเล็กข้างๆ ตนเอง ผมนั่งลงข้างเขาพาลงมองไปทั่วห้องภายในห้องตัดต่อที่มีแผงควบคุมเต็มไปด้วยอุปกรณ์หลายชนิด มีกล้องหลายตัวกับแฟลชสโตรโบสโคป¹² และไฟเจมบอล¹³ ถูกจัดแสดงบนตู้ติดผนัง กล้องบนชั้นวางมีขนาดใหญ่และดูเหอะทะกว่ากล้องที่ใช้ถ่ายฉากไซโลเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว ดูท่าว่าช่วงนี้จะไม่ได้หยิบไปใช้ แต่ก็ไม่มีฝุ่นเกาะเลย คงเพราะได้รับการดูแลอย่างดี เมื่อนั่งบนเก้าอี้ไร้นักแข่งๆ ขนาดเท่าฝ่ามือ แม็คควีนก็ตะจ่อมอนิเตอร์ด้วยปลายนิ้ว

“ผมเรียกคุณมาดูนี่นะ”

บนจอมอนิเตอร์มีคลิปวิดีโอติดโลโก้ของเกล็นแม็คควีนดอตคอมค้างอยู่

¹² Stroboscopic Flash เป็นแฟลชเสริมของกล้องดิจิทัล DSLR มีคุณสมบัติที่จะให้แสงกับตัวแบบหลายครั้งในหนึ่งภาพโดยการยิงแสงแฟลชต่อเนื่อง

¹³ ไฟสตูดิโอประเภทหนึ่ง ลักษณะเหมือนโคมกระดาษจีนสีขาว ใช้ในอุตสาหกรรมการทำฉากผ้าและมีความแข็งแรง สามารถเคลื่อนย้ายได้

“แค่มองผมก็รู้แล้วว่าคุณเป็นพวกนอร์มัล น่าจะไม่เคยมีประสบการณ์ การเริ่มโดยไม่รู้อะไรเลยเสี่ยงเกินไป”

แม่คควีนพูดพลางยกไหล่

“ไม่ต้องรู้สึกกดดันหรือฝืนจนเกินไป ดูเถอะครับ เพราะคุณจำเป็นต้องรู้ว่าควรทำอะไรและทำอย่างไร นี่คือนั่งที่เซตกับเลนเซอร์ถ่ายทำเมื่อประมาณสองเดือนที่แล้ว ทั้งสองคนเป็นสตรีทและไม่ใช่เกย์ ตอนนั้นเลนเซอร์ก็ยังถ่ายอยู่ข้าง ส่วนใหญ่เขาจะเป็นฝ่ายรุก เขาเป็นคนที่มีการสรวรรค์มาก คนที่อยู่ทางซ้ายครับ”

เกลิน แม่คควีน ที่เหลือบมองผมยื่นมือไปคลิกปุ่มเล่นด้วยเมาส์ ก่อนจะกดออกเอนหลังกับเก้าอี้ที่มีพนักพิงนุ่ม ๆ ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

คนในจอเป็นผู้ชายที่ดูรุ่มราวดูราวเดียวกับผมทั้งหมด ถึงแม้ว่าพวกเขาที่นั่งติดกันโดยสวมเสื้อผ้าครบทุกชิ้นจะเพ็งเจอกันเพียงแค่วันเดียว แต่ต่างก็กำลังลูบต้นขาและหัวเข่าของกันและกันอย่างสนิทสนม ผมได้ยินเสียงของเกลิน แม่คควีน ดังมาจากในจอ เขาถามคำถามเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น วันนี้รู้สึกอย่างไร ความประทับใจแรกของทั้งสองคนเป็นอย่างไร ถึงแม้จะเป็นคำถามที่ลามกเล็กน้อย แต่ชายหนุ่มในจอทั้งสองคนก็ได้ตอบอย่างไม่เคอะเขิน

ผมตกใจนิดหน่อยที่เห็นพวกเขาจูบกันโดยไร้ความลังเล ไม่เห็นความตื่นเต้นที่มากเกินไปในท่าทางของชายหนุ่มทั้งสองซึ่งกำลังจูบกันอย่างเร่าร้อนไม่ติดขัดใด ๆ เขาเรียกผมมาเพื่อจะให้ดูเคมีที่เข้ากันของชายหนุ่มคู่นี้สินะ เมื่อผมก้มหน้าลงเล็กน้อยเพราะรู้สึกอาย แม่คควีนที่นั่งพิงพนักเก้าอี้ก็หันมามองผม

“เคยถูกนวดต่อมลูกหมากไหม”

“เอ๊ะ”

“ผมไม่ได้พูดถึงมุกตลกได้สะตือหรอกนะ”

แม่คควีนหัวเราะเบา ๆ กับท่าที่ตลกใจของผมและพูดต่อ

“มันไม่ใช่เช็ทซ์ที่เจ็บปวดหรือว่าน่าขยะแขยงอย่างที่คุณคิดหรอก มันก็รู้สึกดีพอสมควร เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวลขนาดนั้น นอกจากนี้คุณยัง

เป็นฝ่ายรุกด้วย”

สีหน้าของผมคงจะดูหม่นหมอง เมื่อผมพยักหน้าด้วยความอับอาย เขาก็หันกลับไปทำหน้าที่อีกครั้ง ลูบคางพลางถอนหายใจเอือกใหญ่ จากนั้นก็ยื่นมือขึ้นไปยังชายหนุ่มที่ถอดเสื้อผ้าออกทั้งหมดและกำลังกอดรัดกัน

“น่าแปลกที่เส้นประสาทส่วนปลายมารวมกันอยู่บริเวณนี้ ถ้าพูดให้ชัดๆ ก็คือที่ปากทางทวารหนัก”

เล็บที่ตัดแต่งอย่างเรียบร้อยชี้ขึ้นท้ายของชายหนุ่มผู้ได้รับจูบร้อนร่าในใจ ผมเองก็เปลือยออกแรงที่มือซึ่งกำลังจับเขาอยู่โดยไม่รู้ตัว

“ก็ไม่ใช่ว่าจะรู้สึกไปทั้งหมด เพราะฝ่ายรับส่วนใหญ่จะเสร็จ ในขณะที่ใช้มือช่วยตัวเอง บางทีอาจจะมึนเช็ทซ์จากด้านหลังอย่างเดียวโดยไม่ต้องใช้มือ แต่วามันค่อนข้างหายาก”

เขาพูดพลางหมุนตัวเล็กน้อยเพื่อเปลี่ยนท่าทาง ต้นแขนหนึ่งแน่นของเขาแตะโดนและทั้งความร้อนไว้เล็กน้อยบนไหล่ ก่อนจะจางหายไป ในจอภาพ ฝ่ายรับที่ชื่อเซดกำลังคาบแกนกายไว้ในปาก

เกลิน แม็คควีน จับจ้องท่าทางของเซดซึ่งทำอรัลอย่างตั้งอกตั้งใจ โดยไม่มีท่าที่ต่อต้าน จากนั้นก็เปิดปากพูด

“บางครั้งการถ่ายทำก็เสร็จสิ้นในสามสิบนาที แต่เรามักจะตัดต่อแก้ไขมากกว่าบริษัทอื่น ๆ ดังนั้นปกติจึงใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อการถ่ายทำหนึ่งครั้ง ที่เรากำลังดูกันอยู่ตอนนี้เป็นวิดีโอความยาวยี่สิบแปดนาที แต่ใช้เวลาถ่ายทำประมาณหนึ่งชั่วโมงสิบนาที”

ผมเคยคิดว่าการมีอะไรกับเพศเดียวกันคงไม่ต่างกับเพศตรงข้ามมากนัก แต่ความจริงกับสิ่งที่รู้สึกมันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ยิ่งไปกว่านั้นผมกำลังเหงื่อแตกพลั๊กหลังจากดูหนังเบ๊เกย์ในพื้นที่แคบ ๆ กับคนที่ทำให้อึดอัดใจ ริมฝีปากของผมแห้งผากจนต้องเหลือบมองขวดน้ำที่แม็คควีนดื่มเหลือไว้ แต่ก็ไม่ได้ยื่นมือออกไป เพราะการหยิบน้ำเพื่อดับกระหายในลำคอจะแสดงให้เห็นว่าผมกำลังกังวล ผมจึงหันหนีแม็คควีนเล็กน้อยเพื่อซ่อนใบหน้าร้อนผ่าวแทน

ดูเหมือนว่าฝ่ายรุกที่ชื่อเลนเซอร์จะมีรสนิยมชอบควบคุมคู่นอน

เขาใช้ฝ่ามือจับหลังคอของเซตให้กสึนกินแก้มกายของตนเองเข้าไปทั้งหมด จากนั้นก็ปล่อยมือเมื่อเห็นว่าใบหน้าของเซตกลายเป็นสีแดง ดันไหล่ของอีกฝ่ายที่กำลังไอโซลจนลึกลงไปบนเตียงและจับข้อมือทั้งสองข้างมัดไว้กับเตียงพร้อมกับจุมพิต เขามวดหัวกับความรู้สึกกระหายอยากและแข็งขึ้นขึ้นมา ชายหนุ่มที่นอนอยู่ใต้ร่างบิดเร้าด้วยความประหม่า กล้ามเนื้อสะโพกถูกบีบเคล้น เสียงครวญครางแหลมเล็กกว่าที่แรกดังลั่น

ผมไม่อยากจะเชื่อสายตากับสิ่งที่มองเห็นเต็มสองตา แม้จะกะพริบตาแต่ภาพลึนที่ตัวดิไปมาระหว่างบันทึยของผู้ชายก็ยังไม่หายไปต่อให้ทำกับผู้หญิงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายแท้ๆ แต่ชายที่ชื่อเลนเซอร์กลับโลมเลียร่องก้นของเพตเดียวกันอย่างตะกละตะกลามได้โดยไม่ตะขิดตะขวงใจ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เกย์

ผมเริ่มรู้สึกเป็นกังวล สีหน้าของผมคงจะหดหู่มากแน่ๆ ผมไม่กล้าพอที่จะทำขนาดนั้น ต่อให้เป็นผู้หญิงผมยังลั้งเล แล้วเป็นผู้ชาย... ผมถอนหายใจโดยไม่รู้ตัว รู้สึกได้ถึงสายตาของแม็คควีน เมื่อเหลือบมองด้วยหางตา เขาก็ค่อยๆ คลายมือที่กอดอกเอาไว้ออก

“ผมจะไม่ขอให้คุณทำมากขนาดนั้นหรอก เพราะนี่เป็นครั้งแรก”

ผมพยักหน้าและกสึนน้ำลายอย่างยากลำบากกับน้ำเสียงที่สั่นพัสได้ถึงความขบขัน ผมคิดว่าเขาทำแบบนั้นเพราะสนุกกับปฏิกิริยาของผม แต่ในไม่ช้าความหวาดระแวงก็หายไป ชายหนุ่มในจอทั้งสองคนบุกเข้ามายังดินแดนแห่งจินตนาการเรื่องการมีเซ็กซ์กับเพตเดียวกันในหัวของผมอย่างหนักหน่วงและต่อเนื่อง ในที่สุดเมื่อแก้มกายของเลนเซอร์สอดเข้าไปภายในร่างของเซต ความคิดของผมก็หยุดชะงัก

“ผมมีสองเรื่องที่จะบอกก่อนล่วงหน้า”

ผมชำเลืองมองเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มระยิบระยับและเราก็สบตากัน แม็คควีนเลื่อนสายตามองแก้มแดงเรื่อของผม หลังจากนั้นไม่กี่วินาที สายตาที่จับจ้องใบหน้าของผมก็หันไปมองหน้าจอ

“หนังโป๊ก็เป็นหนังประเภทหนึ่งที่ทำให้ความไม่สมจริงกลายเป็นความจริงเหมือนกับหนังเรื่องอื่นๆ แน่แน่นอนว่าข้อแตกต่างก็คือ มันช่วย

ทำให้จินตนาการทางเพศดูสวยงาม”

แม้คควินขมวดคิ้วเล็กน้อยและพูดต่อ

“คุณอาจจะสงสัยว่าทำไมต้องสาธยายยาวเหยียดแบบนี้ ทั้งที่เราแค่จะถ่ายหนังไป แต่ในมุมมองจากเจ้าของบริษัท ผมอยากให้คุณดูทิศตัวให้ความต้องการของลูกค้าอย่างเต็มที่ เห็นได้ชัดว่าคุณมีแวວอยู่แล้ว...”

ในตอนที่มีมองหน้าของชายหนุ่มซึ่งไม่ได้พูดประเด็นสำคัญออกมาให้ชัดเจน ประตูก็กก็เปิดกว้างออก

“มาแอบทำอะไรกันสองคนในห้องแคบ ๆ นะ!”

เทย์เลอร์เปิดประตูพร้อมตะโกนเสียงดังลั่น เสียงครางอย่างพึงใจของเซดในใจดังขึ้นเบื้องหลังเสียงตะโกนของเขา

ผมเห็นใบหน้าของเทย์เลอร์เห็นอกลัองและชะงักกับความเงียบที่ตามมา กลืนน้ำลายเหน็ดคอราวกับถูกจับได้ว่ากำลังทำอะไรที่น่าอาย แม้คควินยกมือทั้งสองขึ้นเหมือนยอมแพ้

“เราแอบดูหนังไปเพื่อเพิ่มดัชนีค่าความเป็นเกย์ในตัวทอมมีนะ ดูด้วยกันไหม”

แม้คควินฉีกยิ้มพลางกระดิกปลายนิ้วเรียก เทย์เลอร์ที่ระเบิดหัวเราะกับคำพูดของแม้คควินถืออกลัองเดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง และถ่ายหน้าของผมกับแม้คควิน

“แล้วดัชนีค่าเกย์ของทอมมีเป็นยังไงบ้างล่ะ”

เกลิน แม้คควิน เหลือบมองผมพลางตอบคำถามของเทย์เลอร์

“ผมคิดว่ามันติดลบนะ”

ผมมองทั้งสองคนรับส่งบทสนทนากันจนลืมนึกความกระอักกระอ่วนของสถานการณ์ไปและยิ้มเจื่อน ๆ ออกมา

“อ้าว มันจะทำยังไงกันดี วันนี้ผมเตรียมพร้อมเต็มที่แล้วด้วยสิ”

ที่ด้านนอกของประตู ผมเห็นไคล์ซึ่งกำลังขยี้หัวด้วยผ้าขนหนูสีขาว เขายืนพิงร่างกับกรอบประตูกลางสะบัดเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่เปียกชื้น เพราะเพิ่งสระมา เทย์เลอร์หันอกลัองที่ถืออยู่มาเพื่อจับภาพร่างกายท่อนบนของไคล์

“แม่คควีน คุณรีบเพิ่มดัชนีค่าความเป็นเกย์ของทอมมี่ทีลี ผมเตรียมตัวเสร็จหมดแล้วนะ”

ไคลย์ยกไหล่พลางเปิดกระโปงเบียร์ที่ถือไว้ สายตาเลื่อนไปที่เบียร์เย็นๆ เทย์เลอร์หัวเราะและปิดก๊ลอง

“ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่ง่ายเลยนะ แม่แต่กับเฮดตี้ก็ตาม”

“ไม่ต้องบอกก็รู้ แต่ตอนนี้มันยังเกินความสามารถไปหน่อย”

ผมได้ยืนเพียงเสี้ยวครวญครางรุนแรงจากหนังสือที่ยังฉายอยู่ท่ามกลางบทสนทนาของชายหนุ่มทั้งสามซึ่งมองข้ามผู้เกี่ยวข้องตัวจริงในเรื่องนี้ไป ผมไม่ได้ต่อต้านเรื่องเกย์ขนาดนั้นและไม่ได้ขาดความยึดหยุ่นที่จะหลอมรวมเข้ากับความรู้สึกผิดทางศีลธรรมเหมือนที่พวกเขากังวล ถึงแม้ว่าจะรู้สึกคับแค้นใจกับความเพิกเฉยของตัวเองที่ทำให้ระยะห่างระหว่างผมกับพวกเขาขยายออก แต่ผมก็รู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องไปอธิบายอะไร จึงแค่ดูพวกเขาคุยกันเท่านั้น

เมื่อหันกลับไป เซดและเลนเซอร์ในจอภาพก็จวนจะแตะจุดไคลแมกซ์แล้ว เซดซึ่งเป็นฝ่ายรับกำลังขยับมือรูดแกนกายของตัวเองไม่หยุดเหมือนที่แม่คควีนบอกไว้ แม้ว่าหนังสือจะใช้ช่องทางด้านหลังเหมือนกับอวัยวะเพศหญิง แต่มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเสร็จสมจากส่วนอื่นที่ไม่ใช่ตรงนั้น

“ทอมมี่ เรามาคุยต่อเรื่องเมื่อกี้เถอะ”

เกล็น แม่คควีน กอดอกพลางค่อยๆ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เมื่อหันกลับไป เขาบอกให้ผมดูหน้าจอและฟังคำพูดของเขาไปด้วย ตอนที่หันกลับไปทางจอภาพที่กลายเป็นงานฉลองของเนื้อหนังมังสา เขาก็ถอนหายใจเบาๆ พร้อมกับพูดต่อ

“จริงๆ เป็นเรื่องที่ใครๆ ก็รู้ ถ้าหากมีความสนใจมาก่อน ว่าหนังสือเกย์กำลังแพร่หลาย มีมากมายกว่าร้อยเรื่องต่อเดือน ถ้าคุณคิดว่ามาถึงขั้นนี้และจะถ่ายแค่นั้นเรื่องเดียวแล้วจบละก็ คุณคิดใหม่ดีกว่า”

ผมอยากจะหันไป แต่เพราะเขาบอกให้ผมดูที่จอภาพ ผมจึงต้องดูชายหนุ่มทั้งสองคนในหน้าจอมอนิเตอร์ต่อ เลนเซอร์สอดแทรกเข้ามา

อย่างรุนแรงขึ้นและใช้มือช่วยเพื่อไปถึงจุดสูงสุด ตอนที่น้ำขุ่นขึ้นพุ่งทะยานจากส่วนปลายแก่นกาย แม็คควีนก็พูดเสียงต่ำ

“คนส่วนใหญ่เริ่มทำเพราะคิดว่ามันเป็นแค่ธุรกิจสื่อลามก แต่ที่จริงแล้วมันไม่ง่ายแบบนี้ ผู้คนดูหนังไปเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศเท่านั้นที่จริง แต่ในช่วงสั้นๆ ของหนังที่ใช้เวลาไม่ถึงสามสิบนาทีก็ออกเสปสมจิตวิญญาณของคุณด้วยนะ เอ็ด”

“เหมือนพวกถ้ามองที่แอบดูคนอื่นมีอะไรกัน”

เทย์เลอร์ที่ฟังเกลิน แม็คควีน อยู่เงียบๆ ออกความเห็นบ้าง เสียงหัวเราะเบาๆ ดังเล็ดลอดออกมาจากปากของแม็คควีนที่ตบเข้าของตัวเอง

“ใช่แล้ว คำนั้นแหละถูกเฟงเลย เหมือนได้แอบดูบรรยากาศแบบแน่นและเรื่องลับๆ ระหว่างคนสองคน ให้ความรู้สึกเหมือนพวกถ้ามอง มันไม่ใช่แค่เซ็กซ์เท่านั้น เพราะงั้นนะ เอ็ด”

แม็คควีนที่เรียกชื่อเสียงเข้มหันมาทางผม สายตาที่มองมานั้นคมกริบเสียจนทำให้ผมรู้สึกล่าคอบีบรัดขึ้นมาอีก ผมพยักหน้าโดยไม่ละสายตาจากหน้าจอเพราะรู้สึกกระดากอายเล็กน้อย

“ครับ”

“มันไม่แยءที่จะทำเหมือนกับเครื่องจักรที่จริง แต่ถ้าคุณคิดว่าไคล์เป็นคนที่คุณปรารถนามันจะดีกว่านั้น”

เลนเซอร์ในจอเสร็จสมและปลดปล่อยบนหน้าห้องของเซด เขาหอบหายใจทางปากเป็นระยะ มันไม่ได้จบแค่นั้น พวกเขาในจอภาพจับกันราวกับเป็นคนรักกันและสัมผัสแก่นกายที่เพิ่งปลดปล่อยขอกันและกัน

“เพราะเกย์ไม่เสียเงินแพงๆ เพื่อดูหนังบี๊ที่ถ่ายพวกผู้ชายที่รั้งเกย์จเพศเดียวกันหรอกนะ”

หน้าจอดับไปแล้ว ผมไม่มีที่ให้เบนสายตาหนีอีกแล้ว รอบข้างเงียบสงบจนได้ยินเพียงเสียงลมหายใจที่นำอึดอัดจากทุกทิศทาง เพราะน้ำเสียงของแม็คควีนช่างแข็งกระด้าง ผมจึงพูดอย่างเน้นหนัก

“ผมขอโทษด้วยถ้าทำให้คุณรู้สึกแบบนี้ ผมไม่ได้ลำบากใจนะ”

ผมมองตาของเขาตรงๆ เมื่อเขายิ้มจนตาปิด ผมก็หันหน้าหนี

“คำพูดของผมอาจจะรุนแรงไปหน่อย แต่ผมไม่ได้ขอให้คุณรักไคล์
หรอกนะ”

เขาหัวเราะเจื่อน ๆ ใบหน้าของผมและแม็คควีนสะท้อนบนจอ
มอนิเตอร์ที่มีตลกร้ายกับกระຈก แม็คควีนที่สะท้อนให้เห็นบนหน้าจอ
เงาว่าบนนั้นกำลังชำเลื่องมองด้านข้างของผม ไม่รู้ว่าทำไม แต่ผมก็แอบ
มองหน้าของแม็คควีน

“แม็คควีน คุณไม่เคยพูดแบบนี้กับผมมาก่อนเลยนะ”

หน้าของแม็คควีนในจอมอนิเตอร์หัวเราะเบา ๆ กับคำพูดของไคล์
ที่กำลังจิบเบียร์

“ดูเหมือนจะต้องอธิบายให้ทางนี้ฟังนะ”

“อืม...”

ไคล์ยกไหล่กับคำพูดของเขา แม็คควีนมองไคล์ซึ่งพยักหน้าคล้าย
จะเห็นด้วยพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย

การถ่ายทำช่วงล่าช้า ไมลี ถ้าพูดให้ชัด ๆ ต้องบอกว่าถูกทำให้ล่าช้าต่างหาก
ไมรู้ว่าเพื่อเชื่อมเคมีระหว่างกันเหมือนที่แม็คควีนเน้นย้ำเมื่อครูนีหรือเปล่า
พวกเขาจึงทิ้งผมและไคล์ไว้สองต่อสองที่ใจกลางของชั้นนี้ ไคล์ซึ่งกำลัง
ควมคุมรีโมตและเล่นเบสบอลในนินเทนโดบอกให้ผมลองดูทีวีดีที่อัดแน่นกัน
บนตู้ติดผนัง

“คุณทำงานอะไรหรอ”

เสียงโทรทัศน์ดังมาจากในจอ ถึงจะเป็นแค่เกม แต่ไคล์ทำสติดิ
ได้ค่อนข้างดีทีเดียว

“บอดีการ์ดนะ”

“ว้าว ถ้างั้นคุณเจอพวกดาราบ่อยไหม”

ผมส่ายหน้า รู้สึกได้ถึงดวงตาเป็นประกายของไคล์

“บอดีการ์ดของพวกวิไอพีหรือดารา...เป็นหน้าที่ของคนที่มีตำแหน่ง
ในระดับหนึ่ง”

“แล้วคุณล่ะ”

“ผมรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทุกอย่างไปของงาน”

ผมเหลือบมองเขาซึ่งยกไหล่พลางตอบรับด้วยเสียงอืออ่าที่ผมไม่เข้าใจ เขายื่นสะโพกมาด้านหลังและแกว่งริโมตอย่างแรงด้วยท่าทางเหมือนผู้เล่นเบสบอล ไคล์พูดพร้อมกับหันมามองผม

“ส่วนผมวาดรูปอยู่ในหมู่บ้านชาวประมง”

“วาดรูปในหมู่บ้านชาวประมง?”

“เป็นหมู่บ้านที่ไกลจนเกินจินตนาการเลยละ คุณเคยดูหนังเรื่อง *เกรตเอกซ์เปกเทชันส์*¹⁴ ที่อีธาน ฮอว์ก กับกวินเน็ธ พัลโทรว์ แสดงไหม”

“เคยสิ”

“โอ๊ะ คุณเคยดูด้วยเหรอ มันเป็นหนังเก่านะ อีธาน ฮอว์ก ในเรื่องนั้นกับตัวผมนะเหมือนกันมากเลย ผมเองก็ไม่ว่ามีความสามารถเหมือนอีธาน ฮอว์ก หรือเปล่า แต่ผมก็กำลังพยายามหาเงินเพื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยศิลปะอยู่ ถึงจะเป็นเพราะหนังไป แต่ตอนที่ได้มานิวออร์ก คุณไม่รู้หรือว่าผมตื่นตื่นมากแค่ไหน”

ไคล์ที่ดวงตาเป็นประกายหัวเราะอย่างไร้เดียงสา

“คุณอาศัยอยู่ที่ไหนเหรอ”

“นิวออร์ก ควีนส์ ฟลัชซิง”

“โอ้ ดีจัง แต่ว่า...อืม ถ้าเป็นควีนส์ ถึงจะอยู่ในนิวออร์ก แต่ก็ไม่เหมือนอยู่นิวออร์กเลยนะ”

“ก็นะ...มหานครนิวออร์กไม่ได้มีแต่แมนแฮตตันนี่นา”

ผมมองชายหนุ่มที่จมอยู่ในจินตนาการเกี่ยวกับมหานคร จากนั้นก็ยื่นมือไปหยิบกล่องดีวีดีที่อยู่ริมสุดของผนังออกมา มันคือ *ฟอมดแห่งออส* ใบหน้าของสิงโตตลกมาก ไคล์ที่เบื่อกับการเล่นคนเดียวเล็กเล่นและวางริโมตลงบนโต๊ะ

เขาเดินไปด้านข้างและมองตู้โชว์ด้วยแววตาเบื่อหน่าย จากนั้นก็

---

¹⁴ *Great Expectations* (1998) ชื่อภาษาไทยว่า *เธอผู้นั้น...รักเกินความคาดหมาย* เรื่องราวของชายหนุ่มชนบทที่หลงรักหญิงสูงศักดิ์ ฝ่ายชายต้องไต่เต้าฐานะให้ทัดเทียมฝ่ายหญิงเพื่อที่สุจริตและให้ได้รับการยอมรับจากสังคม

ขยับเข้ามาใกล้ผม

“คืนนี้คุณจะนอนที่นี่ก่อนไหม”

เมื่อผมส่ายหน้า ไคล์ก็หยิบกล่อง *พอมดแห่งออส* ที่ผมถืออยู่ไป เขามองมันด้วยแววตาไม่ใส่ใจก่อนจะส่งกล่องคืนให้ผมอีกครั้งและพูดต่อ

“คุณบอกว่าอยู่ในนิวยอร์กนี่นา ผมจะนอนที่นั่นแล้วค่อยกลับด้วย เครื่องบินพรุ่งนี้ คืนนี้เราไปกลับกันใหม่ ผมไม่ได้มานานแล้ว จะกลับไปเฉยๆ ก็เสียดาย”

ไคล์ที่ขยับเข้ามาใกล้วางคางบนไหล่ของผม ผมหันกลับไปมองเขา จากแรงที่ตกลงมาอย่างหนักหน่วงและเชิงซ้ำทำให้รู้สึกถึงหน้าอกแข็งๆ ของไคล์จากด้านหลัง ส่วนสูงของเราเกือบจะเท่ากันแต่เขาเตี้ยกว่านิดหน่อย ผมจึงต้องกอดสายตาลงเพื่อสบตากับเขา ดวงตาสีเขียวอ่อนเหมือนใบของต้นไม้ใหญ่ในฤดูใบไม้ผลิกำลังจ้องมาที่ผม เขายื่นมือเสยผมหน้าม้า หยาบกระด้างของผมที่ยาวจนถึงคิ้ว สัมผัสนั้นแผ่วเบายิ่งกว่าลมหายใจ ทำให้ผมรู้สึกว่าจะต้องระมัดระวังการหายใจไปด้วย

นี่คือเคมีที่เข้ากันแบบที่แม่คควินต้องการใช้หรือเปล่านะ เมื่อผมมองเขาอย่างกระอักกระอ่วนด้วยความคิดที่ผุดขึ้นมา ในไม่ช้าไคล์ก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าว เขาที่ลั่นเลและล่าถอยไปสบตาผมพร้อมกับหัวเราะแปลกๆ เขาก้าวถอยหลังพลงจับขอบกางเกงและพูดด้วยน้ำเสียงอึดอันเล็กน้อย

“อา...บ้าจริง ตื่นชะแล้ว”

มือที่จับกล่องดีวีดีไว้หมดเรี่ยวแรงไปชั่วขณะ แต่ผมรีบคว้าไว้ทัน ในตอนที่มันจะร่วง ริมฝีปากอ้าออกโดยไม่รู้ตัว จับจ้องด้านหลังของไคล์ที่หยิบรีโมตนิรเทศขึ้นมามีอย่างเหม่อลอย

ผมนั่งอยู่ในสถานที่ที่เคยถ่ายทำฉากโซโล่ช่วยตัวเอง ชุดเครื่องนอนถูกเปลี่ยนไม่เหมือนเดิม ตอนนี้เป็นเวลากลางคืนและผมไม่ได้อยู่คนเดียว นอกจากนี้ยังมีดวงตาที่จับจ้องมากขึ้นด้วย ตากล้องที่ชื่อเจนนีเฟอร์มาสาย จึงทำให้การถ่ายทำล่าช้า อันที่จริงผมรู้สึกประหลาดใจที่มีผู้หญิงคนอื่น ๆ

นอกจากเงินทำงานในบริษัทผลิตหนังเป็เกย์

เมื่อเสียงเตือนของลิฟต์ดังขึ้นและประตูเปิด ร่างสีดำนี้ออกมา ออกมา คนที่แทรกตัวออกมาจากประตูลิฟต์พร้อมรูปร่างอ้วนอ้วนสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นลายดอกไม้และกางเกงขาสั้นสีดำ เขาก็คือแจ็ก แบล็กนั่นเอง

“อ้าว อ้วนตาย เริ่มแล้วหรือยัง หรือว่า...ยังไม่...เริ่ม”

เขาก็กล้งวิ่งหอบหายใจเข้ามาพลาญกริดรื่องด้วยรูปประโยคแปลกๆ บริเวณโดยรอบที่เคยเสียงดังก็เงียบลงในพริบตา แม็คควีนพูดพร้อมกับมองเขินนาฬิกาซึ่งชี้บอกว่าเป็นเวลาหนึ่งทุ่มสามสิบห้านาที

“อย่าทำแบบนี้สิเจน”

แม็คควีนลุกขึ้นพลาญเดาะลื่นราวกับกำลังขอร้อง ดูเหมือนว่าเงินที่เขาเรียกในตอนนั้นจะเป็นชื่อเล่นของเงินนิเฟอร์ เขามองแจ็ก แบล็กพลาญครุ่นคิดอย่างหนัก

“อ้อ ขอโทษที”

แจ็ก แบล็ก ประคบมือทั้งสองข้างและก้มลงท่าทางพนมมือจากนั้นก็หลบเสียงแม็คควีนที่เดินเข้ามาใกล้โดยไม่พูดอะไรและพยายามจ้ำหนี ในขณะที่ผมกำลังจ้องเขาเซมิ่ง โคล์ซึ่งนอนหนุนตักของผมอยู่ก็หัวเราะคิกคัก

“โอ๊ย อย่ามองแบบนี้สิ เหมือนยมทูตเลย”

แจ็ก แบล็ก โบกไม้โบกมือไล่เกล็น แม็คควีน ซึ่งขยับเข้ามาใกล้ แม็คควีนไม่สนใจและมองแจ็กที่ตะโกไม่ได้กระทั่งไหล่ของตัวเอง เสียงบ่นพึมพำของแจ็กเบาลงเพราะสายตาหนักแน่นที่มองมา

“ฉันบอกให้มาภายในหนึ่งทุ่มไม่ใช่หรือไง ยิ่งนายเอากล้งกลับบ้านไปด้วย อย่างน้อยก็ควรมาถึงตอนหกโมงเย็นสิ”

“ฉันรู้ แต่รถมันติดนี่”

“รถมันติดเวลานี้แค่ครึ่งสองครึ่งหรือไง”

“อา ไม่รู้ ไม่รู้ ไม่รู้ พอดีเถอะน่า”

แจ็ก แบล็ก กระจุกยิ้มลอบมองที่ขาของเกล็น แม็คควีน ซึ่งไม่ใช่

ทั้งหงุดหงิดหรือว่าโกรธเคือง ในที่สุดแจ็กก็ไหล่ตักกับสายตาที่มองมาอย่างน่ากลัว “ขอโทษนะ” หลังจากได้ยินเสียงเอ่ยขอโทษเบาๆ แม็คควีนก็ถอนหายใจและกลับไปยังที่นั่ง

การปรากฏตัวที่สับสนวุ่นวายของแจ็ก แบล็ก ถูกจัดการอย่างรวดเร็ว เจนินเดินไปรอบๆ เพื่อเริ่มการถ่ายทำที่ล่าช้าไปกว่าสามสิบนาที และเปิดแฟลชสตrobeสโตรโบโคปบริเวณเดียวกับโซฟา ผมมองด้านหลังของแจ็กซึ่งกำลังตรวจสอบเรื่องทั่วไปสำหรับการถ่ายทำพลาสมาหน้ากับแสงไฟที่สว่างขึ้น

พวกตากล้องต่างก็เข้าประจำที่ของตัวเองเรียบร้อย มีเกล็น แม็คควีน กับตากล้องสามคน เจนินและคนถือไฟ รวมทั้งหมดทุกคนตอนนี้ผมตระหนักได้ว่าต้องแสดงเคมีที่เข้ากันระหว่างผมกับชายหนุ่มที่เพิ่งจะฟื้นความกระอักกระอ่วนกันมาต่อหน้าคนเหล่านี้

ไม่รู้เป็นเพราะไคล์ที่พูดว่า ‘ตื่นชะแล้ว’ อย่างตรงไปตรงมาเมื่อครู่นี้หรือเปล่า ผมจึงรู้สึกเลเวลอัปขึ้นมาพอสมควร ผมเกาหลังด้วยความไม่คุ้นชินและเขินอายแบบแปลกๆ จนต้องหยิบขวดน้ำที่วางอยู่ใกล้ๆ เพราะกังวลจนคอแห้งผาก

“เริ่มเล่นนะครับ”

แม็คควีนที่นั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ตัวเล็กพูดพร้อมกับกอดอก ผมหลบสายตาที่เขามองมาในขณะที่กำลังวางขวดน้ำและมองตาของไคล์ที่นอนหนุนตักอยู่ ไคล์ไม่มีสีหน้าประหลาดสมกับเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ผ่านการถ่ายทำมาแล้วยี่สิบเรื่อง

เมื่อเราสบตากัน เขาก็ยิ้มพลาสมาอย่างซีลีน

“จะบันทึกเสียงแล้วนะ”

รอบด้านเงียบสนิท เมื่อมองไปยังเกล็น แม็คควีน ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเตียงด้านหลังกล้องสามตัว เขาก็ก้มหน้าและพูดว่า

“รู้สึกยังไงบ้าง”

“อา ขออภัยละ ผมอยากจะทำเร็วๆ”

เกล็น แม็คควีน หัวเราะเบาๆ กับคำพูดของไคล์

สองคนนี้ ไม่ว่าจะ เป็นไคล์ซึ่งตอบคำถามอย่างจริงจังพร้อมกับเกาส์จุมูก หรือเกลิน แม็คควีน ที่พูดราวกับสวมหน้ากากไว้บนใบหน้า หากไม่ทำแบบนั้น ผมคงจะตอบคำถามโง่ๆ และแข็งทื่อแน่นอน

ในความเงิบที่มาเยือน สิ่งที่ตามมาคือคำพูดเบาๆ ราวกับสั่งอาหารของแม็คควีนว่า “เริ่มจุกกันได้เลยครับ”

หัวใจเต้นแรงมากเหมือนเด็กหนุ่มที่เพิ่งเคยมีจูบแรก แม้จะรู้ว่าผมแสดงออกชัดเจนไปว่ากำลังตื่นเต้น แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหายใจเข้าลึกๆ เสียงหัวเราะเบาๆ เล็ดลอดออกมาจากปากของไคล์ จากนั้นจูบเบาๆ ของเราก็มืดจางลง ผมรู้สึกถึงรสชาติแปลกๆ ที่ไม่สามารถอธิบายได้ แต่รสชาติที่เด่นชัดที่สุดคือรสชาติของน้ำยาบ้วนปากที่เพิ่งจะบ้วนทิ้งในอ่างไปก่อนหน้านี้ เป็นรสชาติที่ชัดเจนจนสัมผัสได้ถึงความปลอดภัย

ผมหวังว่าตัวเองจะไม่ตระหนักถึงความจริงที่ว่ากำลังจุกกับเพศเดียวกันต่อหน้ากล้อง ไม่มีหน้าอก ริมฝีปากที่กำลังส่งเสียงครางแหบๆ และผมที่กำลังทำแบบเดียวกันอยู่ มีหลักฐานมากมายที่ยืนยันว่าคนตรงหน้าเป็นผู้ชาย แต่ผมก็พยายามไม่คิดมาก ทำแค่เพียงจูบอย่างระมัดระวัง คอยสำรวจกันและกันท่ามกลางความเงิบ

ผมเริ่มกัดและดูดดูนอีกฝ่ายด้วยริมฝีปากที่ไม่ได้ทำเรื่องแบบนี้มาสักกระยะแล้ว นอกจากการกิน การพูดคุย และการหายใจ ความร้อนเพิ่มขึ้นตามเสียงลมหายใจที่พร่งพรู ผมสัมผัสได้ถึงเนื้อหนังเมื่อเขาถอดเสื้อด้านนอกออก ไคล์ผลักผมลงบนเตียงและถกเสื้อของผมขึ้น ท่าทางที่ดูเหมือนสุภาพบุรุษผู้อ่อนโยนค่อยๆ เพิ่มความตึงตันขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นผลมาจากคำพูดของแม็คควีนหรือเปล่านะ

ผมพ่นลมจากปากเมื่อไคล์ใช้ลิ้นแลบเลียไปทั่วหน้าอก ลาดไหล่ เกร็งทื่อในขณะที่ขมวดคิ้ว เมื่อผมไม่ต่อต้านและปล่อยให้เขาทำ เขาก็ใช้ลิ้นและฟันชบกัดดูดตึงอย่างใจกล้ามากขึ้นราวกับจะดูปฏิบัติการในตอนนั้นเอง ถึงจะดูหยาบโลนไปบ้าง แต่ความคิดที่เถาเถาเข้ามาในหัวก็คือ ผมอยากจะดูดหน้าอกของเขา

“อ้อ!”

ผมสั้นระริกกับสัมผัสชันเสียว ในที่สุดผมก็ผลักไคล์ออก ถึงจะสามารถทนเจ็บได้ แต่ผมทนที่จะไม่ได้กลับไม่ไหวแล้ว เมื่อคิดถึง ความเจ็บที่จะเกิดขึ้นในตอนทุกอย่างจบลงผมก็นึกกังวลขึ้นมา ผมนั่งลง ข้างไคล์พร้อมกับปลดหัวเข็มขัดและถอดกางเกงของเขาส่งออก แกนกาย ของไคล์ตั้งชันจนรู้สึกได้ผ่านทางแกนสันในตัวบาง ผมถอดกางเกงใน แบบเดียวกับที่เลนเซอร์ทำในวิดีโอที่ดูก่อนหน้านี้และอำรับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เข้ามาในปาก

น่าแปลกที่โลกยังไม่ถึงกาลอวสาน แน่หนอนว่าโลกไม่ได้หกละเม่น ร้อยแปดสิบองศาเพียงเพราะผมอมเจ้านั้นของผู้ชายด้วยกัน ผมพบต้นตอ ของความกังวลใจ แต่ก็ไม่ได้สับสนขนาดนั้น ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจ ที่ตื้นตันของไคล์เหนือศีรษะกับเสียงเสียดสีและเมือกเปียกกลื่นภายในปาก ผมลืมหัดพร้อมไปกับแลลื่นเลียไปตามความยาวของเขา จากนั้นก็หยุดมอง กล้องที่ขยับเข้ามาทางด้านข้าง ผมนึกถึงคำสั่งของเกล็น แม็คควีน ที่ว่า พยายามอย่ามองกล้องขึ้นมา จึงเป็นสายตาออกพร้อมกับใบหน้าสีแดงกำ เติงสั้นสะเทือน ไคล์ใช้มือแตะแก้มทั้งสองข้างของผมและดึงผม ขึ้นมา กางเกงถูกถอดทิ้งไปด้านล่างโดยไม่รู้ตัวเพราะจับอันดูดีเต็ม ปลายเท้า หดเกร็งจากการกระตุ้นที่รุนแรงขึ้น เกล็น แม็คควีน เดินเข้ามาหาผม ซึ่งกำลังหอบหายใจหนักเหมือนคนจะเป็นลมหลังจากออรัลเซ็กซ์ที่เนิ่นนาน และเหนียวเหนอะ

“คัต”

ผมกะพริบตาที่เปียกชุ่มจากอุณหภูมิที่สูงขึ้น สบตากับเขาช้า ๆ ชายหนุ่มที่เฝ้าดูความตื่นเต้นทั้งหมดของผมด้วยแวตาสงบนิ่งค่อย ๆ กะพริบตา ผมมองตาของเกล็น แม็คควีน ราวกับจะค้นหาว่าความตื่นเต้น ของผมถูกสลับเปลี่ยนไปให้เขาแทนหรือเปล่าด้วยเหตุผลที่ตัวเองก็ไม่วู้ ถึงแม้บริเวณหว่างขาจะตึกคักในระดับหนึ่ง แต่ความร้อนร่ำของผมกับ ไคล์คล้ายจะถูกขวางด้วยกำแพงสุญญากาศ สายตาของเกล็น แม็คควีน ที่ตรงไปตรงมามองมาที่ผม จากนั้นเขาก็ยื่นขวดเจลหล่อลื่นกับถุงยาง ออนามัยที่ถือไว้ในมือให้

ผมลุกขึ้น ไคล่เดินไปต้มน้ำด้วยความคุ้นเคยกับสถานที่ ในตอนที่เงยหน้ามองเขาและใช้ฝ่ามือลูบต้นแขนตัวเองซ้ำ ๆ เพราะสัมผัสกับอากาศเย็น ๆ จากเครื่องปรับอากาศ ดูเหมือนแม็คควีนกำลังคิดเรื่องอื่นอยู่ เมื่อเขากลับมาไฟท์ที่ผมอีกครั้งก็ทำให้รู้ว่าเขาละจากสิ่งที่ครุ่นคิดอยู่แล้ว เขาเปิดปากพูด

“แก้ม...เหมือนเด็ก ๆ เลยนะ อืม”

เขาใช้นิ้วชี้จิ้มแก้มของตัวเอง ถึงจะไม่ได้พูดต่อ แต่ผมรู้ว่าแก้มของผมเป็นอย่างไร

แฟนเก่าเคยพูดไว้ว่า ต้องให้เธอเป็นคนเดียวที่ได้เห็นสีหน้าของผมในห้องนอนพร้อมกับกัดแก้มของผมและหัวเราะ ปกติแล้วหน้าของผมมักจะร้อนผ่าวถ้าถูกกระตุ้นให้ตื่นตัว โดยเฉพาะใต้ตา บริเวณแก้มหรือแม้กระทั่งหางตาจะกลายเป็นสีแดง ผมขมวดคิ้วเพราะนึกถึงใบหน้าที่ดูเคอะเขินราวกับเป็นไข้ เกลีน แม็คควีน ก็ลงมาประสานสายตากับผม

“บ้าจี้เหรอรครับ”

ผมไม่ได้ถามออกไปว่าทำไมเขาถึงคิดแบบนั้น แต่ดูเหมือนเขาจะอ่านความสงสัยได้จากสีหน้าเกร็ง ๆ ของผม

ผมตอบพร้อมทั้งค่อย ๆ ลูบคางด้วยมือใหญ่ ๆ “มัน...รู้สึกดีเกินไปนะ” เป็นเสียงกระซิบที่เหมือนกับมีอะไรติดอยู่ในลำคอ

เขายึดตัวตรงโดยไม่รีรอและฉีกยิ้ม ดวงตาสีอำพันที่มองผมค่อย ๆ มองไปด้านข้าง เขาเดาะลิ้นและถอยกลับไปเพียงไม่กี่ก้าว จากนั้นก็หมุนตัวเดินไปหาเจนนี

มวลอากาศที่กดดันผมในตอนที่เขาขยับเข้ามาใกล้หายไปในพื้นที่ที่เขาถอยหลัง มีความรู้สึกว่าจะไรบางอย่างดังอยู่ในใจ ผมมองด้านหลังของเกลีน แม็คควีน อย่างเหม่อลอยและเกาหลังคอดด้วยความรู้สึกคันยุบยิบบนผิว

บีบรัด เบียดข่ม และอบอวน

ความรู้สึกที่สัมผัสได้ในตอนที่แทรกเข้าไปในร่างกายของไคล์นั้น ปกติมาก

ไคล์เอื้อมมือออกมาในขณะที่หายใจแผ่วเบาด้วยความร้อนผ่าวที่รู้สึกได้จากด้านนอกถุงยางอนามัยเนื้อบาง ผมลูบคลำไปตามแนวไหล่และคว่ำหลังคอเพื่อดึงอีกฝ่ายเข้าหาตัวเองและประทับริมฝีปากลงไป รู้สึกจึกจี้ไปทั่วทั้งร่าง ความปรารถนาตามสัญชาตญาณที่อยากจะหลุดพ้นจากความช่านเลี้ยวนี้มอมเมาสติราวกับเหล้าดีกรีแรงและทำให้สมองเฉื่อยชา

เมื่อริมฝีปากขึ้นบดเบียดกันและส่วนหนึ่งบนร่างกายของผมถูกสอดใส่เข้าไปอย่างสมบูรณ์ ความรู้สึกต่อต้านเบาบางเกี่ยวกับผู้ชายที่ชื่อไคล์และการตัดสินใจเรื่องตัวตนหน้ากล้องก็เลือนหายไป ความคิดเหล่านั้นช่างไร้ความหมายเมื่ออยู่ตรงหน้าการสอดใส่และการขยับที่แสนง่ายดายของโลกตรงหน้ามีเพียงชายหนุ่มที่เปิดร่างกายรับตัวตนของผม ผมขยับเพื่อความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย พยายามทำให้เหมือนคนที่ไม่เห็นอะไรอื่นนอกจากไคล์ด้วยมุมมองที่แคบลง ทว่าก็ยังมึนงงที่คอยขัดขวางความพยายามของผมอยู่เรื่อย

จู่ๆไคล์ก็กระเบิดหัวเราะออกมา

ผมจับไหล่ด้านหลังของไคล์และดึงเข้าหาตัว ก็มองไคล์ทั้งที่ร่างกายแข็งเกร็ง แต่สายตาของไคล์กลับมองเลยไปด้านหลังของผมและหยุดอยู่ที่แจ็ก แบล็ก ซึ่งกำลังถ่ายพวกเรากับกล้อง

“อะไรเนี่ย! หัวเราะทำไม!”

ผมรู้สึกสับสนเล็กน้อยกับเสียงหัวเราะของไคล์ที่ดังขึ้นมาพร้อมเสียงครวญครางและหยุดขยับเพราะน้ำเสียงหงุดหงิดของแจ็ก แบล็ก

“ผมหัวเราะเพราะคุณเอาแต่จ้องเซมิ่งแบบนั้นนะสิ...ใครจะอดทนไม่หัวเราะได้”

“ฉันไปทำแบบนี้ตอนไหน!”

“คุณทำ”

ไคล์ดันหน้าท้องของผมและผละออกไป เขาลุกขึ้นไปหยิบขวดน้ำ

ที่วางอยู่บนโต๊ะ ตีมน้ำอึกๆ รวากับลำคอแห้งผากตลอดเวลา ผมมองลงไป
ยังหว่างขาที่อุณหภูมิของร่างกายลดลง กุญแจอนาмайที่ห่อหุ้มแกนกาย
เปียกเยิ้มเพราะเจลหล่อลื่น เมื่อปลดปล่อยแกนกายที่ถูกบีบรัดจนเจ็บ
จากด้านใน ลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศก็สัมผัสกับผิวเนื้ออ่อนไหว
ร่างกายของผมสั่นสะท้านทันที

ไคล้ต้องการถ่ายทำแบบสบายๆ แตกต่างจากผมที่อยากจะรีบถ่าย
รีบไปพัก เขายื่นขวดน้ำที่เหลือนประมาณครึ่งขวดให้ผม ผมรับขวดน้ำ
ในมือของเขามาถือและดับกระหายภายในปากที่เหน็ดเหนื่อยจากการขาดน้ำ

“ที่นี่ก็ทำทำยีนนะ”

แม่คควินที่ยืนดูวิดีโออยู่ด้านหลังแจ็ก แบล็ก หันไปพูดกับไคล้
ซึ่งกำลังเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“ทำไปเรื่อยๆ จนเสร็จเลยนะ”

ไคล้พยักหน้ารับคำสั่งของแม่คควินด้วยสีหน้าเป็นปกติราวกับ
รับคำสั่งอาหารในเมนู กว่าตัวผมที่นั่งอยู่บนเตียงให้ลูกชิ้นยีนและ
ลากไปตรงผนัง ผมชำเลืองดูพวกตากล้องที่ยืนประจำตำแหน่ง ก่อนจะ
ประทับริมฝีปากลงเบาๆ บนลาดไหล่ที่เปียกชื้นของไคล้ ผมจับเอว
หนึ่แน่นของไคล้และฝังใบหน้าลงบนกลุ่มผมของเขา เมื่อแทรกเข้าไป
ในช่องทางที่คลายตัวแล้ว ไคล้ก็พรุลงหายใจเฮือกใหญ่ออกมาจากปาก

นิ้วเท้าที่ยังคงแข็งชาและร่างกายที่สั่นเทาเพราะลมเย็นๆ จาก
เครื่องปรับอากาศค่อยๆ ร้อนขึ้นเรื่อยๆ มือที่จับเอวสั่นไถลในขณะ
ที่ผมขบกัดไหล่ของไคล้ ผมกอดรัดหน้าท้องขึ้นเหนือและดึงกลับมา
เมื่อสอดใส่ได้ลึกพัก เสียงครางของไคล้ก็ดังถี่ขึ้น กล้ามเนื้อภายใน
ที่โอบรอบแกนกายบีบรัดอย่างแรง ผมที่อยู่ในร่างของไคล้ซึ่งสั่นสะท้าน
จากการแตะจุดสุดยอดทนมั้ไหวอีกต่อไป ในจังหวะที่รีบถอดกุญแจทิ้งไป
จะจับแกนกายสะบัดไปมา ไคล้ที่พึงแนบผนังและยีนหันหลังให้ผม
ก็หันกลับมา

“อ้อ...!”

มันไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมายเสียทีเดียว แต่ทว่าไคล้กลับ

คุกเข่าลงตรงหน้าผมอย่างเป็นธรรมชาติ เขาอ้าปากเล็กน้อยปล่อยให้
ของเหลวสีขาวขุ่นสาดกระเซ็นบนใบหน้าขึ้นเหวี่ยงโดยไม่ลังเล

คำว่า แบริแบ็ก เป็นคำศัพท์ที่มีต้นกำเนิดมาจากกีฬาโรดีโอ ซึ่ง
เป็นการขี่ม้าที่ไม่ได้รับการฝึกฝนโดยไม่ใช้อาน ผมเข้าใจได้ในระยะเวลา
สั้นๆ ว่ามันคือการกระทำที่ช่วยเติมเต็มจินตนาการทางเพศของพวกผู้ชาย
อย่างการเสด็จสมบนใบหน้าของอีกฝ่ายหรือการแบริแบ็กโดยไม่สวม
ถุงยางอนามัย ผมมองใบหน้าเป็ยกชุ่มของไคล์และรู้สึกว่ามันค่อนข้าง
จะเร้าอารมณ์อยู่เหมือนกัน เขาลุกขึ้นคว้าหลังคอของผม เมื่อริมฝีปาก
ของเราประกบกัน รสเผือกก็กระจายอยู่ในปาก ผมเอียงศีรษะหลบกลิ้ง
เล็กน้อยเพื่อไม่ให้สีหน้าดูแข็งทื่อเกินไป ไคล์เอื้อมมือมาคว้าที่หลังคอ
และลูบอย่างเชื่องช้า พลางใช้ลิ้นกวาดเลียภายในโพรงปาก

“อืม...ขอโทษทีนะ”

เสียงของแม็คควีนดังขึ้นขณะที่ไคล์กำลังเม้มริมฝีปากกลางของผม
ไคล์มองผมด้วยดวงตาแดงก่ำจากความร้อน จากนั้นก็หันไปมองแม็คควีน
เมื่อผมค่อยๆ หันไปมองตามสายตาของเขา ก็เห็นใบหน้าของ
แม็คควีนที่กำลังมองมาที่เราสองคน

“ให้เราออกไปดีไหม”

เขามองไคล์ที่ประทับริมฝีปากเบาๆ รวากับเสียดายพลางหัวเราะ

“อืม...คุณจะทำให้เธอ”

ไคล์ยื่นมือออกไปพร้อมกับยัมยิงฟันอย่างขี้เล่น รับผ้าขนหนูมาเช็ด
ใบหน้าที่เป็ยกชุ่มและหันมาทางผมซึ่งกำลังมองทั้งสองคนสลับกันเงิบ ๆ
เขาประทับริมฝีปากลงไปตามแนวแผ่นหลังที่เป็ยกชุ่มด้วยเหงื่อ

“ไปอาบน้ำกันเถอะครับ”

ไคล์พูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

เขาหัวเราะพลางมองผมด้วยสายตาแน่วแน่ ความรุ่มร้อนดับมอด
ไปแล้ว

ดูเหมือนจะมีแต่ผมที่เขินอายกับความยุ่งเหยิงต่อหน้าทุกคนที่มองมา
เมื่อครู่นี้ ดังนั้นผมจึงยกมือขึ้นบดบังแก้มที่แดงเล็กน้อยและหันไปหยิบ

ผ้าขนหนูบนโต๊ะ

คนตรงหน้าคือผู้ชายที่ร่วมรักกับผมเมื่อครู่นี้ และปล่อยให้หน้ารักของผมรดบนใบหน้าโดยไม่ลังเลจริงๆ นะหรือ

ไคล์ซึ่งถือขวดเหล้าไว้ในมือกำลังส่งเสียงดังด้วยความเมามาย ใบหน้าเปโระเปื้อนของเหลวสีขุ่นซ้อนทับกับใบหน้าแดงกำในตอนนี้ของเขา

ผมส่ายหัวเพื่อสลัดความทรงจำเลือนรางทิ้งไปและดื่มสก็อตช์เจือจางในน้ำแข็งอีกใหญ่ๆ ไม่รู้ว่าเพราะผมมีสัมผัสทางกายกับไคล์หรือเปล่าถึงได้เอาแต่คิดถึงเขา ผมไม่สามารถอธิบายได้ว่าความรู้สึกนี้คืออะไร แต่คงจะต้องเรียกว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ร่วงหล่นและพุ่งขึ้นมาใหม่พร้อมๆ กัน

มันให้เหตุผลบางอย่างกับชีวิตราวกับกำลังถีบคลานไปบนพื้น เราไม่ได้ฆ่าคนหรือเสพยา เพียงแต่สูญเสียตัวตนไปเพื่อความบันเทิงของใครบางคนเท่านั้น

ไคล์ขู่มือที่ถือขวดขึ้นด้านบนพลงหัวเราะคิกคักและขยับตัวไปตามจังหวะเพลง ตอนที่เงินบอกว่าไคล์เป็นคนที่มี เขาก็หัวเราะเสียงดัง ไคล์ดื่มเหล้าอีกใหญ่ๆ มันไหลออกมาจากปากเล็กน้อย เขาเซ่ตริมฝีปากเปียกเปื้อนด้วยหลังมือ จากนั้นก็เซ่ตกับขอบกางเกง

หลังจากเสร็จสิ้นการถ่ายทำ คนที่คิดว่าตัวผมซึ่งตั้งใจจะกลับบ้านไว้ก็คือไคล์กับเงิน ผมเดาว่าเป็นเพราะไคล์บอกไว้เมื่อตอนบอว่าเขาอยากจะไปคลับ แต่ไม่รู้ว่าเงินมีส่วนร่วมด้วยได้ยังไง มันเป็นความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงบนความสัมพันธ์ที่คาดไม่ถึง แม้จะคิดว่าเป็นการรวมกลุ่มที่แปลก แต่ผมก็ไม่ได้ปฏิเสธคำเชิญชวนของพวกเขา ผมหาที่ว่างได้อย่างง่ายดายและนั่งจิบเบียร์ฟังบทสนทนาของเงินกับไคล์ ทั้งสองคนสนิทกันอยู่แล้วจึงเรียกชื่อของกันและกันได้โดยไม่เคอะเขิน

“มันแพงมาก แต่ทำไปได้ละ ผมชอบมากเลย”

เงินจิบโค้กพลงหัวเราะเมื่อไคล์บ่นอุบเกี่ยวกับค่าเช่าบ้าน เธอ

ยิ้มเยาะเย้ยเด็กหนุ่มบ้านนอกผู้เต็มไปด้วยความฟุ้งเฟ้อที่ยืนกรานจะใช้ชีวิตอยู่ในแมนแฮตตันแม้จะต้องตายก็ตาม

“แล้วแต่นะ”

“อะไรเล่า ดูเหมือนคุณจะตอบผมด้วยสีหน้ารำคาญเต็มทนเลยนะ”

“ใช่ที่ไหน ฉันเคารพความคิดเห็นของคุณต่างหาก”

เจนนหันมามองผมพลางแลบลิ้นเลียขอบแก้วที่มีโค้กอยู่ครึ่งเดียว แวนกันแดดของเธอสะท้อนอยู่ภายใต้แสงไฟในคลับ เจนินดันแวนกันแดด สีสชมพูอ่อนพร้อมกับยกไหล่ราวกับจะขอความเห็นจากผม

“คุณพูดถูก”

ผมตอบพลางถอนหายใจยาวด้วยท่าทีล้อเล่นกับการกระทำไร้เดียงสาของโคลี

มันเป็นคำยืนยันกรานของโคลีที่ลุ่มหลงแสงสีในเมืองนี้ แม้ว่าเขาจะอยู่ในห้องแคบแออัดรวมกับรุมเมตลีคนก็ตาม ดูเหมือนว่าโคลีจะไม่ได้ถ่ายหนังใบเดียวเหตุผลที่จำเป็นนัก จำได้ว่าเขาซึ่งอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปี ถ่ายหนังใบอย่างน้อยเดือนละครั้ง หรืออย่างมากก็สามสี่ครั้งต่อเดือน มันจึงดูเหมือนว่าเขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับคำครองชีพในกระเป๋าสักเท่าไร

“อ้อย ไม่รู้ละ”

โคลีดื่มเหล้าในขวดที่ถืออยู่จนหมดโดยไม่มีที่ท่ากังวลเท่าไรนัก ทันใดนั้นร่างกายของเขาก็แข็งทื่อ โคลีดึงเสื้อบริเวณหัวไหล่มาเช็ดปาก และยึดตัวขึ้นเล็กน้อย ดวงตาของเขามองไปยังหญิงสาวผมสีน้ำตาล ด้านหลังเจนนเดินโซเซเข้ามาหาที่ว่าง เธอสวมชุดลายเสือดาว เส้นผมแนบลู้อยู่บนไหล่ล้ารั้นหนึ่ง

โคลีซึ่งสูดอากาศไม่บริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอดมองตามการเคลื่อนไหวไร้การทรงตัวของหญิงสาวด้วยสายตาร้อนกร้อนใจ ถึงผมจะไม่ได้คิดว่าเรามาที่คลับเพื่อเต้นอย่างเดียว แต่พวกเราเพิ่งเข้ามาในคลับได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ

“ไว้เจอกันใหม่คราวหน้านะ”

โคลีลุกปรวดและเก็บโทรศัพท์ที่ถอยตกลงไปในกระเป๋า ผมไม่แน่ใจ

ว่าในอนาคตเราจะได้เจอกันอีกแบบที่เขาว่าหรือเปล่า แต่เขาก็สวมหมวกด้วยใบหน้าไว้ทำให้เสียตายเป็นต้องบอกลาและเดินออกไปจากที่นั่ง สถานที่ที่เขามุ่งตรงไปก็คือบริเวณที่หญิงสาวในชุดลายเสือดาวถูกฝูงชนกลืนหายไป ถึงแม้ว่าเขาจะสามารถร่วมรักกับผู้ชายได้โดยไม่ติดขัด แต่ดูเหมือนว่าสัญชาตญาณที่แท้จริงของเขาจะพุ่งตรงไปยังเพศตรงข้าม

ผมจับแก้วพลาสมองแผ่นหลังของไคล์ที่หายไปใต้อันมณุษย์ แก้วที่เคยเย็นเฉียบเริ่มอุ่นขึ้นแล้ว ในคลับนี้ร้อนเกินไป

“แม่ต้องเจอเรื่องเลวร้าย แต่ถ้าอดทนไปเรื่อย ๆ สุดท้ายคุณก็จะชินกับมันล่ะ”

ได้ยินเสียงของเจนนีดังขึ้นท่ามกลางจังหวะเพลงหนักหน่วง เมื่อหันกลับไปมองเธอที่พูดเหมือนจะตะโกน อีกฝ่ายก็ยกยืมและหัวเราะ ผมไม่เห็นดวงตาของเจนนีได้แว่นกันแดดนั้น ผมไม่เข้าใจคำพูดเป็นนัยของหญิงสาวที่กำลังแอบหัวเราะ เจนนีพูดต่อ

“ไคล์เป็นสเตอร์ทัวจริงเลยล่ะ”

ผมมองเจนนีด้วยความประหลาดใจ แน่แน่นอนว่าผมไม่เคยคิดว่าไคล์ไม่ใช่สเตอร์ท

“รวมครั้งนี้ด้วย ไคล์ก็ถ่ายทำมาประมาณยี่สิบเรื่องแล้ว หลังจากถ่ายทำเสร็จก็จะมาคลับแบบนี้เสมอ มากับฉัน นักแสดงอีกคน แล้วก็เขารวมเป็นสามคน”

“...”

“สองสามครั้งแรกเขารับบทเป็นฝ่ายรุก แต่หลังจากนั้นก็รับฝ่ายรับ เขาค่อนข้างรู้สึกไวจากด้านหลัง แม้คควินก็เลยขอให้เขารับแต่บทฝ่ายรับ เขาไม่ใช่เกย์และต้องการเงิน ดังนั้นเจ้าตัวเองก็ลำบากใจเหมือนกัน เขามาที่คลับก็เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นนักแสดงคนอื่นเห็นว่าเขาเป็นผู้ชายที่นอนกับผู้หญิงนะ ตลกไหมล่ะ”

ผมมองหาไคล์ท่ามกลางฝูงชนแทนที่จะพยักหน้าตอบรับคำพูดของเจนนี เขามาที่คลับเพื่อพิสูจน์ความเป็นชายและหลบฉากหายไปกับผู้หญิงตามที่เจนนีบอก การกระทำของไคล์ที่พยายามพิสูจน์ความเป็นชายของ

ตัวเองจนต้องทำเรื่องวุ่นวายเช่นนี้เป็นเพียงเรื่องที่น่าขมขื่น ผมเหยียดยิ้ม พลังสายหน้า ตีมส์ก็ออตซ์ที่แอลกอฮอล์เจือจางเพราะน้ำแข็งละลายจนหมดแก้ว รู้สึกเหมือนความมึนเมาหมอบอยู่ลึกลงไปในหัว

“เมื่อไหร่...หมายความว่ายังไงเธอ”

ผมยกศีรษะอันหนักอึ้งขึ้นแล้ววางข้อศอกไว้บนโต๊ะ เอามือทำคาง และเอ่ยถาม เจนนี่ก็เงยไปครู่หนึ่ง รวากับกำลังนึกถึงคำพูดของตัวเอง ก่อนจะอุทานออกมาเบาๆ

“อ้อ ที่ฉันพูดว่า คุณจะคุ้นเคยมากขึ้นถ้าอดทนต่อเรื่องเลวร้ายได้นะหรือ”

“ใช่”

“ฉันก็หมายถึงหลายๆ เรื่องนะ แต่ว่า...สำหรับตอนนี้ก็หมายถึงเรื่องหนึ่งไปนั่นแหละ”

เจนนี่เอียงคอกพลงหยิบบุหรีออกมาจากกระเป๋าที่มีลวดลายฉูดฉาด ผมรับบุหรีมาหนึ่งมวนจากหญิงสาวที่ชวนให้สูบและจุดไฟ

“ตอนที่โคล้ถ่ายทำเป็นครั้งแรก เขาแสดงออกชัดเจนว่าเป็นสเตรทแต่ก็นะ ตอนนี่ก็อย่างที่คุณเห็น”

เจนนี่ยิ้มและสูดควันเข้าไปจนแก้มตอบ จากนั้นก็พ่นควันพร้อมกับพูดต่อ

“มันค่อนข้างคลุมเครือที่จะบอกว่าโคล้เป็นแค่นักแสดงมือสมัครเล่น”

“มือสมัครเล่นนั่นหรือ”

“มันเป็นการแข่งขันแย่งชิงระหว่างนักแสดงมือสมัครเล่นทั่วไปกับนักแสดงมืออาชีพนะ...การถ่ายคลิปลั่นๆ ประมาณสามสิบนาทีลงในช่องทางออนไลน์แบบที่คุณถ่ายจะเป็นผลงานของมือสมัครเล่น ถ้าคุณแสดงในผลงานที่ถูกจัดอยู่ในหมวดภาพยนตร์หรือผลงานที่เป็นของเอเจนซีก็就会被จัดอยู่ในกลุ่มนักแสดงมืออาชีพ แต่โคล้ทำมาก่อนข้างนานแล้ว แม้คควินถามเขาหลายครั้งว่าอยากแสดงภาพยนตร์ไหม แต่เขาก็ปฏิเสธ ถ้าเป็นคนทั่วไปก็คงจะเลือกแสดงภาพยนตร์ แต่ว่าโคล้ไม่ได้เป็นเกย์ เขาก็เลยไม่เลื่อนขั้นเป็นมืออาชีพ”

บุหรีใหม่ไปประมาณครึ่งชั่วโมง เจนินพูดพลางขยับหูที่ลงในที่เขียนบุหรี
“มันดีกว่าที่คิดไว้ใช่ไหม”

เจนินประสานมือและเท้าค้างลงบนนั้น เธอถามขึ้นมาเป็นหยๆ
ผมคงจะพยักหน้ารับ ถ้าหากสิ่งที่ทำในวันนี้เป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปเหมือน
ทำแพนเค้ก แต่เอาเข้าจริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเล็กๆ เลยสักนิด มันเป็นสิ่งที่
ผมเลือกเพราะอยากจะพ้นจากน้ำหนักหนี้สินที่กดทับอยู่บนบ่า แต่มันก็
ไม่ได้หนักจนทำให้ผมหายใจไม่ออก ผมไม่มั่นใจว่าใช้ชีวิตอย่างเหนื่อยยาก
พอที่จะแก้ตัวได้ว่า แค่เลือกวิธีที่ยากกว่าเพราะอ่อนล้ากับการต่อสู้อย่าง
หนักหน่วงหรือเปล่า

“ผมไม่รู้”

ผมจับแก้วที่ว่างเปล่าและหลบสายตา นิ้วของหญิงสาวสะกิดมือ
ที่จับแก้วเปล่าของผมเบาๆ ตอนที่ผมมองหน้าเจนนิน เธอกำลังยิ้ม

“เอาเถอะ อย่าคิดมากไปเลย แค่สนุกกับมันแล้วก็รับเงินไปก็พอ
จริงไหม”

ผมหยุดคิดเรื่องหนักๆ พวกนั้นเพราะเสียงหัวเราะของเธอขี้เล่น
พอๆ กับแว่นกันแดดตลกๆ ที่สวมอยู่ ถึงจะทำหน้าตาบูดเบี้ยวอยู่ในคลับ
ที่ผู้คนนับร้อยกำลังขยับร่างกายไปตามเสียงเพลงและครุ่นคิดมากเกินไป
อย่างที่เธอว่า มันก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

“เราไปกันเลยดีไหม มันหนาวหูเกินไปที่เราจะคุยกันที่นี่”

“ได้สิ”

“ฉันจ่ายเอง ถ้าพูดให้ชัดๆ ก็คือมันเป็นบัตรของแม่คเควินนะ”

ผมลุกขึ้นตามเจนนินไป เมื่อออกมาด้านนอก ผู้คนจำนวนมากกำลัง
ยืนต่อแถวเพื่อเข้าไปในคลับ เราเดินผ่านด้านข้างของพวกเขาไป หาร้าน
เหมาะๆ เพื่อกินมื่อดีก และเราก็เข้าไปในร้านอาหารแถวนั้นที่ชื่อแอดเม่

“เคยมาที่นี่มั๊ย”

“เป็นบางครั้ง เพราะผมมีเพื่อนอยู่ที่อีสต์วิลเลจ”

“ฉันชอบที่นี่มากเลย มันมีตัวเลือกที่หลากหลายมากเลยใช่ไหมล่ะ”

พนักงานเสิร์ฟหญิงที่เดินผ่านชำเลื่องมองท่าทางมีเอกลักษณ์ของ

หญิงสาวที่สวมแว่นกันแดดและถือสัมภาระมัดไว้ในมือทั้งสองข้าง

“ฉันว่าซีสมิโกลฟของที่นี่อร่อยมากเลย”

“ผมชอบกินคู่กับมันฝรั่งบด”

“ฉันก็ชอบเหมือนกัน นี่ก็ดีเลย”

เจนนีสั่งอาหารทันที เพราะไม่มีความเห็นต่างใดๆ จากนั้นก็ถาม
ในขณะที่กั๊ดชนมปังซึ่งมาเสิร์ฟก่อนบางส่วน

“คุณอาศัยอยู่ที่ควีนส์มาตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ”

“ผมอยู่ที่ควีนส์มานานมากแล้ว”

“แล้วก่อนหน้านี้อะไร”

“เคยอยู่ที่บรูกลินด้วย”

“ตรงไหนในบรูกลิน”

ผมมองเจนนีสี่เอาแต่ถามอยู่เรื่อย ๆ ฉีกยิ้มกับความรู้สึกที่เหมือน
ถูกสอบสวนและตอบกลับ

“ผมอยู่ฝั่งคลินตันฮิลล์”

“ว้าว จริงเหรอ ฉันก็เหมือนกันนะ ฉันอยู่ที่นั่นมานานแล้ว ไม่แน่ว่า
เราอาจจะเคยเจอกันก็ได้”

ผมรู้สึกแปลกๆ เมื่อเห็นหญิงสาวยิ้มด้วยความตื่นเต้น ผมไม่ได้
เสริมไปว่าตัวเองอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ราคาถูกในคลินตันฮิลล์ แต่ก็
ไม่แน่ว่าเราอาจจะเคยเจอกันหลายครั้งแล้วแบบที่เธอพูดก็ได้ ถึงแม้ว่า
เราอาจจะไม่ได้เรียนโรงเรียนเดียวกัน เพราะมีโรงเรียนหลายแห่งอยู่ใน
บริเวณนั้น

อาหารถูกเสิร์ฟในภาชนะใบใหญ่ หญิงสาวจิ้มอาหารด้วยสัมภาระและ
กั๊ดเข้าปากคำเบ้อเริ่ม

“คุณเรียนชั้นประถมที่ไหนเธอ”

หลังจากดับกระหาย เธอก็เริ่มสอบสวนอย่างเอาจริงเอาจังขึ้นอีก

“โรงเรียนประถมเมอร์ริท...”

“โอ๊ะ จริงอะ ฉันก็เหมือนกัน”

ผมไม่สามารถมองเข้าไปในดวงตาของเจนนีสได้เพราะแว่นกันแดด

แต่บางทีเธออาจจะกำลังเบิกตากว้างมองผมอยู่ก็ได้ เธอพูดเสียงสูงด้วยความประหลาดใจ

“รู้จักคุณครูการ์เรต บอนด์ หรือเปล่า”

“ถ้าเป็นการ์เรต บอนด์...ครูสอนวิทยาศาสตร์”

“ว้าว...คุณจบจากรุ่นที่ 46 ใช่มั๊ย คุณอายุเท่ากับฉันนี่นา”

“...ในระหว่างนั้นผมย้ายจากเมอร์ริทไป แต่ถ้ายังเรียนที่นั่นก็คงจะเป็นแบบนี้”

“...”

“...”

ความเงียบอันยาวนานดำเนินต่อไป ในที่สุดเจนนีก็ถอดแว่นกันแดดออก ก่อนหันตามองผม

“ดูเหมือนเราจะเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันใช่มั๊ยเนี่ย”

ผมเบือนหน้าหนีเล็กน้อยกับสายตาของหญิงสาวที่มองมาที่ผมด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนชวนให้อึดอัดใจ ผมใช้ส้อมจิ้มมีตโลฟใส่ปากและเคี้ยว ตอบด้วยน้ำเสียงอู้อี้

“น่าจะเป็นอย่างนั้น”

ความเงียบดำเนินต่อไปอีกครั้ง มันเป็นความเงียบที่กระอักกระอ่วน เจนนีถอนหายใจพลางเลื่อนแว่นกันแดดไปไว้มุมโต๊ะ เธอมองขึ้นกลางอากาศทำท่าราวกับกำลังครุ่นคิด จากนั้นก็ขมวดคิ้วมุ่น

“แต่ดูเหมือนว่าเราจะไม่เคยเจอกันเลย”

“ผมอยู่ที่นั่นประมาณสามปี อืม...แล้วก็ย้ายโรงเรียน”

“แต่ถ้าอยู่ตั้งสามปี...หรือว่าเราเรียนกันคนละห้องหรือเปล่า”

“คงเพราะผมเจียบเกินไป”

เธอมองผมในปัจจุบันและคาดคะเนถึงตัวผมในอดีตหรือเปล่านะ เจนนีพยักหน้าราวกับเห็นด้วย ผมมองมันฝรั่งบดที่กระจัดกระจายอยู่บนจาน พลางใช้ส้อมเขี่ยพวกมันมารวมกันอยู่ตรงกลางและตักใส่ปาก ผมกลืนมันฝรั่งที่เหมือนจะละลายหายไปบนลิ้น

“เคยเห็นฉันบ้างไหม”

ผมไต่รถรองคำถามของเธออย่างรอบคอบ จากนั้นก็ส่ายหน้า
“งั้นหรือ แต่ฉันก็จำไม่ได้ว่าเคยเจอคุณ”

“อาจจะ...”

“อาจจะ?”

“อาจจะเป็นเพราะผมไม่เก่งภาษาก็เลยต้องเข้าเรียนวิชาภาษา
ก็ได้เนอะ”

“หลักสูตรสำหรับเด็ก ๆ ผู้อพยพ หรือว่าสำหรับเด็ก...ที่ขาดทักษะ
ด้านภาษานิดหน่อย”

เสียงของเจนนีเบาลงเพราะเธอรู้สึกว่าจะพูดอย่างระมัดระวัง
แต่เมื่อพูดจบแล้วเจนนีก็หัวเราะ

“ใช่ นอกจากเวลาเรียนวิชานั้น ผมก็ไม่ค่อยออกไปนอกห้องเรียน
แล้วก็ขาดเรียนบ่อยด้วย”

“อย่างนี้เอง”

เจนนีจิ้มมีตโลฟที่หั่นไว้หนา ๆ ด้วยส้อม ยัดเนื้อขึ้นใหญ่เข้าปาก
จนแก้มตุง จากนั้นเธอก็พูดต่อหลังจากที่กลืนเนื้อนุ่ม ๆ แล้ว

“คุณชื่อเอ็ด ทัลบอต ไช้มัย”

ผมพยักหน้ารับขณะมองสีหน้าของเธอที่ดูจะสงสัยว่าทำไมผม
จึงไม่ได้ใช้นามสกุลเช่น ทาคาฮาชิ ลี หรือเหยา ผมเคี้ยวเนื้อในปาก
เงิบ ๆ รับรู้ถึงดวงตาสีโกโก้ที่แต่งแต้มด้วยสโมกกีเมกอัพราวกับวงกลม
สีเข้ม ผมจำเธอไม่ได้เลย แต่นี่อาจจะเป็นการพบกันอีกครั้งในรอบ
สิบห้าปีของเราสองคน ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอเพื่อนร่วมรุ่นด้วยวิธีนี้
ในที่สุดเจนนีที่หาร่องรอยในอดีตจากสีหน้าของผมนึกยอมแพ้ เธอยกไหล่
พลาจเอ๋ยถาม

“รู้จักนิก ลุด หรือเปล่า”

เจนนียอมแพ้ที่จะระลึกความทรงจำระหว่างเราสองคนและพูด
ชื่อนิก ลุด ขึ้นมาเพื่อค้นหาความทรงจำร่วมกันทางอ้อม นิก ลุด
เป็นชื่อที่ผมจำได้ดีแม้ว่าตอนนี้จะผ่านไปสิบห้าปีแล้ว เขาเป็นเด็กที่
โดดเด่นที่สุดในบรรดานักเรียนหลายร้อยคน จอมก่อกวนตัวสูงใหญ่

ที่ขอรังแกผม ถึงตอนนี้อาจจะพูดได้ว่าเป็นการกลั่นแกล้งสนุกๆ แต่ในตอนนั้นเขาแกล้งผมจนไม่น่าจะเป็นแค่การหยอกล้อ เมื่อผมพยักหน้าเจนนีก็ทำตาโต

“แล้วรู้จักเรจิน่ากับคอนนิงแฮมไหม สองคนนั้นแต่งงานกันแล้วละ”

ถ้าเด็กชายที่ชื่อเอ็ด ทัลบอต หลงรักเด็กผู้หญิงที่ชื่อเรจิน่าเพียงข้างเดียว มันคงจะจบลงด้วยเรื่องราวความรักที่ไม่สมหวัง แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น เด็กหญิงผมบลอนด์ทำทางเยินชาเป็นนางฟ้าที่อยู่คนละโลกกับผม ผมที่เป็นชาวต่างชาติจึงไม่ค่อยสนใจเธอเท่าไรนัก

แต่ก็มีเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเธอที่ผมจำได้ นั่นคือความทรงจำที่ผมถือกรรไกรและตัดผมเชือกอย่างระมัดระวังตามคำสั่งของนิค ลูค ซึ่งสิ่งให้ไปตัดริบบิ้นที่ติดอยู่บนกระโปรงตัวสวยของเรจิน่า ใบหน้าของเรจิน่าที่ร้องไห้และซีมำที่ผมเพราะริบบิ้นถูกตัดฝังอยู่ลึกๆ ในความทรงจำวัยเด็กของผม มันเป็นผลมาจากความรักของนิค ลูค ที่หลงรักเธอข้างเดียว จนสั่งให้ลูกสมุนไปทำให้กระโปรงของเธอกลายเป็นเศษผ้า

ผมไม่แน่ใจว่าข่าวการแต่งงานของทั้งสองคนเป็นเรื่องโรแมนติกหรือเปล่า ผมมองหน้าเจนนินโดยไม่รู้จะพูดอะไร

“คุณไม่อยากรู้หรือ”

เจนนินกะพริบตาปริบๆ มองผมที่กำลังดื่ม น้ำ ดวงตาของเธอเหมือนจะคาดหวังว่าผมจะอยากรู้ ผมใช้ส้อมจิ้มมีตโลฟเข้าปากและพูดขึ้น

“อยากรู้สิ”

“งั้นหรือ อืม ฉันไม่ได้ติดต่อกับเรจิน่าหรอก แต่ว่าก็ได้ยินมาบ้าง รู้จักแบรนต์คริสตี้ใช่ไหม เธอถูกทาบตามไปเป็นดีไซเนอร์ควบตำแหน่งผู้บริหารของแบรนต์นั้น พิเศษมากเลยใช่ไหมล่ะ อายุยังน้อยอยู่เลย”

ดูเหมือนว่าเจนนินจะมีเรื่องมากมายที่อยากพูดเกี่ยวกับพวกเขา เจนนินลิปปากจิบคอฟลาจิ้มมีตโลฟที่หั่นไว้เข้าปาก เธอดูกระหายน้ำมาก ผมจึงเทน้ำลงในแก้วของเธอ

หญิงสาวเอ่ยว่า “ขอบคุณ” และดื่มน้ำรวดเดียว ใช้ทิชชูเช็ดริมฝีปากที่เปียกชื้นแล้วพูดต่อ

“ฉันได้ยินมาจากเพื่อนของเราว่าเขาทั้งคู่เช่าอพาร์ทเมนต์ที่มีตึกเพ็กกิงและต้องจ่ายค่าเช่าต่อเดือนหนึ่งหมื่นดอลลาร์เชียวละ รายได้ต่อปีของทั้งคู่ไม่ใช่บ่อยๆเลย ตอนนี้นิคก็ทำงานที่สำนักงานกฎหมายแล้ว และดูเหมือนว่าหมอนั้นก็น่าจะไปได้เข้าไปในที่ดีๆ ด้วยนะ ที่เรียกกันว่า อะไรนะ เด็บบอยซ์แอนด์พลิมพ์ตัน¹⁵ ไซ้ใหม่”

ผมได้แต่มองเงินที่พูดไม่หยุดราวกับไม่ได้เจอเพื่อนร่วมรุ่นที่โรงเรียนมัธยมปลายมาเนิ่นนานเงียบๆ ดูเหมือนเธอจะลืมไปแล้วว่าเรา มาเจอกันได้อย่างไร ถ้าหากจะบอกว่าโชคชะตาเล่นตลก มันก็อาจจะ เป็นเรื่องตลกก็ได้ เพราะมันทำให้นักแสดงที่ถ่ายทำแค่ครั้งเดียวกับผู้จัดการบริษัทหนึ่งปีได้พบกันอีกครั้งในรอบสิบห้าปี การได้รับฟังข่าวคราวของเพื่อนร่วมรุ่นในอดีตทำให้ผมนึกถึงชีวิตของตัวเองในตอนนั้นขึ้นมาทันที และแล้วความเงียบที่คาดไว้ก็มาเยี่ยมเยือน ผมค่อยๆ เคี้ยวเนื้อในปากและเติมน้ำในแก้วที่ว่างเปล่าให้เงินอีกครั้ง

“ดื่มน้ำไปเยอะมากเลยนะ”

“หือ?”

“ดื่มน้ำเยอะๆ ตอนกินข้าวไม่ดีหรอกนะ”

ขณะที่กำลังจะวางเหยือกน้ำลง ผมก็ยกขึ้นมาเหลงไปในแก้วที่น้ำยังไม่พร่องของตัวเองใหม่ เงินมองมาที่ผมเงียบๆ เธอซึ่งอธิบายเกี่ยวกับสำนักงานกฎหมายเด็บบอยซ์มาพักใหญ่ทำหน้าที่เคร่งเครียดแล้วก้มดูชั้นเนื้อเย็นชืดซ่ำๆ เงินมองมันทั้งที่มีมือสองข้างยังถือมีดและส้อมไว้ จากนั้นก็เงยหน้ามองผมอีกครั้ง หากจะมีความคิดอะไรสักอย่างแวบเข้ามาในระหว่างที่มองผมสลับกับชั้นเนื้อที่ตายแล้วก็คงจะเป็นการคาดเดาที่มากเกินไปของผมสินะ เธอหัวเราะพินๆ ด้วยใบหน้าที่เคร่งเครียด

“ฉันพูดเรื่องไร้สาระไปไซ้ใหม่”

---

¹⁵ Debevoise & Plimpton LLP เป็นบริษัทกฎหมายระดับโลกซึ่งตั้งอยู่ในนิวยอร์ก ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1931 เชี่ยวชาญด้านการประกันภัยและดูแลหุ้นส่วนบุคคล การดำเนินคดีระหว่างประเทศ

“ไม่หรอก”

“...”

“มันเป็นชื่อที่ผมไม่ได้ยินมานานแล้วนะ มันก็ตื่นเต้นดี”

ผมได้เห็นความคิดต่างๆ ที่อยู่ในหัวของเธอ ผมมองเธอแล้วยัดเนื้อขึ้นสุดท้ายเข้าปาก ส่วนเงินนั้นมันยังกินไปไม่ถึงครึ่งเลยด้วยซ้ำ เธอมองผมแล้วยกไหล่

“อะไรกัน แต่พวกเราก็ยังหนุ่มยังสาวกันอยู่นี่”

ใช่ นอกจากความหนุ่มความสาวที่มีแล้วก็ไม่มีลูกกระสุน¹⁶ใส่ไว้เลย ผมหัวเราะเบาๆ แล้วยกมือเรียกพนักงาน ดูเมนูแล้วสั่งมะกะโรนีชีสที่ชวนเลียนจนท้องไส้ปั่นป่วน เพื่อเงินที่ยังกินได้ไม่ถึงครึ่ง และเพื่อรูปบัตรของชายหนุ่มที่ชื่อเกลิน แม็คควีน อย่างสุภาพอีกครั้ง

แม้ว่าท้องจะอึด แต่ผมกลับรู้สึกหิวโหยราวกับคนที่อดอาหารมานาน หิวระมัด

ดูเหมือนบรรดาแฟน ๆ ทุกคนที่มาชุมนุมกันในคลับเล็ก ๆ ของกรีนิช วิลเลจจะเสียดิไปแล้ว ถึงแม้เขาจะเป็นนักร้องเพลงร็อกที่มีชื่อเสียงในสมัยก่อนและถูกผู้คนหลงลืมไป แต่ก็ยังคงเป็นมากกว่าศาสดาสำหรับสาวกผู้คลั่งไคล้ พวกเขาพลายแถวแต่ละคนของทีมที่ 9 ซึ่งถูกระดมมาเพื่อความปลอดภัยของงานและดูแลนักร้องเพลงร็อกกำลังกันด่าแอส หัวหน้าที่มซึ่งยัดพวกเขาเข้าไปในคลับแคบๆ แห่งนี้ แน่หนอนว่าทำอยู่ในใจ

ขณะนี้เป็นเวลาตีหนึ่งแล้ว แต่เหล่าหนุ่มสาวยังคงขยับร่างกายกันอย่างบ้าคลั่งภายใต้แสงไฟวูบวาบจนทำให้เป็นห่วงว่าตึกอาจจะพังลงมา โชคดีที่คลับตั้งอยู่ชั้นล่างสุด นอกจากนี้ยังมีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อยที่แฟนคลับเหล่านี้จะพกพาอาวุธปืนเหมือนมาร์ค แชปแมน¹⁷ แต่ไม่ว่ายังไง

¹⁶ กระสุนในที่นี้หมายถึง ความสนใจหรือความกระตือรือร้น

¹⁷ Mark David Chapman มือปืนที่ยิงจอห์น เลนนอน เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1980

ก็ไม่สามารถชะล่าใจในการทำงานได้

ผมได้ยินเสียงกรี๊ดร้องในเอียร์ไมค์ ตอนที่เงยหน้าด้วยความตกใจ
เสียงของเดเร็คก็ดังแทรกมาในหูฟัง

“นี่ผู้หญิงเลวเหยียบเท้าฉัน ฉันจะตามหาแล้วฆ่าหล่อนซะ รองเท้า
สีน้ำตาลเลยนะ”

เดเร็คแหกปาก พวกเพื่อนร่วมงานปลอมประโลมอย่างจริงจัง
เมื่อเดเร็คบอกว่าเขาเกือบจะใช้เครื่องชอร์ตไฟฟ้าที่ถือไว้แล้ว ยิ่งใกล้ถึง
ช่วงโคลแม็กซ์ของการแสดงภายในอาคารก็ยิ่งร้อนระอุเหมือนห้องซาวน่า
เลือดของผมเปียกแนบไปกับแผ่นหลังที่มีเหงื่อออก ผมมองดูผู้คนที่
ขมื่อขึ้นได้แสงไฟสีแดงจุดฉาดและสนุกสนานไปกับโลกของพวกเขา
จวนจะตีสองแล้ว นรกกี้กำลังจะปิดฉากลงแล้ว

งานสิ้นสุดลงหลังจากรายงานไปยังเดเร็คที่รับหน้าที่หัวหน้าทีม
ชั่วคราวและช่วยจัดแถวให้กับผู้คนซึ่งยังคงอยู่ในสภาวะตื่นเตน ปล่อยให้
พวกเขาออกจากอาคารทั้งที่ตัวเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ชายหนุ่มทั้งหลาย
ส่งตะบองสามท่อน ปืน และเครื่องชอร์ตไฟฟ้าคืน ก่อนจะบอกลากัน
ด้วยร่างกายที่อ่อนล้าจนไม่สามารถไปเฟลิดเฟลินกับเบียร์และถั่วลิสง
ในบาร์ต่อได้

ผมชอบสังขารชั้นรฟไฟฟ้าใต้ดินแล้วหลับตาลงทั้งที่หัวอันแสน
หนักอึ้งฟังอยู่กับเสาเหล็กเรียวบาง เหงื่อกาฬไหลไปตามแผ่นหลังเนื่องจาก
ความร้อนวูบวาบ เมื่อยกแขนเสื้อไปที่จมูกแล้วสูดดม กลิ่นเปรี้ยวก็คลุ้ง
ขึ้นมา มีบางครั้งที่ผมใส่ชุดลาลองไปทำงาน แต่นั่นก็เป็นกรณีพิเศษเพื่อ
ปกปิดสถานะ

ในการดูแลบุคลิกภาพของตัวเอง สูทสีดำกลายเป็นเครื่องแบบ
สำหรับพวกทางแถวที่วิ่งวุ่นไปทั่วงานอย่างผม ต้องขอบคุณคุณตาที่
เคยทำงานที่ร้านซักกรีดจึงทำให้ผมคุ้นชินกับการซัก รีด และซ่อมแซม
เสื้อผ้าเพราะต้องใช้ห้องซักกรีดร่วมกัน ดังนั้นโฮมดรายจึงเป็นสิ่งที่ผม
ไม่แม้แต่จะคิดฝัน ในขณะที่ครุ่นคิดถึงค่าซักกรีดที่จ่ายไปในเดือนนี้อยู่
ในหัว ผมก็มาถึงฟลัชซิงโดยไม่รู้ตัว

ผมเดินผ่านป้ายภาษาจีนมากมายเข้าไปในบ้าน คลายเนกไทที่รัดแน่นอยู่ที่คอแล้วถอดเสื้อสูทสีดำสนิทออก เดินไปหยุดที่มุมเสื้อสูทแล้วแขวนไว้บนไม้แขวนเสื้อ เพียงแค่นั้นก็ทำให้รู้สึกถึงความสดชื่นของชีวิต ถ้าหากจะเปรียบเทียบกับคลับชั้นใต้ดินที่อุดอู้และอากาศไม่ถ่ายเทแล้ว ห้องเล็กๆ ของผมนั่นเป็นสวรรค์ไปเลย ผมใช้เวลาอาบน้ำเพียงครึ่งเดียวก็ออกมาจากห้องน้ำ ความร้อนที่รุกรานเข้ามาในชีวิตหายไปทันที

ผมเปิดกระป๋องอาหารให้เจ้าเหมียวที่เดินเตร็ดเตร่วนไปวนมาก่อนจะกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ ในขณะที่กำลังรอคอมพิวเตอร์เปิดขึ้นมาอย่างช้าๆ ก็เดินไปค้นเบียร์ออกมาจากตู้เย็น เพราะว่าพรุ่งนี้ผมสามารถไปทำงานตอนบ่ายได้ ดังนั้นจึงคิดจะทำตัวขี้เกียจสักหน่อย

ร่างกายของผมเหนื่อยล้าราวกับปลาทუნ่าแสนย้วยวนในกระป๋องที่เจ้าเหมียวกำลังเลียอยู่ แต่แทนที่จะนอนหลับผมกลับกดไปที่รายการตลกในยูทูปเพื่อคลายความโกรธที่สะสมมาในวันนี้ ผมจุกบุนหรี่ สูดเข้าไปเต็มปอดและพ่นควันออกมาในอากาศ ผมไม่สามารถพูดได้ว่าชีวิตของชาวบ้านธรรมดาๆ ที่พึงพอใจในรายการตลกจากยูทูปและบุนหรี่ราคาถูกลงจะมีความสุข แต่นี่ก็เป็นช่วงเวลาแห่งความสงบสุขอันล้ำค่าที่ผมกำลังรักษาไว้อย่างยากลำบาก

หันไปเห็นใบแจ้งหนี้และโบรชัวร์โฆษณาต่างๆ วางเรียงกันบนโต๊ะ มันคือสิ่งที่ผมถือมาด้วยตอนที่กำลังกลับเข้ามาในอพาร์ทเมนต์ มีจำนวนเงินที่ต้องจ่ายให้กับกลุ่มของเงิน นายทุนหน้าเลือดที่ผมติดหนี้เขาอยู่ และใบแจ้งยอดรายละเอียดบัญชีที่ธนาคารส่งให้ทุกเดือน ผมมองข้ามทุกสิ่งแล้วหยิบเพียงแคใบแจ้งยอดรายละเอียดบัญชีขึ้นมา มันเป็นแคใบแสดงสถานะเงินเข้าและเงินออกเท่านั้น แม้จะรู้อยู่แล้ว แต่ผมก็เปิดซองจดหมายออกเพื่อเช็คว่ามีเงินที่ผมเสียไปโดยไร้ประโยชน์หรือเปล่า

สิ่งแรกที่เข้ามาในสายตาของผมก็คือเงินจำนวนห้าพันดอลลาร์ที่เข้ามาในบัญชีด้วยชื่อของเงินนี้ ผมทอดสายตามองจำนวนเงินที่เข้ามาเป็นคำตอบแทนจากการทำงานง่าย ๆ โดยไม่ต้องหักภาษีที่เรียกว่า ‘เช็ทซ์’

อย่างหนึ่งๆ แม้ผมจะต้องการรู้สึกอะไรสักอย่างในหัวใจ แต่ก็ไม่มี
แม้กระทั่งความรู้สึกผิดบาป ความรู้สึกเขินอาย หรือความไม่สบายใจเลย

ผมมองใบแจ้งยอดรายละเอียดบัญชีสลับกับจอคอมพิวเตอร์แล้ว
ขยับมือกดเข้าไปที่โฮมเพจของเกลินแม็คควีนดอตคอมโดยไม่รู้ตัว
ผมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแล้วก็จริง แต่ก็ไม่มีเรื่องน่ากลัวที่จะมอง
ผู้ชายรอบข้างว่าเป็นวัตถุทางเพศ แต่นั่นแหละ แม้ว่าจะไม่มีการ
เปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นกับเรื่องส่วนตัว แต่ก็ต้องรู้ว่าในโลกออนไลน์
มีการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นบ้าง หลังมีเงินจำนวนห้าพันดอลลาร์เข้ามา
เป็นค่าตอบแทน

หลังจากที่ผมกดเอ็นเทอร์โดยที่ไม่อ่านคำเตือนใดๆ รูปภาพที่
อัปเดตใหม่ก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่หน้าจอคอมพิวเตอร์อันแสนอืดอาด
ได้รูปภาพที่ดูสมบูรณ์แบบประมาณหนึ่งของไคล์และผมที่ถอดเสื้อผ้า
ท่อนบนออกแล้วถ่ายด้วยกันในห้องมีข้อความสั้นๆ เขียนไว้อยู่ เป็น
ข้อความที่ผมไม่เคยสังเกตเห็นเลยแม้จะกดเข้าไปที่โฮมเพจมาแล้วประมาณ
สองครั้ง ผมกดดูตัวอย่างของวิดีโอ

“J ผู้ที่โทร. ซักชวนทอมมีกล่าวว่าเขาเต็มใจอย่างยิ่งที่จะอนุญาต
ให้มีการถ่ายทำตอน 2way การอนุญาตของเขาทำให้พนักงานทุกคน
ประหลาดใจมากเพราะความเขินอายที่เขาเคยแสดงให้ดูในการถ่ายทำเดี่ยว
อย่างไรก็ตามเมื่อเขามาที่สำนักงานเพื่อถ่ายทำ เขาก็ยังดูอึดอัดและ
ขัดเขินต่อความกังวลใจในการตัดสินใจของตัวเองอยู่เหมือนเดิม

เขาให้ความรู้สึกที่หักห้ามใจเก่งราวกับผู้ทรงศิลป์ในทิเบตเหมือนอย่าง
ที่ไคล์พูดไว้ เหมือนเด็กน้อยกระทำเรื่องที่อันตรายและดูเหมือนกำลัง
สับสนกับการกระทำของตัวเอง ราวกับเป็นทุกข์เพราะทำความผิด
เมื่อไคล์ประกบริมฝีปากลงมาเขาจึงหลับตาลงเพื่อข่มใจตนเอง

แต่เมื่อไคล์ผู้ซ่าของและเอาใจใส่ป็นขึ้นไปบนตัวเขา พวกเขาาก็เริ่ม
สลับกันราวกับกระแสที่ราบรื่น เมื่อไคล์เริ่มไล่เรียวลื่นไปที่หน้าอก ทอมมี
ก็บิดร่างกายราวกับเด็กน้อยไร้ประสบการณ์ ทั้งคู่จูบกันอย่างร้อนแรง

ราวกับหิวโหย ทอมมีอ้อมแก้มกายของไคล์ไว้ในปาก ไคล์ทำหน้าที่บุดบึ้ง และคว้าทอมมีกลับมาแล้วดึงเขาเข้าหาตัวเอง เมื่อไคล์แหวกกันออก ราวกับว่าเขาทนไม่ไหวอีกต่อไป ทอมมีจึงดันแก้มกายแข็งแรงของตัวเองเข้าไปข้างใน

แม้ว่าทอมมีจะประหม่า แตกต่างจากไคล์ที่พุ่งเข้าหาอย่างเด็ดเดี่ยว แต่เขาก็ปลดปล่อยความคิดหนักแน่นของตัวเองไปกับความสุขที่ไม่สามารถต้านทานได้...ไคล์ยังคงร้องครางว่า แแรงอีก! ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความปรารถนา ขณะแก้มกายที่แข็งแรงของทอมมีมุดเข้าไปข้างใน ช่องทางเปียกชื้น...แม้พวกเขาจะเขินอาย แต่เช็ทซ์ของพวกเขาจมลึกลงในความสุขที่ไม่สามารถต้านทานได้ มันช่างมีพลังเหลือล้น...และมีเสน่ห์ การผสมผสานทางเคมีระหว่างคนทั้งสองซึ่งไม่เคยคาดคิดมาก่อน นำมาซึ่งความสุขสดชื่นให้กับทีมงานที่กำลังถ่ายทำอยู่。」

ผมล้าล้าไม่หยุด ไม่รู้ว่าเบียร์เข้าไปในหลอดลมหรือเปล่า พยายามเช็ดหยดน้ำที่เป็นประกายสายรุ้งบนจอภาพแต่กลับหาทิชชูไม่เจอ ขณะที่ลนลานเดินผ่านห้องนั่งเล่นนั้นกลับเหยียบหางของเจ้าเหมียวเข้า ผมเดินผ่านเขี้ยวและกรงเล็บของเอ็มพาไปดิ่งกระดาดหิซซุที่อยู่ในห้องน้ำ ออกมาจำนวนมาก แล้วจึงนำไปเช็ดเบียร์ที่อยู่บนจอภาพ

ขณะเดียวกันผมก็ยังไอไม่หยุด หลังจากที่ไอจนรู้สึกเหมือนท้องถูกกระชากไปได้สักพักก็เริ่มดีขึ้น เมื่อสัมผัสใบหน้าก็รู้สึกได้ถึงความร้อน

บ้าเอ๊ย! มาเขียนเรื่องน่าอับอายจนหมดเปลือกแบบนี้ได้ยังไงกัน

เมื่อหันไปมองตรงหน้าต่างแวบ ๆ ก็เห็นว่าใบหน้าของผมแดงมาก พอจะมองเห็นได้แม้หน้าต่างจะขุ่นมัว ศีรษะของผมรู้สึกมีนงงราวกับถูกตีที่ท้ายทอย